

คำตอบที่จะกลายเป็นเสบียงกริ่ง
สำหรับผู้ยังเดินทางไม่สิ้นสุด

เตรียมเสบียง ไว้เลี้ยงตัว

๑

ดั่งตฤณ

สารบัญ

	หน้า
คำนำสำนักพิมพ์	๓
คำปรารภ	๔
ตอนที่ ๑	วิบากกรรมมีจริงหรือ?
	ผลของการอนุโมทนารักษาศีลข้อ ๑ ร่วมกัน
ตอนที่ ๒	ความต่างระหว่างการจับผิดตามหน้าที่กับการเพ่งโทษ
	ขาดความมั่นใจเป็นวิบากหรือไม่?
ตอนที่ ๓	การไปหาหมอเป็นเรื่องมงายหรือไม่?
	เพราะเหตุใดจึงเกิดเรื่องไม่ดีซ้ำๆ?
ตอนที่ ๔	คนดีทำไมตายไม่ดี?
	ถูกทำร้ายด้วยวาจาบ่อยจนเชื่อเรื่องบุญกรรมไม่ลง
ตอนที่ ๕	ผิดหวังเล็กๆ น้อยๆ แล้วชอบอยากฆ่าตัวตาย เป็นเพราะกรรม
	เก่าหรือไม่?
ตอนที่ ๖	ทำไมแสวงหาคนจริงใจแต่ไม่เคยได้เจอ?
ตอนที่ ๗	ไม่เชื่อนรกสวรรค์มีโทษร้ายแรงแค่ไหน?
	ทำอย่างไรจะเชื่อคนที่บอกว่าเห็นมาจริง?
ตอนที่ ๘	แค่โกหกต้องตกนรกเลยหรือ?
	หากจำเป็นบ้างจะเป็นไรไหม?
ตอนที่ ๙	ชั่วรถชนคนตายโดยไม่เจตนาบาปหรือไม่?
ตอนที่ ๑๐	จะแก้ความตื่นเต้นได้อย่างไร?
	ผลของการยินดีในบาปของผู้อื่นมีแค่ไหน?
ตอนที่ ๑๑	ทำอย่างไรจะเปลี่ยนคนใกล้ตัวให้ดีขึ้น?
	ใช้คาถาชินบัญชรในการผูกมิตรได้ไหม?
ตอนที่ ๑๒	จิตหม่นหมองขณะตายจะไปร้ายหรือไม่?
	จะแก้จิตหม่นหมองได้อย่างไร?
ตอนที่ ๑๓	จะแก้คำสาปและคุณไสยได้อย่างไร?
บทส่งท้าย	เสียบึงที่เตรียมงายที่สุด

คำนำสำนักพิมพ์

ชื่อของ “ตั้งตฤณ” เป็นที่รู้จักกันดีในฐานะผู้เขียนเรื่องเกี่ยวกับธรรมะได้อย่างร่วมสมัย แจกแจงเรื่อง “ยาก” เรื่องที่มักคิดกันว่า “ไกลตัว” ให้ “ง่าย” และ “ใกล้ตัว” ได้อย่างน่าทึ่ง ตัวจริงเขาคือใคร? มาจากไหน? หรือเขียนขนาดนี้ได้อย่างไร? ยังไม่ใช่สิ่งที่น่าค้นหาเท่ากับ “อ่านงานของเขาแล้วได้อะไร?” สิ่งนี้ต่างหากที่เป็นที่มาของการแนะนำแบบ “ปากต่อปาก” จนสร้างความตื่นตะลึงให้กับวงการ

“เตรียมเสียบังไว้เลี้ยงตัว” เป็นผลงานรวมเล่มล่าสุดของ “ตั้งตฤณ” เคยลงพิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสาร “บางกอก” ในช่วงระยะเวลาครึ่งหลังของปี ๒๕๕๗ เขาใช้กลวิธีอย่างแยบยลในการสร้างความเข้าใจในกรรมวิบาก ที่ผู้คนส่วนใหญ่ แม้จะมีความเชื่อ แต่หลายครากลับเกิดความลังเลสงสัย เขาใช้โวหารพรรณนาอธิบายเปรียบเทียบให้เห็นภาพได้อย่างชัดเจน คำตอบไม่มีอาการลังเล มุ่งชี้ทางเป็นแนวแน่ สร้างความมั่นใจกับการให้ผลอย่างเที่ยงตรงของ “กรรม” กับผู้อ่าน

สำนักพิมพ์นวนิยายบางกอกมีความยินดีที่ได้พิมพ์หนังสือเล่มนี้เสนอต่อผู้อ่าน

และจะภูมิใจเป็นอย่างมาก หากเกิดความเปลี่ยนแปลงในด้านดีหลังจากอ่าน “เตรียมเสียบังไว้เลี้ยงตัว” เล่มนี้จบลง เหมือนอย่างงานอื่นๆ ของเขา... “ตั้งตฤณ”

สำนักพิมพ์นวนิยายบางกอก

คำปรารภ

‘เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว’ เป็นชื่อคอลัมน์ตอบปัญหาเกี่ยวกับกรรมวิบาก ซึ่งผมเขียนทยอยลงอย่างต่อเนื่องในนิตยสารบางกอกรายสัปดาห์ ตั้งแต่ฉบับที่ ๒๔๑๘ เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน คำถามกับคำตอบทั้งหมดในการรวมเล่มเป็นหนังสือครั้งนี้ เรียงตามลำดับและไม่มีการจัดหมวดหมู่ เพื่อรักษาความเรียบง่ายและเปิดโอกาสให้เลือกอ่านได้ตามใจชอบ โดยไม่จำเป็นต้องมีการปูพื้นก่อนหลัง เหมือนที่ปรากฏในนิตยสารทุกประการ

เวลาพูดว่า ‘เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว’ มีผลทางใจกับแต่ละคนแตกต่างกันอย่างไร? ผู้ไม่คาดหมายว่าตนจะต้องเดินทางไกล คงไม่เสียเวลาคิดเตรียมเสบียงให้เหนียวเปลา่ แต่แน่นอนผู้ที่รอบคอบและคาดหมายว่าตนอาจต้องเดินทางไกลในเร็ววันนี้ คงถือเป็นเรื่องเร่งด่วนกับการกว้านเสบียงสำคัญติดตัวไว้ก่อนจะสายเกินการณ์

ผมขออัญเชิญพระพุทธพจน์มาเป็นหลักพิจารณาเบื้องต้นดังนี้

บุคคลทำกรรมใด ด้วยกาย ด้วยวาจา หรือด้วยใจ กรรมนั้นแหละเป็นของ ๆ เขา และเขาย่อมพาเอากรรมนั้นไป กรรมนั้นย่อมตามเขาไปเหมือนเงาตามตน ฉะนั้นทุกคนควรทำกรรมดี สังสมไว้สำหรับภพหน้า บุญทั้งหลายย่อมเป็นที่พึงของสัตว์ทั้งหลายในโลกหน้า ส่วนทรัพย์สินเงินทองข้าวของที่หวงแหนหรือข้าทาสมบริวารทั้งหลายแม้มีอยู่จริงก็ต้องละทิ้งไว้ในโลกนี้ทั้งหมด

สรุปคือ ‘เสบียง’ ตามนัยของหนังสือเล่มนี้ก็คือ ‘กรรมดี’ นั่นเองครับ ปัญหาคือเรายังเจอคำถามชวนงงกันอยู่เรื่อยว่าอย่างไรล่ะที่เป็นกรรมดี ในเมื่อโลกนี้เต็มไปด้วยเงื่อนไข และแม้เราเจตนาดีก็น่าคลางแคลงว่าการกระทำหนึ่ง ๆ ของเราเป็นกรรมดีแน่หรือไม่ ในเมื่อผลออกมาครั้งคราวครั้งตัวอย่างไรชอบกล

การจะแสดงกรรมตัวอย่างได้ผลจึงมักต้องควบคู่ไปกับการแสดงกรรมชั่วด้วย เพื่อขบขันให้เห็นความแตกต่างที่ชัดเจนก่อน และตามธรรมชาติของการเรียนรู้เรื่องกรรมวิบากนั้น วิธีหนึ่งที่รวดเร็วคืออาศัยคำถามซึ่งคาใจคนโดยมาก ถ้าวรวมคำถามชนิดที่ใคร ๆ ก็มีอยู่ในใจกันบ่อย ๆ มาตอบ ก็จะมีคามน่าสนใจและชักนำมาศึกษาพุทธพจน์ให้ลึกซึ้งได้ง่ายขึ้น เพราะกรรมวิบากเป็นสิ่งที่ปรากฏให้เห็นคาตากันทุกวินาทีอยู่แล้ว แต่เมื่อไม่มีมหาบุรุษเช่นพระพุทธองค์มาตรัสแสดงเหตุผลเชื่อมโยงระหว่างกรรมและวิบาก ทุกสิ่งก็คล้ายเกิดขึ้นโดยบังเอิญ หรือมีมหิทพิพลังสำแดงอำนาจชักโยยอยู่เบื้องหลัง

โลกยุคก่อนมีคำถามอยู่มาก แต่คำตอบมีอยู่น้อย

ส่วนโลกยุคนี้มีคำตอบอยู่มาก ทว่าหน้าแปลกใหม่ที่คำถามกลับไม่ห้อยลง?

นับตั้งแต่ลี้มตาตุโลกและเริ่มจำความได้ มนุษย์ทุกคนจะรู้จักรสชาติของความสงสัย ความอยากรู้อยากเห็น และความอยากได้คำตอบกันทั้งสิ้น พุดง่าย ๆ คือพวกเราเป็นสิ่งมีชีวิตที่เต็มไปด้วยคำถามในหัว แล้วก็อาจโชคดีกว่าสัตว์อื่นตรงที่มักได้คำตอบมาไขข้อสงสัยกันเสมอ

เดี๋ยวนี้คำตอบอันชาญฉลาดอย่างที่สุดมีอยู่กลาดเกลื่อน แต่น้อยคนจะเฉลียวใจหรือฉกคิด ว่า ‘แล้วคำถามล่ะ ฉลาดที่สุดแล้วหรือยัง?’

คำถามที่ฉลาดที่สุดน่าจะหมายถึงการแสวงหาความรู้อันเป็นประโยชน์สูงสุด ลองเปรียบเทียบดู ระหว่าง ‘ตกลงหมอนั้นกับยานั้นเป็นชู้กันหรือเปล่า?’ กับ ‘ตัวเราเหมาะกับอาชีพแบบไหน?’ แน่نونทุกคนต้องบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าคำถามข้อแรกไร้สาระ คำถามข้อหลังสิ เร่งด่วน ควรได้คำตอบให้เร็วที่สุด เพราะคำถามข้อแรกเป็นเรื่องนอกตัว ขณะที่คำถามข้อหลังนั้น ตัวเราเองเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียโดยตรง

แต่แปลกใหม่ล่ะ? ในทางปฏิบัติมีคนไม่น้อยที่อยากได้คำตอบจากข้อแรกชนิดเอาเป็นเอาตาย ทั้งที่รู้แล้วไม่ได้สาระประโยชน์มากไปกว่าเอามาใช้จกัันระหว่างเพื่อนสนิท ด้วยความสะใจที่เห็นคนอื่นเขาเลว เขาซัวซัว เขาประพฤติผิดศีลธรรม

คำตอบที่ดีที่สุดจะเกิดขึ้นไม่ได้ หากปราศจากคำถามที่ดีที่สุด ขอบอกว่าตราบใดเรายังตั้งข้อสงสัยหรืออยากรู้อยากเห็นตามแรงดันของกิเลส ตราบนั้นในหัวเราจะไม่มีคำถามที่ดีที่สุดผุดขึ้นมาเลย

น่าฉกใจใหม่ว่าจะมีคำถามที่ดีที่สุดอยู่ในโลก ติดอยู่ที่คำถามในหัวของเราอาจยังไม่ได้ตั้งขึ้นมาให้ตรงกับคำตอบดังกล่าวเท่านั้น...

หนังสือ ‘เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว’ เล่มนี้ บรรจุกด้วยคำถามและคำตอบที่จะนำไปสู่คำถามที่ดีที่สุดคือ ‘เราจะเอาประโยชน์อันใดติดตัวไปจากโลกมนุษย์ได้บ้าง?’ โดยมีบทส่งท้ายไม่เคยตีพิมพ์มาก่อนเป็นส่วนผนวก คือคำแนะนำตรง ๆ ว่าเสบียงใดเตรียมง่ายที่สุดและคุ้มค่าที่สุดอีกด้วยครับ

ดังตฤณ

ธันวาคม ๒๕๕๗

ตอนที่ ๑

- **วิบากกรรมมีจริงหรือ?**
- **ผลของการอนุโมทนารักษาศีลข้อ ๑ ร่วมกัน**

สวัสดีครับ คุณผู้อ่านชาวบางกอกที่รักทุกท่าน ผมได้รับมอบหมายให้เปิดคอลัมน์ใหม่คือ **เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว** นี้ โดยมีจุดหมายสูงสุดให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องกรรมวิบากอย่างถูกต้อง เพื่อการเดินทางที่ราบรื่นบนเส้นทางเวียนว่ายตายเกิด นับเริ่มจากชาติปัจจุบันในวันนี้ อย่างน้อยถ้าเหนื่อยต้องมีที่พัก กระจายนักท่องเที่ยวมีน้ำดื่ม ไม่ใช่จำเดินจนลืมหาง หลงกลางป่าแต่สำคัญว่าอยู่บ้าน จึงพานให้ไม่ต้องคิดเตรียมเสบียงกัน

ช่วงแรกๆ นี้ผมจะยกคำถามที่น่าสนใจ ซึ่งผมได้รับจากผู้อ่านนวนิยายเรื่อง **กรรมพยากรณ์** มาเป็นประเด็นนำร่อง จากนั้นจะนำคำถามทางจดหมายถึงกองบก.มาเสนอตามลำดับต่อไป โดยจะพยายามไขข้อข้องใจต่างๆ ด้วยพระพุทธรูจนจะเป็นหลัก เพื่อประกันว่าพวกเราจะได้รับคำตอบจากผู้รู้ เชื่อถือได้ว่ารู้ดีเกี่ยวกับกรรมวิบากมากที่สุดในโลก แต่หากมีแง่มุมของกรรมวิบากร่วมสมัยซึ่งหาไม่ได้จากบันทึกพระพุทธรูจน ผมก็จะพยายามอาศัยสัมผัสที่ได้จากวิชา 'รู้ตามจริง' ของพระพุทธรูจนเจ้ามาเป็นเครื่องมือสำรองกรองคำตอบตามสมควร

ถาม : วิบากกรรมมีจริงหรือ?

ตอบ :

หลายท่านที่เป็นคนรุ่นใหม่ไฟทะยานแรงอ่านกรรมพยากรณ์แล้วเกิดความรู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ก็มักส่งคำถามนี้มาเสมอ ถ้าผมตอบแค่ 'จริง' ไปเฉยๆ ก็มักมีข้อสงสัยอื่นตามมาอีกเป็นพรวน เช่นทำไมคนทำชั่วยังเห็นได้ดีลอยนวลอยู่ นี่เป็นความกังขาที่เกิดขึ้นเป็นประจำ และบางครั้งคำตอบที่เป็นคำพูดช่วยเหลืออะไรไม่ได้

เช่นต่อข้อกังขาข้างต้นนั้น ผมมักอุปมาอุปไมยว่าถ้าเขาสร้างเรือมาเป็นลำใหญ่แข็งแรง เขาต้องใช้เวลาเจาะ ใช้เวลาทุบ ใช้เวลารื้อเรือของตัวเองเนิ่นนานกว่าที่มันจะจม เราไปหวังเห็นเรือล่มทันทีที่เขาเอาค้อนปอนด์ทุบพื้นเรือแรงๆ โป้งเดียวมันไม่ได้ แต่การเปรี้ยบเปรยก็เป็นแค่واهرสะกิดใจเดี๋ยวเดี๋ยวก็ลืม ไม่ช่วยคลายกังขาในระยะยาวแต่ประการใด

สิ่งที่ผมนิยมมากกว่าการพูดตอบจึงมักเป็นคำแนะนำให้ทำกรรมอะไรสักอย่างที่เราเห็นผลชัดเจนทันตาทันใจที่สุด เอาให้รู้สึกเหมือนนักทดลองในห้องวิจัยพิสูจน์ถูกผิดทางวิทยาศาสตร์ ใส่เหตุเข้าไปอย่างนี้ คุณจะได้ผลออกมาอย่างนั้นๆ ตามทฤษฎีหรือไม่ เมื่อปรากฏการณ์ธรรมชาติเกิดขึ้นให้รู้ประจักษ์กับตัว ก็จะได้ทำลายความสงสัยลงได้มากระดับหนึ่ง เพียงพอให้เต็มใจพากเพียรก่อร่างสร้างกรรมดีเพื่อเห็นผลชัดยิ่งๆ ขึ้นไป สมกับที่พระพุทธองค์ตรัสว่า **ผู้สั่งสมบุญย่อมเป็นสุข** และนั่นก็หมายถึงการได้มีเสบียงชั้นดีไว้ติดตัวในยามต้องเดินทางไกลกันต่อไป

วันนี้ผมก็อยากเชิญชวนพ่อแม่พี่น้องทุกท่านได้ร่วมแรงร่วมใจทำอะไรอย่างหนึ่ง อันอาจเป็นความประทับใจ ทำให้ทรงจำไปตลอดชีวิตของพวกเขา!

ก่อนอื่นขอให้ข้อมูลเป็นการปูพื้นเบื้องต้นสักนิดหนึ่ง นับตั้งแต่นิตยสารบางกอกฉบับนี้วางจำหน่าย จะมีคนอ่านเฉลี่ยวันละประมาณแสนคนไปจนถึงอาทิตย์หน้า โดยมีกระจุกคนอ่านมากเป็นพิเศษในช่วงเช้าตรู่และช่วงเย็นหลังเลิกงาน

โดยการประมาณอย่างคร่าวที่สุด ชั่วโมงเดียวกับที่คุณกำลังอ่านคอลัมน์นี้ จะมีเพื่อนชาวบางกอกอื่นๆ อ่านเนื้อความเดียวกันอยู่เป็นหลักหมื่น เพียงคุณนึกสบายๆ ถึงความจริงที่เกิดขึ้นรอบด้านดังกล่าว ก็น่าจะเกิด 'ความรู้สึกร่วม' ขึ้นมาได้วูบหนึ่ง อาจเป็นความรู้สึกอบอุ่นใจ อาจเป็นอาการขนลุกแผ่ว หรืออาจรู้สึกเป็นจริงเป็นจังคล้ายกำลังร่วมประชุมใหญ่กับเพื่อนร่วมชมรม

ความรู้สึกร่วมมีพลังในตัวเอง คุณเคยเห็นหนังสือพิมพ์ที่มาส่งเหมือนเค้กร้อนๆ ก้อนใหม่ นำให้บริโภคข่าวสารไหม? เคยรู้สึกไหมว่าถ้าเห็นหนังสือพิมพ์เก่าไปแม้แต่เพียงวันเดียวจะน่าหมิ่นเมื่อ ทำให้เราไม่อยากหยิบขึ้นอ่าน?

ตอนดูทีวีเชียร์บอลหรือเชียร์กีฬาใดๆ แม้ไม่ได้ดูแบบติดปลายนิ้ว คุณก็อยากชมการถ่ายทอดสดมากกว่าแบบบันทึกเทป โดยเฉพาะถ้าเป็นประเภทมวยคู่หยุดโลก ชนิดที่ทำให้เรารู้สึกได้เลยว่ากำลังมีเพื่อนร่วมโลกบักแก้อีตั่งตาดูด้วยความระทึกใจในเวลาเดียวกับเรา ใครเอาช้างมาจุดก็ไม่มีทางได้ตัวเราไปไหนอื่นแน่ แม้เกมจบอารมณ์ก็ยังไม่จบ อยากพูดคุยแลกเปลี่ยนอภิปรายความมันเข้าไส้กับใครต่อใครไปทั้งวัน

นี่เป็นความจริงที่ทุกคนสัมผัสได้อยู่ในส่วนลึกมาตลอด แต่ไม่มีใครพูดออกมา และไม่มีใครเห็นว่ามีสาระสำคัญอย่างไร จะเอาไปใช้ประโยชน์อะไรได้ แต่วันนี้ถ้าทุกคนมีใจสมัครสมานพร้อมกันปรารถนาจะพิสูจน์วิบากกรรม คุณๆ อาจจำไว้บอกต่อกับญาติๆ ว่าปาฏิหาริย์มีจริง!

คอลัมน์ 'เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว' ฉบับนี้จะบอกคุณว่า **เมื่อใดที่คิดรักษาศีลให้ได้เพียง ๑ ข้อด้วยความรู้สึกเด็ดเดี่ยว เมื่อนั้นคุณจะได้รับผลกระทบทันที เป็นความสุขใจ สุขเบา สุขเย็น** และถ้าหากรับรู้ว่าการกำลังมีกลุ่มคนอีกจำนวนมากกำหนดจิต ตั้งเจตนาเช่นเดียวกันด้วย

ความซื่อสัตย์ คุณก็ยังบังเกิดความปลาบปลื้มเป็นทวีคูณ เพราะได้รับผลกรรมจากการร่วม
ยินดีอนุโมทนาบุญของกลุ่มชนจำนวนมหาศาล

ถึงแม้ว่าหลายคนที่กำลังอ่านอยู่จะไปที่วัดเป็นประจำ และมีประสบการณ์ข้อถือศีลพร้อมกับ
เพื่อนพี่น้องที่ประจำชาวพุทธ ก็ไม่ได้มีความหมายยิ่งใหญ่อะไรนัก เพราะจิตแต่ละคนไม่ได้
ตั้งใจรักษาศีลเป็นข้อ ๆ อย่างแท้จริง หรือแม้ขณะกล่าว ก็อาจไม่รับทราบด้วยซ้ำว่าตนกำลังตั้ง
สัจจะต่อหน้าพระ จะรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง!

ถ้าเรามาตกลงร่วมกัน เมื่ออ่านคอลัมน์นี้อยู่พร้อมกับแฟนบางกอกท่านอื่น ขอแค่ศีลข้อแรก
ข้อเดียว เพียงตั้งใจเจตนาอย่างเด็ดเดี่ยวว่าจะงดฆ่าสัตว์ งดเบียดเบียนชีวิตเพื่อร่วมโลกเป็น
เวลาหนึ่งวัน ผลกรรมที่จะเกิดขึ้นประจักษ์จิตทันทีโดยไม่ต้องให้ใครมาช่วยบอก คือปีติสุข
โปร่งเบาอย่างใหญ่ หรืออย่างน้อยที่สุดคือความเบากายเบาใจต่างจากปกติ แม้ผู้รู้สึกว่าตน
ไม่ฆ่าสัตว์อยู่แล้ว ถ้าลองตั้งใจสำทับลงไปเพื่อให้เกิดความหนักแน่นมั่นคงยิ่งขึ้น ก็จะมีรู้สึกถึงกระแส
สุขร่วมกันได้เช่นกัน

แต่เท่านี้เห็นจะยังไม่ทำให้เกิดศรัทธาในกรรมดีสักเพียงใด ลองมองไกลไปกว่านั้นอีกหน่อย
ขออัญเชิญพระพุทธพจน์อันเป็นสัจจะมาแสดง คือ

**หญิงชายใดก็ตาม เบียดเบียนสัตว์เป็นประจำด้วยฝ่ามือ หรือด้วยก้อนหิน หรือด้วย
ท่อนไม้ หรือด้วยอาวุธ เมื่อเขาตายไปจะเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก และเพราะตั้งใจ
คิดก่อกรรมไว้อย่างนั้น แม้เมื่อมาเป็นมนุษย์ในภายหลัง เขาก็จะเป็นคนมีโรคมาก**

สรุปคือแม่ตบยุง บีบต ฆ่าแมลง ถึงเห็นเป็นสัตว์เล็กที่ไม่น่าจะบาปหนักพอส่งเราไปลงนรก
อย่างน้อยก็ยอมทำให้เป็นโรคทวนใจเรื่อรังไม่หายขาด แต่หากเป็นตรงข้าม คือแม่โดนแมลง
รบกวนอย่างไรก็ข่มใจไม่ฆ่าด้วยมือ ไม่ฆ่าด้วยสารพิษ ทำอย่างมากรักษาวิธีขับไล่มันไป
พ้น ๆ เช่นนี้จะมิวิบากเป็นผู้มีโรคน้อย

พูดง่าย ๆ ขอแค่วันที่คุณอ่านนี้ ตั้งใจจะไม่ตบแม่อันตรายสักตัวเดียว ก็มีสิทธิ์เห็นผลได้ อย่า
ประหลาดใจถ้ากำหนดเจตนาแล้วรู้สึกถึงน้ำจิตที่หลังกระแสเมตตาออกมาไพศาล เพราะเมื่อ
เป็นหนึ่งในผู้ร่วมกระแสน้อมรู้สึกสัมผัสชัดถึงกระแสใหญ่ขึ้นไปด้วย

อาศัยความจริงเกี่ยวกับผลกรรมข้อนี้เป็นตัวตั้ง อนุโมทนาร่วมกันว่าจะมีสัตว์รอดจากการ
ถูกฆ่าจำนวนมากในวันที่กำลังอ่านนี้ คุณจะได้อธิว่เป็นหนึ่งในผู้ร่วมชบวนก่อกรรมประเภท

ไม่เบียดเบียน เมื่อร่วมก่อกรรมก็ต้องได้ร่วมเสวยผลกรรม ยอมทดลองเพื่อพิสูจน์ผล ไม่เสียอะไรมากไปกว่าการตั้งใจจริงเพียงวันเดียวเท่านั้น

ปริมาณสัตว์ที่รอดเพราะการอธิษฐานร่วมกัน จะก่อตัวเป็นพลังใหญ่ ใช้อำนาจในการทดลองอธิษฐานพิสูจน์กรรมได้ โดยคิดว่าถ้าผลของการให้อภัยสัตว์เป็นทานร่วมกันนี้มีความไพบุลย์จริง ขอให้โรคภัยไข้เจ็บเล็กใหญ่ที่เป็นอยู่ทุเลาลง ทรมานน้อยลงอย่างเห็นได้ชัดโดยเร็วที่สุด

อย่าอธิษฐานแบบที่จะทำให้เสียกำลังใจ เช่นขอให้หายขาด ขอให้ไม่เป็นโรคอีกเลย เพราะกำลังใจที่คุณทำนั้นมีกำหนดชั่วระยะวันเดียว ยังอาจสู้กับกรรมเก่าที่ทำมาเป็นปีๆ เป็นชาติๆ ไม่ได้ อีกอย่างแม้พระพุทธองค์ก็ทรงจำแนกไว้ ว่าความป่วยไข้เกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ ทั้งลมฟ้าอากาศ ทั้งการบริหารร่างกายไม่สม่ำเสมอ ทั้งการทำงานหนักเกินกำลัง และทั้งการเสวยวิบากแห่งกรรม ฉะนั้นถ้าคุณเป็นโรคที่เกี่ยวกับความเฉื่อยชาไม่ออกกำลังกาย วิธีแก้ตรงๆ คือออกกำลังกายให้มากขึ้น

แต่อย่างน้อยการเป็นหนึ่งในผู้เข้าโครงการอธิษฐานงดปลงชีวิตสัตว์หนึ่งวันนี้ จะมีผลให้สุขภาพของคุณดีขึ้นกว่าที่เป็นอย่างแน่นอน ไม่ว่าใครจะถูกโรคใดโรคหนึ่งรบกวนอยู่ เพราะวิบากของการงดปลงชีวิตสัตว์แม้ถูกกวนใจนั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่าจะทำให้เป็นผู้มีโรคน้อย (คือแข็งแรงนั่นเอง) ในที่นี้เราทำกันแบบมีตัวคุณ ไม่ได้แยกทำเดี่ยวๆ ก็ย่อมมีแนวโน้มสูงยิ่งที่จะเห็นผลทันตา

ตอนที่ ๒

- ความต่างระหว่างการจับผิดตามหน้าที่กับการเพ่งโทษ
- ขาดความมั่นใจเป็นวิบากหรือไม่?

ถาม : รู้สึกไม่สบายใจ เพราะหน้าที่การงานซึ่งทำอยู่เหมือนต้องคอยจับจ้องข้อผิดพลาดของผู้อื่น จะถือเป็นกรรมว่าด้วยการเพ่งโทษหรือไม่? มีวิบากอย่างไร?

ตอบ :

ปัญหาทางโลกแบบที่ต้องคอยสังเกตสังกาหรือตรวจสอบการกระทำของผู้อื่นนั้นมีหลายแบบครับ ลองดูแล้วกันว่าของคุณเข้าข่ายแบบใด

๑) การตรวจสอบแบบที่มีเจตนาป้องกัน หรือระงับยับยั้งความเสื่อมเสียของตัวเอง หรือลดความเสียหายของส่วนรวม โดยมีสติ มีเหตุผล ปราศอคติชอบชังเป็นส่วนตัว อย่างนี้บางทีเมื่อต้องตักเตือนก็อาจทำให้เกิดเวรต่อผู้เจ็บใจก็จริง เพราะคนเราไม่ชอบถูกใครว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีการรายงานหรือบันทึกความประพฤติกติที่ผิดพลาดเอาไว้ ก็จะเป็นเหมือนการไปสร้างบาดแผลไว้กลางใจคนที่โดน

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้มีหน้าที่ตรวจสอบในแนวทางนี้ตายไปก็จะไม่ไปอบายเพราะกรรมที่ต้องตรวจสอบผู้อื่นโดยสุจริต และแม้เกิดใหม่ก็จะไม่ไปอยู่ในบ้านหรือที่ทำงานที่ราวีกันอย่างไร้เหตุผล ภัยเวรที่อาจมีบ้างก็จะมาในรูปของการเจรจาแก้ปัญหาด้วยสันติวิธี มีเหตุผล ถ้าเจอคู่แข่งแบบที่ต้องพบกันประจำก็มักเป็นประเภทที่มีฐานะน้อย ไม่เอาชนะกันด้วยวิธีสกปรก (ใช้จะไม่มีสิทธิ์เจอคนประเภทพยายามเอาชนะด้วยวิธีสกปรกเสียเลย เพียงแต่จะไม่ใช้คู่แข่งถาวร ไม่ต้องทนทุกข์อยู่กับเขาเป็นปี ๆ)

๒) การตรวจสอบแบบที่มีเจตนาหาจุดอ่อนของคู่แข่งเพื่อนำมาสร้างอาวุธทำลายล้างกัน กรรมข้อนี้นับเป็นการก่อเวรอย่างชัดเจน เหมือนเกมที่ต้องเอาชนะกัน พระพุทธเจ้าตรัสว่า **ผู้ชนะย่อมก่อเวร ผู้แพ้ย่อมนอนเป็นทุกข์ บุคคลละความชนะและความแพ้เสียแล้ว จึงสงบระงับนอนเป็นสุข** คนที่ต้องทำงานหรือทำกิจกรรมแบบจ้องชิงชัยหักล้างกันย่อมทราบผลกรรมอันเป็นปัจจุบันได้อยู่แล้ว

หากการเอาชนะเป็นประเภทขอขาดบาดตาย จัดเป็นกรรมที่ยืนพื้นอยู่บนโทสะ สังเกตง่าย ๆ ว่าถ้าแพ้จะโกรธฉุนเฉียว ถ้าชนะจะสะใจสมน้ำหน้าคู่แข่ง เมื่อละจากโลกนี้อาจได้ไปอบาย เพราะอบายเป็นสถานี่รองรับกรรมที่ยืนอยู่บนพินิกิเลส (คือราคะ โทสะ โมหะ) แต่ถ้ามีกรรมดีอื่น

อ้อมไว้ก็อาจไม่ตกต่ำลงถึงอบาย ทว่าถึงคราวกลับมาเป็นมนุษย์อีกก็จะเข้ามาอยู่ในวังวนภัยเวรวงจรรเดิมๆ มีแพ้มีชนะ มีการก่อเวร มีการนอนอมทุกข์ และมักเจอเจอคนใกล้ชิดที่ชวนให้ระหองระแหง ง่าย ต่างฝ่ายต่างชอบเอาชนะ แม้จะเป็นพ่อแม่ลูกกันแท้ๆ ก็ตาม ประเภทขิงก็ราขากก็แรง เมื่อทำงานก็มักเจอแต่ภาระประเภทต้องเอาหอกดาบจริงๆ ไปทิ่มแทง หรือเอาขวานในปากไปจามแก้วหูผู้อื่น

๓) การตรวจสอบแบบที่มีอคติ มีความเกลียดชัง มีการแบ่งพรรคแบ่งพวกประมาณว่าเพื่อค่าเอามั่น พุดง่าย ๆ ว่าแกพูดหรือทำอะไรมาฉันตำหนัก จับผิดลูกเดียว เทียวไปโพนทะนาให้เจ็บใจโดยไม่มีความปรารถนาดีต่อกันอยู่เลย

ตายจากชาติปัจจุบันมีสิทธิ์ไปอบายมากกว่าข้ออื่น เพราะกรรมยื่นพื้นอยู่บนโทษและโมหะอย่างแรง คือคนเราต้องมีโทษมากถึงเกลียดกันได้ขนาดทำอะไรมาตำหนัก และจะต้องมีโมหะ (หลงสำคัญผิด) ห่อหุ้มจิตมืดมิดยิ่งถึงไม่เห็นความดีของเขาเลย คล้ายม้าโดนครอบให้เห็นลู่วิ่งทางเดียว พุ่งไปในทางเดียว ไม่มีมุมมองอื่นที่แตกต่างไปจากนั้น

หากมีสิทธิ์เกิดเป็นมนุษย์ใหม่ในคราวหน้า ก็อาจจะเหิงไปอยู่ในบ้านที่ญาติๆ จ้องแต่จะหาแพะรับบาป จะรู้เห็นเรื่องการโยนโทษให้คนอื่นมาตั้งแต่เด็ก ๆ โยนผิดได้เป็นโยน ไม่เผื่อใจไว้เห็นความผิดตัวเองบ้างเลย พอโตขึ้นก็จะมองโลกในแง่ร้ายเสียมาก ความดีซัด ๆ ของคนอื่นมองไม่ค่อยเห็น เห็นแต่ความเลวแม้เพียงเล็กน้อยของเขา

โลกนี้ไม่มีคนปราศจากอคติ แต่ก็มี การฝึกฝนอบรม ชัดเกลานิสัยให้อคติน้อยลงได้ ปัจจุบันชั้นเรียนประถมของบางโรงเรียนก็สอนให้หาที่ติของเพื่อน ๆ รวมทั้งฝึกให้ยอมรับเสียงติติงจากคนอื่น นี่ก็เป็นแนวทางลดความลำเอียงลงได้มาก

ในทางพุทธมีข้อธรรมประการหนึ่งคือในพรหมวิหาร ๔ คือพระพุทธรเจ้าสอนให้มองผู้อื่นอย่างมีเมตตา เมื่อมีเมตตาก็ยากขึ้นที่เราจะอยากก่อเวรแม้ด้วยความคิดกับเขา แต่เมื่อต้องทำงานร่วมกัน จำเป็นต้องตักเตือนหรือบันทึกความผิดของผู้อื่นตามหน้าที่ ก็จะมีความเป็นกลาง เป็นอุเบกขา คือไม่ได้ตักเตือนหรือบันทึกความผิดของเขาด้วยอคติหรือมีเจตนาประทุษร้าย ทว่าเห็นกรรมหรือข้อบกพร่องของเขาตามจริง และทราบว่าจะต้องเตือนหรือบันทึกความผิดไว้นั้น จัดเป็นการที่เขาต้องเสวยผลที่เขาทำมาเอง อย่างนี้ได้ชื่อว่าเราसानเวรไว้น้อยที่สุดหรือไม่มีเวรเลย (ถ้าเขาไม่ผูกใจเจ็บ)

อยู่ในโลกมนุษย์นั้น เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่กระทบกระทั่งกัน แม้แต่ในวิหัยของพระ ยังมีบัญญัติว่าถ้าเห็นพระด้วยกันทำผิดแล้วไม่ตักเตือนจัดเป็นอาบัติเลยทีเดียว สิ่งที่ควรคำนึงก็มีแต่ว่าจะคิดอย่างไร ตั้งจิตไว้อย่างไรจึงตักเตือนหรือบันทึกความผิดผู้อื่นโดยปราศจากการครอบงำของอคติและความชิงชังเท่านั้น

ถาม : ไม่ค่อยมีใครเชื่อถือมาตั้งแต่เด็ก ๆ โตขึ้นก็ขาดความมั่นใจ ทั้งที่พยายามสร้างความมั่นใจด้วยวิธีต่าง ๆ บางทีก็ดีขึ้น แต่ก็กลับไปเป็นเหมือนเดิมอีก อาชีพการงานก็ไม่ก้าวหน้าเพราะเจ้านายไม่เชื่อมือเป็นหลัก อย่างนี้เพราะกรรมเก่าหรือเปล่า?

ตอบ :

พระพุทธเจ้าตรัสว่าทานที่ถวายพระสงฆ์หรือนักบวชด้วยความเคารพ คือทั้งเคารพในบุคคลผู้รับซึ่งอยู่ในฐานะเหนือกว่า และเคารพในบุญกุศลของตน จะทำให้ลูกเมีย เจ้านาย และคนตอบตัวทั้งหลายให้ความยำเกรง เป็นคนพูดจาน่าเชื่อถือ ใครต่อใครยินดีเฝ้าหูกฟังอย่างเต็มใจ

ฉะนั้นในทางตรงข้าม หากเราเคยเป็นผู้ให้ทานด้วยใจกระด้าง ขาดความเคารพ ถวายของพระแบบเสือก ๆ ส่ง ๆ ให้ของใครต่อใครเหมือนเห็นเขาเป็นขี้ข้ารับส่วนบุญ แม้โยนกระดูกให้หมากก็แก่งขว้างใส่ตัวมันด้วยจิตคิดดูถูก อย่างนี้เรียกว่าเป็นกรรมกึ่งขาวกึ่งดำ คือขาวเพราะให้ แต่ดำเพราะใจหยาบ ผลกรรมคือกลายเป็นผู้ไม่มีคนเคารพยำเกรง หรือไม่เชื่อถือเอาเสียเลย

หากสำรวจตัวเอง ไม่พบว่ามีใจเช่นนั้น ก็เป็นผู้เห็นการให้ว่าน่าจะทำด้วยความเคารพกัน แม้จะหย่อนเศษสตางค์ลงขันขอทานก็โน้มตัวลงไปใส่ดี ๆ ด้วยน้ำใจอ่อนโยน อย่างนี้ก็ขอให้ลองสำรวจศีล โดยเฉพาะข้อที่ว่าด้วยการพูดจา

พระพุทธเจ้าตรัสว่าคนพูดพล่ามเพื่อเจ้อเก่ง ๆ จะทำให้ไม่มีใครเชื่อถือ การก่อวจีทุจริตข้ออื่นๆ ก็เช่นกัน ทั้งในแง่โกหก นินทา และพูดหยาบคายเป็นนิตย์ ต่างมีส่วนเป็นเหตุแห่งความไม่น่าเชื่อถือ แต่ต้องว่าการพล่ามเพื่อเจ้อนั้นส่งผลตรงและแรงสุด เพราะพิสูจน์ได้ตั้งแต่ในชาติปัจจุบันทีเดียว

ในแง่ของจิต คนพล่ามเพื่อเจ้อ หรือเป็นผู้มักพริ้วเพื่อรำพันง้องแง้งนั้น จะมีลักษณะจิตที่ปั่นป่วน คนอยู่ใกล้แล้วรู้สึกสับสน วิงเวียน หรือรำมัวตาม คลื่นจิตดังกล่าวที่มารบกวนความรู้สึก คนเห็นหรือคนฟังให้พลอยมัวมน จะทำให้ใครต่อใครรู้สึกว่าเราเป็นคนไม่มีหลัก ไม่มี ความชัดเจน ไม่ให้ความรู้สึกด้านดี แม้การประพฤติตัวโดยทั่วไปจะอยู่ในศีลในธรรมอย่างไรก็ตาม

และจิตที่ปั่นป่วนมัวมนดังกล่าวนี้ก็เป็นของติดตัวข้ามภพข้ามชาติได้ ถ้าเกิดเป็นมนุษย์ในช่วงต้นๆ วัยจะมีคลื่นสมองที่ทำงานไม่เป็นระเบียบ คิดแบบกระโดดไปกระโดดมา ทำให้จับเรื่องไม่เป็นเรื่องมาเป็นสาระ แล้วก็คลใจให้ฝึกใฝ่ไปในทางเพื่อเจ้ออีก

หากสำรวจทั้งในแง่ของทานและศีลแล้ว ก็ไม่พบว่าเรามีความเป็นเช่นนั้น นั่นไม่ใช่นิสัยติดตัวของเรา คราวนี้ก็ต้องดูความมีวินัย เราพูดแล้วทำได้ตามที่พูดไหม รับประทานแล้วเป็นไปตามที่รับประทานไหม ความสามารถรักษาสัญญากับตนเองก็สำคัญ คนที่ไม่อาจนับถือตนเอง ไม่อาจเชื่อใจตัวเองว่าจะทำงานเสร็จตามกำหนดเวลา ไม่สามารถเลิกนิสัยผัดวันประกันพรุ่ง ไม่แน่ใจว่าจะทำ

ตามปณิธานได้แค่ไหน ก็จะมีบุคลิกลักษณะ कैๆ กั๊งๆ ไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกน่าเชื่อถือขึ้นมาได้เช่นกัน

อีกประการหนึ่ง คนในโลกนั้นถือเครดิตก็เป็นเรื่องสำคัญ คุณต้องประสบความสำเร็จในเรื่องหนึ่งๆ มีผลงานเป็นรูปธรรมที่คนอื่นแลเห็น หรืออย่างน้อยมีความพากเพียรทำกิจอย่างสม่ำเสมอ จึงจะมีแรงส่งไปกระทบความรู้สึกของคนอื่น

คนมีประสบการณ์มากจะมีรายละเอียดข้อมูลในหัวอยู่มาก คิดได้มาก พูดได้มาก และลงมือทำให้กิจการงานลุล่วงเป็นรูปเป็นร่างได้มาก ถ้าเป็นเช่นนี้แค่ขยับตัว ยังไม่ทันพูดอะไร ก็พร้อมจะมีคนเงี่ยหูฟังเราแล้วครับ สรุปลินแ่งทางโลกคือขยันทำงานให้มากเข้าไว้ เดี่ยวข้อมูลเต็มกระบะสมองแล้วดีเอง

ตอนที่ ๓

- การไปหาหมอเป็นเรื่องงมงายหรือไม่?
- เพราะเหตุใดจึงเกิดเรื่องไม่ดีซ้ำ ๆ?

ถาม : อ่านเรื่องกรรมพยากรณ์แล้วสงสัยว่าหมอดูอย่างอุปการะมีจริงหรือไม่? จะไปหาได้ที่ไหน? และตามหลักการแล้ว การดูหมอดูเป็นเรื่องงมงายหรือเปล่า?

ตอบ :

ผมได้รับคำถามนี้บ่อยที่สุดตั้งแต่เขียนกรรมพยากรณ์บทแรกๆ ก่อนจะตอบก็ขอพูดถึงหลักการต่างๆ ไปสักนิดหนึ่ง

๑) ผมตั้งใจให้อุปการะเป็นตัวละคร เป็นสัญลักษณ์แทน อย่างเช่นที่บอกไว้ในเรื่องว่าถ้ากฎแห่งกรรมพูดกับมนุษย์ได้ ก็คงพูดเหมือนอุปการะนี่เอง

๒) หากใครศึกษาและปฏิบัติตามวิชา 'รู้ตามจริง' ของพระพุทธเจ้า เหมือนเช่นที่พระป่าพระรุดงค์ท่านยังมีทำกันอยู่ในปัจจุบัน ก็ย่อมได้รับอานิสงส์ดังเช่นที่พระเถระในครั้งพุทธกาลท่านยืนยันไว้ คือจะสามารถรู้แจ้งแทงตลอดในเรื่องกรรมและวิบาก ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต รู้ฐานะว่ากรรมอย่างนี้คือเหตุให้เป็นไปได้อย่างนั้น รู้ฐานะว่ากำลังเสวยผลอย่างนั้นเพราะเคยทำกรรมไว้อย่างโน้น หมอดูอุปการะเคยเป็นพระมาก่อน รวมทั้งเคยศึกษาแต่วิชา 'รู้ตามจริง' ของพระพุทธเจ้า ไม่ได้เปิดตำราโหราศาสตร์เล่มไหน ตรงนี้ก็พยายามสอดแทรกไว้ในเนื้อหาของเรื่องแล้ว

๓) ผมอยากบอกทุกท่านที่อ่าน ว่าการศึกษาให้เข้าใจเรื่องกรรมวิบาก และการหมั่นสำรวจว่าเรากำลังทำกรรมอันใดอยู่ มีประโยชน์ยิ่งกว่าไปถามหมอดูให้รู้อนาคตเอาดีๆ อย่างไรก็ตาม ผมก็ไม่ได้สร้างมุมมองให้เห็นอาชีพหมอดูหรือการไปดูหมอดูเป็นเรื่องน่ารังเกียจ เพราะหมอดูดี ๆ ที่ให้คำแนะนำลูกคำประพตปฏิบัติอยู่ในศีลสัตย์ก็มี และลูกคำที่ดูหมอดูแล้วคลายใจหายทุกข์ได้ก็มี

คราวนี้ตอบคำถาม พูดตรงๆ ไม่อ้อมค้อมก็คือผมเคยพบท่านที่ประกาศตนว่าเป็นหมอดู ดึงคนไปสนใจห้อมล้อมกันมาก แต่เอาเข้าจริงท่านไม่ได้เป็นแค่หมอดูแบบโหราศาสตร์หรือลายมือที่คຸ້ນๆ กัน คือเมื่อไปนั่งตรงหน้าท่านจะทักทันทีเลยว่าเคยไปทำกรรมอันใดมา แล้วควรระวังเนื้อระวังตัวไว้อย่างไร นอกจากนั้นก็เคยได้ยินได้ฟังการเล่าลือว่ามีหมอดูที่เก่งขนาดบอกชื่อและบ้านเลขที่ของคนยังไม่เคยเห็นหน้าได้ถูก เพราะฉะนั้นโดยส่วนตัวก็ยอมรับว่ามีอะไรแบบนี้อยู่ในโลก และมีมา

นานแล้ว ผมเองพบคนที่มีความสามารถพิสดารทางจิตตั้งแต่มิยังไม่สนใจพุทธศาสนาจริงจังด้วยซ้ำ ก็เลยไม่ประหลาดใจมาก แต่คนยังไม่เคยเจอก็ต้องกลางแกลงเป็นธรรมดา

ส่วนคำถามที่ว่าจะให้ไปหาหมอคุณนิตินั้นที่ไหน เผอิญท่านที่ผมเคยรู้จักและเห็นความสามารถของท่านมากับตา ท่านได้จากโลกนี้ไปแล้ว ส่วนที่เหลือที่เป็นเสียงร่ำลือ ผมก็ไม่ทราบหลักแหล่งที่อยู่ และไม่เคยมืดค้นหา

สำหรับคำถามที่ว่า การดูหมอมือเป็นเรื่องมงามยผิดหลักการหรือไม่ ก็ขอตอบว่าวิชาเคล็ดกลางต่าง ๆ จะมีกฎเกณฑ์วิธีทำนายตามสถิติ ถ้าหลักเกณฑ์นั้นมันซับซ้อนมาล่อย ๆ เพื่อชักนำให้คนเลื่อมใสตื้น ๆ ก็เรียกว่ามงามย แต่หลักเกณฑ์นั้นแม่นยำพิสูจน์ได้ว่าถูกมากกว่าผิด ก็เรียกว่าเป็นศาสตร์

ศาสตร์มีอยู่มาก ศาสตร์ใดชักจูงไปสู่ความเห็นที่ถูก ความเห็นว่าจะอะไรเป็นประโยชน์ อะไรเป็นโทษ ความเห็นว่าจะบาปกรรมเป็นสิ่งควรกลัว ความเห็นว่าจะศีลธรรมเป็นสิ่งควรรัก แม้ศาสตร์นั้นจะไม่ถูกประทับตรารับรองให้เป็นวิชาที่มีหน้ามีตาในมหาวิทยาลัย ก็อาจจะดีเสียกว่าศาสตร์ที่สอนกันอย่างมีหน้ามีตาในมหาวิทยาลัย ไม่มีใครเห็นว่างมงามย แต่กลับยั่วยุให้พลิกแพลง ชักชวนกันทางตรงหรือทางอ้อมให้คัดโกงกัน โดยปราศจากข้อแนะนำทางจริยธรรม วิชาแบบนั้นแม้ช่วยให้ฉลาดทำเงิน แต่ก็โกงเรื่องกรรมได้เหมือนกันครับ

สรุปแบบไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับคำถามนัก ผมว่าสนใจศึกษาเรื่องกรรมดีกรรมชั่วที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ให้ลึกซึ้งเป็นดีที่สุด คนเราพออ่อนใจกับความรู้อุบายใจกับกรรมดีในปัจจุบันของตน ก็จะไม่หวาดกลัวอนาคตเลย แม้ต้องตายกะทันหันก็รู้สึกปลอดภัยอยู่ตัวเอง ใจจะไม่อยากถามอะไรหมอดูหรือก เชื้อเถอะ

ถาม : มักเกิดเรื่องไม่ดีกับตัวเองในรูปแบบซ้ำ ๆ กัน บางทีก็เจอคนแบบเดียวกัน กระทำกับเราเหมือนคนก่อน ๆ จนชักเชื่อว่ากรรมคงมีจริง แต่จะให้ทำอย่างไร? พยายามอ่อนหวานให้เขาเปลี่ยนแปลงแล้ว พยายามอภัยเขาแล้ว พยายามหลีกเลี่ยงไม่พบเขาแล้ว แต่เจอคนใหม่ก็เกิดเรื่องแบบเดิม ๆ อีกอยู่ดี บางทีอยากหนีให้พ้น ๆ จากโลกนี้ไปเลย

ตอบ :

เราหนีหน้าคนได้ครับ หรือจะหนีโลกใบนี้ไปเลยก็ได้ แต่จะไม่มีวันหนีกรรมของตัวเองพ้น และถ้าหนีกรรมของตัวเองไม่พ้น ก็แปลว่าเรื่องเดิม ๆ ยังต้องหวนกลับมาหาอีกอยู่ดีในโลกอื่น

ถ้าเราเป็นหนี้มาเพียบประเภทเขี้ยวลากดินนั้น ต่อให้หนีสุดหล้าฟ้าเขียวไป ๒๐ ปีเขาก็จะยังส่งคนตามล่าแบบกัดไม่ปล่อยอยู่ดี จนกว่าจะแน่ใจว่าเราตายไปแล้ว ถึงจะสั่งหยุด แต่กฎการทวงหนี้ของกรรมยิ่งเขี้ยวลากดินกว่านั้นหลายขุม เพราะถึงเราตายดับไปแล้ว หลงลืมไปแล้วว่าเคยก่อหนี้ อันใดไว้ กรรมก็ยังคงติดตามตัวไปอยู่นั่นเอง ไม่ปล่อยเราเลยจนกว่าจะใช้หนี้ได้หมด

แทนการพยายามหาทางลัดในการหนีกรรม ลองกัดฟัน ‘เปลี่ยนเส้นทางกรรม’ ดูจะดีกว่า เพราะนั่นจะเป็นไปได้จริง และก่อให้เกิดความสุขในระยะยาว วิธีเปลี่ยนเส้นทางกรรมทำได้ดังนี้

๑) ให้ทราบกติกาของกรรมไว้อย่างหนึ่ง คือ **ทราบไดยังผูกเวรแม้ด้วยใจ** **ทราบนั้นเรา** **จะยังเป็นผู้อยู่บนเส้นทางกรรมเดิม** บางคนรู้สึกตัวเองให้อภัยไปหมดแล้ว เอ่ยปากขอรวดน้ำ ครว้กะลาไม่ต้องมาเจอกันอีกแล้ว แต่ใจแท้ๆ ยังเคลือบด้วยความเคือง อันนั้นแหละคือสายใยที่ยังโยงเราไว้กับเส้นทางเก่าอยู่

๒) แม้ไม่ทราบที่เราทำกรรมอันใดมาแต่ไหนไหนถึงต้องมารับผลกรรมซ้ำๆ แต่เราก็สามารถทราบได้ว่ากำลังเสวยผลกรรมอันทำให้เกิดทุกข์ด้วยอาการหนึ่งๆ เป็นประจำ เช่นถูกคน หลอก หรือถูกใครต่อใครทิ้งขว้าง หรือถูกทำร้ายร่างกาย ก็ให้ทำใจไว้ว่าเราคงเคยหลอกใครต่อใคร หรือเคยทิ้งขว้างใครต่อใคร หรือเคยทำร้ายร่างกายใครต่อใครมาเป็นประจำในอดีตชาติไหนหลัง นั้นเอง ดังนั้นก็ขอให้ตั้งใจทำในสิ่งที่เป็ตรงข้ามเสียในชาตินี้ คือคิดว่าเราจะไม่หลอกใคร คิดว่าจะไม่ทิ้งขว้างใคร และคิดว่าจะไม่ทำร้ายร่างกายใคร ปกติคนเราชอบระบบตาต่อตา ฟัน ต่อฟัน โดนอย่างไรต้องเอาคืนอย่างนั้น ต่อให้เอากับเจ้าตัวที่ก่อเรื่องเดือดร้อนกับเราไม่สำเร็จ ก็ อุตส่าห์จะพาลพาโลไปลงเอากับคนอื่นจนได้

๓) นอกจากคิดในเชิงตั้งรับคือไม่โต้ตอบให้เป็นบาปแล้ว ควรคิดในเชิงรุกคือให้ทำคุณกับ คนอื่นด้วย ยิ่งถ้าเขาร้ายมาแล้วเราดีตอบ โดยไม่สนใจเรื่องทำคุณไม่ขึ้น ก็จะมีเกิดผลด้าน บวกทวีตวิสัยสัมผัสสัมผัสขึ้นเรื่อยๆ เพราะพิษสุน์กำลังใจแล้วว่าแน่จริง

คำแนะนำเหล่านี้ดูเหมือนนุ่มนวลหย่อมท่าเดียว นับว่าเสียเปรียบ ขอให้คิดว่าเราไม่ได้ยอม มนุษย์ด้วยกัน แต่เรายอมจำนน ขอทรมานรับผลกรรมของตนเอง ซึ่งเราลืมไปแล้วบ้าง หรือ อาจจะยังไม่ลืมบ้าง คนอื่นเขาจะคิดว่าเราโง่งที่ยอมเสียเปรียบมนุษย์ด้วยกันก็ช่างเขา เราขอฉลาด ในเรื่องกรรม ไม่ยอมติดอยู่ในข่ายวิบากชั่วให้ยึดเยื่อทรมาณก็แล้วกัน

จำง่าย ๆ คือ ถ้าเป็นทุกข์เพราะเป็นฝ่ายถูกกระทำ แล้วเราไม่ผูกพยาบาท ไม่ผูกใจเจ็บ ให้เป็นเวรต่อเวร สิ่งที่จะเกิดขึ้นทันทีที่พิษสุน์ได้ในภายในคือความรู้สึกสงบสุข และสิ่งที่จะ เกิดขึ้นในแบบที่เราไม่สามารถล่วงรู้ด้วยหูตา คือวิบากกรรมจะอ่อนกำลังลงเรื่อยๆ ในแต่ ละครั้งที่เรตัดตสินใจไม่ต่อเวร ไม่ผูกใจเจ็บ

การไม่ผูกใจเจ็บ ไม่ลงมือตอบโต้ก่อเวรต่อ แถมยังพยายามทำคุณกับผู้อื่นโดยไม่หวัง ผลตอบแทนนั้น หากใช้เป็นเพราะเราอยากแกล้งแสดงบทบาทเป็นพ่อพระหรือแม่พระ แต่เป็นการตั้งใจยก เอาตนเองออกจากเส้นทางอุบาทว์สายเดิมขึ้นสู่เส้นทางใหม่ ไกลออกมาเรื่อยๆ ปกติถนนหนทาง

เส้นใหม่ย่อมมีบ้านเรือนและผู้คนแปลกตาอย่างไร ฉันทิดก็ฉันทันนั้น บนเส้นทางกรรมใหม่เราก็จะเห็นผู้คนและสถานการณ์แปลกใหม่ในทางดีกว่าเดิมเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เช่นกัน

ตระหนักเถิดว่าเส้นทางกรรมไม่ได้เริ่มสร้างขึ้นที่ภายนอกตัว แต่เริ่มสร้างขึ้นที่ใจอันคิดไปต่าง ๆ ภายในเราเอง อย่าหวังเปลี่ยนแปลงคนที่อยู่นอกตัว แต่ให้หวังเปลี่ยนแปลงความคิดที่อยู่ในตัว แม้อาจต้องใช้เวลาสักกระยะหนึ่งกว่าจะเห็นผลเปลี่ยนแปลงปรากฏขึ้นที่โลกภายนอก แต่อย่างน้อยเราก็ได้ความเบาใจเป็นสิ่งตอบแทนมาในทันทีโดยไม่ต้องรอเวลา คือเบาใจว่าเรากำลังจะเปลี่ยนเส้นทาง เรากำลังจะไม่ต้องหม่นใจเพราะมัวหมกมุ่นครุ่นคิดเปลี่ยนแปลงเรื่องข้างนอก เราจะมีความสุขและอบอุ่นอยู่กับใจอันเป็นกุศล เมื่อรู้จักใจที่ 'วางอาวุธ' อย่างแท้จริง เราจะไม่ถามใครว่าทำได้แล้วเป็นสุขเพียงใด เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นเองเป็นธรรมชาติย่อมบอกเราเหมือนคนพูดเสียงดังฟังชัด

ถ้าหากช่วงแรกรู้สึกท้อเกินที่จะทน จะลองหมั่นทำบุญ สวดมนต์ภาวนา หรือหาหนังสือธรรมะมาอ่านบ้างก็ดีครับ เพราะถ้าจมจ่อมอยู่กับความรู้สึกหม่นหมองมาก ๆ แล้วก็จะยิ่งเสียกำลังใจลงทุกที แต่ถ้ายกตัวเองขึ้นจากหนองน้ำแห่งความเศร้าด้วยกรรมที่ทำให้ชื่นใจในปัจจุบัน คุณจะมีแรงสู้ต่อ และเชื่อมั่นว่าวันหนึ่งทุกอย่างจะต่างไป

ตอนที่ ๔

- คนดีทำไมไม่ตายไม่ดี?
- ถูกทำร้ายด้วยวาจาบ่อยจนเชื่อเรื่องบุญกรรมไม่ลง

ถาม : รู้จักคนดี ๆ คนหนึ่ง สงสัยว่าทำไมคนทำดีมาตลอดชีวิตถึงตายร้ายด้วยอุบัติเหตุรถยนต์สยดสยองได้ขนาดนั้น?

ตอบ :

เราเห็นด้วยตาเปล่าว่าเขาตายไม่ดี แต่ไม่รู้แน่ชัดว่าเขาไปดีหรือไปร้าย ความตายคือการจบในสายตาของมนุษย์ แต่ในโลกวิญญาณแล้ว ความตายอาจเป็นเพียงเครื่องมือส่งไปสู่จุดหมายปลายทางที่คน ๆ นั้นควรจะได้ไปถึง พุดง่าย ๆ ว่าความตายอาจเป็นแค่ลีลาหนึ่ง หรือเป็นแค่สไตลส์หนึ่งในการบริหารจัดการส่งผลกระทบให้กับเรา

อย่างที่มีข่าวหลายหนว่าท้าวบุญพากันไปตายทั้งคณะนั้น มักทำให้ผู้บริโภคว่าเกิดความกังขาว่าไปทำบุญแล้วทำไมบุญไม่ปกป้อง ไหนว่าทำดีแล้วผีจะคุ้ม? เรื่องจริงก็คือทำดีแล้วไม่ใช่มีผีติดตามไปเป็นบอดีการ์ดให้หรือกรับ ทำดีแล้วมีกรรมเป็นผู้คุ้มครองต่างหาก และบางทีกรรมก็ไม่ได้คุ้มครองอย่างเดียว แต่ยังสามารถช่วยส่งเสริมให้สบายขึ้นกว่าเดิมด้วย ญาติพี่น้องข้างหลังพากันเศร้าสลดกับสภาพศพที่ตายเกลื่อน แต่เหล่าวิญญาณอาจกำลังพากันหัวเราะสดชื่นตื่นเต้นกับภาวะใหม่ๆ ที่น่าพิงใจถึงขีดสุดอยู่ก็ได้!

คนเราจะตายอย่างไร กรรมเขาเป็นผู้ตัดสินใจเลือกให้เสมอ บางทีก็เป็นการจับมือทำงานร่วมกันระหว่างของเก่ากับของใหม่ อย่างเช่นกรรมเก่าข้อปาณาติบาตมีหน้าที่ตัดอายุ กรรมใหม่เช่นมหาทานมีหน้าที่ส่งไปสู่สุคติ ถ้าถึงจังหวะหนึ่งมีโอกาสประสานกัน ก็อาจส่งรบบรรทุกเจ้ากรรมมาประสานงาเอาดี ๆ

พวกตายคาที่กะทันหันนั้นมีอยู่สามประเภทใหญ่ ๆ ครับ หนึ่งคือเคยลอบฆ่าเขามา สองคือถึงเวลาไปเป็นวิญญาณผีตายโหงหรือลงนรก สามคือสมควรได้เสวยสวรรค์เสียที ถ้าทราบตามจริงว่ายังเห็นได้เพียงด้วยตาเนื้อ ก็อย่าเพิ่งไปตัดสินว่าศพที่เราเห็นบนถนนนั้นเข้าข่ายประเภทไหน

มีเรื่องเล่าในสมัยพุทธกาลกันหลายกรณี เช่นบางรายได้ทำบุญกับพระอรหันต์เพิ่งออกจากนิโรธสมบัติ ซึ่งตามกฎหมายของการให้ผลกรรมจะต้องได้เสวยผลทันตาภายใน ๗ วัน เป็นความสุข เป็นอติภาพที่ดีขึ้น แต่สำหรับบางคนขาดปัจจัยพื้นฐานที่จะเสวยสุขในโลก กรรมดีใหม่เลยจับมือกับกรรมชั่วเก่า ส่งกระต๊องมาชีวิตตายก่อนกลับถึงบ้าน อันนี้ขอให้รับฟังไว้เป็นความรู้ประกอบ

รู้ไหมครับ วันพรุ่งนี้จะมีคนตายเพิ่มอีก ๑๕๐,๐๐๐ คน ในขณะที่ก่อนจบเที่ยงคืนวันนี้ก็มี ล่วงหน้าไปแล้วเป็นจำนวนเฉลี่ยประมาณเดียวกัน นี่เป็นเรื่องที่พวกเราไม่รู้เห็นด้วยตาเปล่า แต่ เกิดขึ้นจริง และพวกเราก็กลั่นส้อมเสียงต่อการเป็นหนึ่งในกลุ่มแสนห้าที่ว่าในวันใดวันหนึ่งด้วย!

ความตายมาถึงแน่ และมัจจุราชคงไม่อาจเอาใจเลือกวันละแสนห้าหมื่นวิธี ๆ ใ้กับคนตายทุกคนไหว ประเด็นจึงไม่ใช่เลือกตายให้หุ แต่ควรเตรียมใจตายด้วยจิตที่เป็น กุศล เพื่อความอุ่นใจ เพื่อเป็นประกันว่าหลังความตายอันไม่อาจพยากรณ์วิธีและวันเวลา นั้น เราจะได้ไม่ต้องเป็นวิญญานหวนมองย้อนกลับมาเสียดายศักยภาพสร้างบุญสร้างบารมี ของมนุษย์กัน

ถาม – ถูกทำร้ายด้วยวาจาทุกวัน เหมือนจะเป็นบ้าตาย ไม่มีเวลาให้คิดเป็นบุญเป็นกุศล จะ ทำอย่างไรดี ทำใจให้เชื่อเรื่องบาปเรื่องบุญไม่ได้ เพราะจิตเป็นอกุศลอยู่ตลอด

ตอบ

ใครเข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรมจริง ๆ จะกลัว และเห็นโทษเห็นภัยของสังสารวัฏว่าน่าพรันพรึง เพียงใด กรรมบางชนิดเมื่อกำลังให้ผลนั้น เขาให้ผลด้วยการเล่นงานขนาดไม่ให้ตั้งตัวติด หรือขนาด สิ้นคลอนศรัทธาในความดีทุกรูปแบบ ที่เคยเชื่อนรกสวรรค์ นิพพาน บุญทำกรรมแต่ง ก็พานอยากจะ เลิกเชื่อกันอย่างสิ้นเชิง เห็นเป็นเรื่องงมงาย หรือกระทั่งหันมาเป็นฝ่ายตรงข้ามกับทุกศาสนาไปเลย

จุดเปลี่ยนของความเชื่อคนเรามักเกิดขึ้นเมื่อประสบวิกฤติหรือเรื่องเลวร้ายซ้ำซากยากจะ เยียวยาจิตใจ ที่ท้ายคำถามคือ ทำใจให้เชื่อเรื่องบาปเรื่องบุญไม่ได้ เพราะจิตเป็นอกุศลอยู่ ตลอด นั้นเป็นส่วนที่ผมเติมเข้าไปในคำถามเดิมนะครับ เพราะความจริงมันเป็นอย่างนั้น คนเราพอ จิตใจกำลังตกต่ำ กำลังหดหู่ กำลังท้อแท้ทรมาณ อย่าไปยกกรรมดีกรรมชั่วแต่ไหนไหนมาพูดเลย ฟัง แล้วไม่เข้าหูหรือก ถึงเคยอยากเชื่อก็เปลี่ยนเป็นอยากเลิกเชื่อได้

มาว่ากันถึงต้นเหตุปัญหา ธรรมชาติของการอยู่ร่วมกัน ธรรมชาติของกรรมสัมพันธ์ จะมีใคร คนหนึ่งถูกเอาเปรียบ หรือถูกกดขี่ หรือถูกกระทำต่าง ๆ นานาเสมอ หายากครับที่จับสองคนหรือ มากกว่านั้นมาอยู่ด้วยกันแล้วทุกฝ่ายแฮปปี้ทั่วหน้า ต่างฝ่ายต่างผูกสมัครักใคร่กลมเกลียว ไม่มีใคร เอาเปรียบใคร ไม่มีใครทำตัวใหญ่กว่าใคร มีแต่ช่วยเหลือเกื้อกูล เป็นอยู่ด้วยความปรองดอง (มีจริง นะครับชีวิตในอุดมคติแบบนี้ แต่หายากหาเย็นเหลือเกิน)

ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะกรรมดีชั่วของแต่ละคนทำมาไม่เท่ากัน จึงเกิดช่องว่างขึ้นเสมอ และใน ช่องว่างนั้นมีธรรมชาติของการเป็นใหญ่และเป็นรองเกิดขึ้นเป็นเงาตามตัว ซึ่งนั้นก็ทำให้เกิดการ วนเวียนในวัฏจักรที่เข้าไปซ้ำมา บางโอกาสเรามีสิทธิ์เป็นผู้กระทำ ก็ได้สั่งสมความสะใจว่าเรา เหนือกว่า บางโอกาสเป็นฝ่ายถูกกระทำ ก็ได้สั่งสมความเกลียดชังน้อยเนื้อต่ำใจไปแทน และแล้ว

ด้วยกฎแห่งการสนองกลับแห่งกรรม วันหนึ่งผู้กระทำก็ต้องกลายเป็นผู้ถูกระทำเข้าให้บ้าง แต่ไม่ค่อยแน่ว่าผู้ถูกระทำจะมีกำลังใจสั่งสมบุญไปเป็นฝ่ายกระทำเขาบ้างหรือเปล่า

ผู้เป็นฝ่ายลงมือทำร้ายร่างกายหรือจิตใจคนอื่นเป็นนิตยนั้น ย่อมมีเงามืดติดตามตัวไป เห็นได้จากชาติปัจจุบันว่าหน้าตาคร่ำเคร่ง มีความไม่น่ารัก ไม่น่าใกล้ชิด ไม่น่าคุยด้วยนานนัก นี่เป็นสิ่งที่เห็นได้ในปัจจุบันทันตา ไม่ต้องข้ามภพข้ามชาติไปไหน ถึงแม้บุญเก่าจะบันดาลให้เขาสวยหล่อเพียงใด เปลือกนอกที่ห่อหุ้มไว้นั้นก็ไม่อาจช่วยพยุงได้นานเลย กระแสความน่าชิงชังจากภายในจะคล้ายหนามแหลมนาระคายที่ผุดขึ้นออกมาจากหน่อขึ้นทุกวัน จนในที่สุดเมื่อน้ำเลี้ยงแห่งบุญเก่าหมด เขาจะเหลือแต่ความทรุดโทรมเป็นที่ปรากฏชัด

อีกประการหนึ่ง ในที่สุดวิบากกรรมจะกดหัวเขาลงไปอยู่เบื้องล่าง แล้วมีคนขึ้นเหยียบบ้าง อาจเป็นตัวเราที่เคยถูกเขากระทำ แต่ส่วนใหญ่จะเป็นคนอื่นที่อยู่ในแวดวงโคจรกรรมทำนองเดียวกับเขา

เวลาพระพุทธเจ้าจะสอนเรื่องกรรมวิบาก ท่านจะให้ข้อมูลความจริงเป็นกลางๆ อย่างนี้ ไม่ใช่เพื่อให้เราไปสมน้ำหน้าใคร เพราะการสมน้ำหน้าก็คือการได้ส่วนบาปของเขามาเป็นอนิจจัง แต่เมื่อเรารู้ข้อมูลตามจริงนี้ จะได้วางใจเป็นอุเบกขา ว่าใครทำอะไรก็ต้องได้รับผลอย่างนั้น และนี่ไม่ใช่เพื่อให้เรามองออกไปนอกตัวอย่างเดียว ไม่ใช่ให้เห็นแต่ว่าคนอื่นเขาจะต้องไปเสวยกรรมที่เขาทำมา เราเองแม้ปัจจุบันนี้ก็ยังมีเสวยกรรมที่ทำไว้แต่ก่อนเช่นกัน

ขอให้คิดว่ เราจะไม่มาอยู่ภายใต้การเบียดเบียนด้วยวาจาเช่นนี้เลย หากเราไม่เคยเบียดเบียนใครด้วยวาจาเป็นนิตยมาก่อน ต่อให้มีฐานะต่ำต้อย ต้องเป็นฝ่ายรับใช้ใคร ก็จะไม่พบเจอนายที่โหดร้ายเป็นอันขาด แต่เพราะเราเคยสนองตัณหา เคยทำกรรมด้วยการฉวยโอกาสจากช่องว่างทางฐานะมาก่อน ก็จึงต้องได้รับผลเช่นนี้

สำหรับหลายคนที่ยึดต้องทนเสวยทุกข์อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงนั้น น่าเห็นใจครับ ไม่มีคำแนะนำชนิดเสกขิงเดียวทุกสิ่งทีเลวร้ายหายวับไปกับตา คงต้องนำคำสอนของพระพุทธเจ้ามาทดลอง คือให้โต้ตอบคนพูดร้ายด้วยการพูดดี ให้โต้ตอบคนไร้ศีลด้วยศีลสัตย์

ด้วยการทำเช่นนี้ ประการแรกเราได้ชื่อว่าเป็นผู้สร้างขันติบารมี ประการที่สองเราได้ชื่อว่าเป็นผู้สร้างชั่วเก่าโดยไม่สร้างกรรมชั่วขึ้นใหม่ ประการที่สามเราได้ชื่อว่าเป็นของจริง เป็นตัวอย่างให้คนชั่วเห็นว่าโลกนี้ยังเป็นคนดีกันได้แม้ถูกหัวเราะเยาะหรือถากถางว่าโง่แคไหน ข้อสุดท้ายนี้ถ้าเราสั่งสมบารมีจนเกิดพลังมากพอ ก็สามารถอาศัยอธิษฐานได้อย่างเป็นสัจจะได้ เช่น เราได้ตอบคนมีวาจาชั่วร้ายด้วยวาจาดีงามมาครบสามเดือน ซึ่งเป็นกรรมอันคนทั่วไปทำได้ยาก ขอสัจจะความจริงนี้จะทำให้เขาสำนึกผิดและกลับใจมารู้สึกดี พูดกับเราดีขึ้นด้วยเถิด

โลกเรากำลังเต็มไปด้วยคนท้อแท้ที่จะทำความดีครับ ต่างฝ่ายต่างเป็นตัวอย่างในทางเสื่อม จึงไม่ค่อยมีกำลังใจอยากต่อสู้ความชั่วร้ายภายในตนเองกันสักกี่คน อธิษฐาน

ให้เริ่มที่ตัวเราเถอะ ถึงแม้จะเป็นคนเดียวในตำบล ก็อาจเปรียบได้กับน้ำหยดเดียวที่
หย่อนจุ่มลงไปในสระใหญ่ แล้วกระจายวงคลื่นออกไปทั่วสระในที่สุด

ตอนที่ ๕

ผิดหวังเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วชอบอยากฆ่าตัวตาย เป็นเพราะกรรมเก่าหรือไม่?

ถาม : ผิดหวังเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วชอบอยากฆ่าตัวตาย อย่างนี้แปลว่าชาติก่อนเคยฆ่าตัวตายมาใช่ไหม?

ตอบ :

แต่ไหนแต่ไรมา ความอยากตายเป็นจุดยอดแห่งความหดหู่ เมื่อหดหู่ถึงจุดแห่งความอับตัน แล้วก็รู้สึกว้าวุ่น แต่ต่ออากาศก็หนักทึบ ปราศจากตำแหน่งใดๆ ในโลกที่โปร่งเบา แล้วในที่สุดก็เหมือนจะหายใจไม่ออก ไม่อยากหายใจอีกต่อไป

ทว่าข้อมูลจากกรมสุขภาพจิตล่าสุดนั้น สาเหตุของการฆ่าตัวตายอันดับหนึ่งได้แก่ความน้อยใจคิดสั้นชั่ววูบ อันดับสองได้แก่การทนทรมานกับโรคร้ายไม่ไหว และอันดับสามได้แก่การสะสมความเครียดกับความหดหู่จนเกินกัณฑ์

ข้อมูลนี้หน้าตาระหนักพอสมควรครับ เพราะมันแปลว่าสมัยนี้คนเราไม่จำเป็นต้องหดหู่หรือเครียดมากก็ฆ่าตัวตายกันง่าย ๆ แล้ว เหมือนนี้กว่าคงมีใครชุบชีวิตเราให้ฟื้นคืนได้ จะมีอะไรหน้าตาระหนักไปกว่าการที่คนเห็นสิ่งมีค่าที่สุดกลายเป็นสิ่งไร้ค่าที่สุดแล้ว?

ถ้าหากผิดหวังเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วอยากฆ่าตัวตาย ก่อนอื่นขอให้ทราบว่าคุณไม่ได้โดดเดี่ยวนะครับ แต่กำลังมีบางสิ่งผิดปกติเกิดขึ้นในสังคมของเรา และสิ่งผิดปกตินั้นก็มีความน่ากลัวเกินกว่าที่เราจะดูตาย หรือประมาทไปว่ามันจะไม่มาถึงตัวเราหรือคนที่อยู่รอบตัวเรา

เรื่องความอยากตายนี่อย่าเพิ่งไปคิดเรื่องข้ามภพข้ามชาติอะไร เพราะเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น แต่ควรคิดเรื่องการสั่งสมอารมณ์ผิดๆ ในปัจจุบันก่อนดีกว่า คนเราจะไม่รู้สึกอ่อนแอ ไม่อยากหนีโลกแบบปุบปับฉับพลัน ถ้าหากกำลังมีความสุขล้นปรี่ ถึงแม้ถูกชะตากรรมตบตีบ้างก็คงไม่ถึงขนาดกล้าได้กล้าเสีย คิดตัดช่องน้อยแต่พอตัว ทั้งที่ยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าจะจากโลกนี้แล้วจะไปอยู่แห่งหนตำบลไหนกันต่อ

ฉะนั้นมันเติมความสุขให้ตัวเอง และความสุขที่ไม่ต้องซื้อหา ไม่ต้องลงทุนปลูกสร้างที่ไหน ก็คือความสุขจากการรู้ว่าเรายังมีลมหายใจ ในลมหายใจนี้เรายังมีโอกาสจะทำจิตให้เข้มขึ้น มีโอกาสคาดหวังว่าทุกสิ่งรอบตัวจะเหมือนฟ้าหลังฝน

ยามที่หดหู่ ท้อแท้ หรือผิดหวังเหมือนจะทนไม่ไหว ให้เตือนตัวเองว่าเอาแล้ว มัจจุราชจะมากวักมือเรียกเราผิดเวลาอีกครั้งหนึ่งแล้ว อย่าปล่อยยให้ตัวเองเห็นภาพมัจจุราชกวักมือเรียกจนใจ

ยอมโอนอ่อนผ่อนตาม ให้เติมพลังชีวิตเข้าไป สูดลมหายใจลึกๆ ครั้งหนึ่ง แล้วตระหนักว่าความมีชีวิตชีวาที่มากับสายลมหายใจนั้นแหละ จุดเราออกห่างจากทางมัจจุราชมามาก็คืบหนึ่ง

คนที่หายใจยาวหนึ่งครั้งทุก ๕ นาที จะเป็นคนที่มีความแข็งแรงออกมาจากภายใน และจะไม่คิดสั้นปัจจุบันทันด่วนง่าย ๆ ขอให้จำหลักการง่าย ๆ นี้ไว้ และไม่ต้องสนใจหาข้ออ้างให้กับความอ่อนแอใดๆ ไม่ต้องคิดว่าเพราะเคยฆ่าตัวตายในชาติก่อนจึงอยากฆ่าตัวตายอีกในชาตินี้ หลีกหนีไม่ได้ คนเราเปลี่ยนแปลงตัวเองได้เสมอ ขอเพียงมีความพยายามในทางที่ถูกต้อง

หากพยายามเพิ่มพลังชีวิตด้วยการลาภลมหายใจยาว ๆ ไม่เป็นผลสำเร็จ ยังคงมีความหดหู่อยู่ หรือยังไม่อาจสลัดความคิดน้อยเนื้อต่ำใจในหัวทิ้งไปได้ ก็ให้บอกตัวเองว่าไหนๆ คิดจะตายแล้วทำไมไม่ใช้ชีวิตช่วงสุดท้ายให้คุ้ม ใช้อาทิตย์สุดท้าย หรือสามวันสุดท้ายไปในการแต่งจิตตั้งใจให้สว่างขึ้นด้วยการให้ทาน ไม่ใช่ให้เงินมากมาย จนหมดตัว แต่ให้เท่าที่จะให้ได้อย่างสบายใจ ให้อะไรก็ได้ที่พร้อมจะให้ ให้กับใครก็ได้ที่เขาพร้อมจะเอาของเราไปใช้ประโยชน์ การเดินทางตระเวนทำทานจะเหมือนค่อยๆ หยอดกระปุกสะสมเหรียญแห่งความสุข วันหนึ่งมันเต็มกระปุกขึ้นมา เราค่อยตายตอนนั้นยังไม่สาย

แต่ถึงเวลาที่เต็มกระปุก เราจะรู้จักชีวิตในอีกแง่มุมหนึ่ง ว่าเราสามารถคาดหวังจากตัวเองได้คนเดียว มีเราคนเดียวในโลกที่หวังดีกับตัวเองอย่างแท้จริงถาวร นอกนั้นแปรใจ แปรพักตร์เป็นอื่นได้ทั้งสิ้น ทำให้เราผิดหวังเสียใจได้ทั้งสิ้น จุดนั้นเราจะเริ่มมีความแข็งแรง มีพลังความสว่างไสวให้กับตัวเอง ยืนหยัดด้วยสองขาโดยไม่ต้องใช้ไม้เท้าเหมือนคนพิการ เมื่อจะคาดหวังอะไร ก็มักไม่ไกลเกินความสุขทางใจที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า เฉพาะวินาทีนี้ที่ยังมีชีวิตอยู่

กล่าวอีกนัยหนึ่ง วิธีคาดหวังจากตัวเองที่ฉลาดนั้น คือคาดหวังว่าจะไม่ปล่อยใจตัวเองให้หดหู่ ไม่ให้คิดมากจนซึมเศร้าเกินจุดรับ สารพัดวิธีทำให้จิตเข้มแข็งขึ้นเป็นเส้นทางที่วางแบบในโลกรอให้หยิบฉวยแต่เราไม่เคยเอา ก็ลองเอามาใช้ดูสักอันสองอัน แล้วจะชี้ว่าความคิดขณะจิตเป็นกุศลนั้นไม่ยากทำลายตัวเองแน่นอนครับ ชาติไหนจะเคยทำมาก่อนหรือเปล่าก็ช่างมันปะไร ขอเพียงชาตินี้เรารู้เหตุรู้ผล รู้จักทำตนให้เป็นสุขอย่างง่าย ๆ ก็พอ

อย่าผล่อเชื่อตัวเองว่าไม่มีทางเลียง ไม่มีทางสู้ ไม่มีทางทน เชื้อลมหายใจที่ยังมีอยู่ของคุณดีกว่าครับ トラบไตมันยังมี トラบนั้นคุณทำอะไรได้มากกว่าที่คิดมากนัก

หากอยากปักใจเชื่อกันจริงๆ ว่าอยากตายเพราะเคยฆ่าตัวตายมาก่อน ก็ขอให้ทราบข้อมูลจริงบางอย่างไว้ คือคนเคยฆ่าตัวตายนั้น มักจำอารมณ์ที่ตัดสินใจฆ่าตัวตายได้ หากจับพลัดจับผลูได้โอกาสเกิดเป็นมนุษย์ใหม่อีกรอบ ก็จะมีชีวิตอ่อนแอทางวิญญาณ ภูมิต้านทานโลกต่ำมาแต่เด็ก เจออะไรไรนิตอะไรนอยจะหวนไปสู่อารมณ์อ่อนแอในการต้านทานอยู่รำไป แต่ที่แย่ไปกว่านั้นคือคุณจะมีชีวิตเข้มแข็งในทางคิดตัดช่องน้อยแต่พอตัว เพราะจำอารมณ์ขณะตัดใจลาโลกได้

และรู้สึกดีกับมัน พุดง่าย ๆ ว่าอาจใจแข็งขนาดปาดคอตัวเองได้แบบไม่กะพริบตา ทั้งที่กำลังมองเงาตัวเองในกระจกอยู่แท้ ๆ !

จะต้องปาดคอตัวเองด้วยความเศร้าโศกอีกสักกี่ครั้ง จึงจะสามารถเอาชนะความอ่อนแอทางวิญญาณของตนเองสำเร็จ?

มันต้องมีสักชาติใดชาติหนึ่ง... เอาเป็นชาตินี้เลยก็แล้วกัน! ยังมีชีวิตอยู่ ยังแก้ตัวได้ ยังตัดสินใจยกตัวเองออกจากเส้นทางมรณะที่น่าหงายหงอย มาสู่เส้นทางแห่งลมหายใจอันยืดยาวเปี่ยมสุข แปรความอ่อนแอให้กลายเป็นความหนักแน่น เพียงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ อาจแค่ไม่ถึงหนึ่งในร้อยของชีวิตทั้งหมด คุณจะไม่ต้องยอมให้ชั่วร้ายเดิมกลับไปหลงป่าโดยปราศจากเข็มทิศอีก จะไม่เอาหรือ?

ตอนที่ ๖

ทำไมแสวงหาคอนจริงใจแต่ไม่เคยได้เจอ?

ถาม : แสวงหาคอนจริงใจแต่ไม่เคยเจอ ต้องทำบุญอย่างไรถึงจะได้เจอคอนจริงใจ?

ตอบ :

ถ้าคิดว่าโลกนี้เป็นโรงละครที่เรากำลังรับบทโต้ตอบกับตัวละครอื่นๆ บางคนก็เหมือนโดนผู้กำกับแกล้งให้รับบทหนัก ต้องร้องไห้จ้าใจเพราะถูกหลอกอยู่บ่อยๆ ยิ่งนึกว่าจริงใจด้วย ก็ยิ่งต้องพบความจริงในภายหลังว่าที่แท้เขาจะเล่นไม่ซื่อตั้งแต่ต้น จะในเกมความรักหรือเกมธุรกิจก็ตาม

ก่อนอื่นขอให้มองว่าพื้นฐานของมนุษย์เป็นไปในทำนองเดียวกันคือ 'อยากเอาเข้าตัว' แต่ละคนเริ่มคิดออกมาจากจุดนี้ ความแตกต่างขึ้นอยู่กับใครจะถูกอบรมให้มีมโนธรรมต้านทานความเห็นแก่ตัวมากน้อยเพียงใด

ถ้าคุณมองว่าการมี 'ใจจริง' หมายถึงการซื่อสัตย์ รักเดียวใจเดียวไม่แปรผันเป็นอื่น ก็ต้องเห็นให้ซึ่งเสียก่อนว่าใจจริงสร้างขึ้นด้วยอะไร หรือใจจริงมาจากไหน อย่างมองด้วยความคาดหวังเผินๆ ว่าโลกนี้มีใครคนหนึ่งถือกำเนิดเกิดมาพร้อมกับมีใจจริงติดตั้งไว้ในตัวสำเร็จรูป ทุกคนต้องผ่านสัญชาตญาณเอาเข้าตัวมาก่อน เริ่มตั้งแต่ร้องอ้อแอ้อขอข้าวแม่กินเป็นต้นมา

พอโตขึ้นเรื่อยๆ แต่ละคนพบสิ่งน่าชอบน่าชังมากมาย นอกจากนั้นยังเจอสอนให้เอาแต่ได้บ้าง เจอสอนให้เสียสละบ้าง ในที่สุดทุกคนจะไปถึงจุดของการตัดสินใจว่าจะมีชีวิตแบบไหน คิดเอาหรือคิดให้เป็นหลัก

คนที่ตัดสินใจว่าจะคิดเอาเป็นหลักนั้น นึกถึงใจคนอื่นมากกว่าใจตัวเองไม่เป็นหรอกครับ พอเขาได้สิ่งที่ต้องการ เขาก็พร้อมจะสลัดเราทิ้ง ไม่ว่าคุณจะเป็นคนรักหรือหุ้นส่วนธุรกิจของเขา

คราวนี้ลองคิดว่าโลกกำลังเต็มไปด้วยคนคิดเอาหรือคนคิดให้มากกว่ากัน? ถ้าพูดกันแบบไม่อ้อมค้อมก็คือโลกนี้เต็มไปด้วยคนคิดเอา จะมีสักกี่คนที่คิดให้ ดังนั้นคุณจึงกำลังแสวงหาสิ่งที่ไม่ได้ยากประมาณนมเข็มในมหาสมุทร

วิธีที่จะเจอคอนจริงใจกับเรา ไม่ว่าในด้านความรักหรือธุรกิจ จึงต้องไม่ใช่ด้วยความบังเอิญ ทำนองเดียวกับที่ไม่มีใครนมเข็มในมหาสมุทรเจอโดยปราศจากเครื่องช่วย ซึ่งในที่นี้ก็คือกรรมนั่นเองแหละครับ คุณต้องเข้าใจหลักการข้อหนึ่ง คือเมื่อให้สิ่งใดย่อมไม่สูญเปล่า ต้องมีการสะท้อนตอบเป็นการได้รับสิ่งนั้นคืนมาเสมอ ฉะนั้นตอนนี้อยู่ในช่วงรับความไม่จริงใจซึ่งเราเคยทำไว้กับใครมา

ก่อนก็ช่างเถอะ เอาเป็นว่าขอให้สร้างเหตุ สร้างเครื่องช่วยให้เราไปพบกับคนจริงใจในกาลข้างหน้า คือพยายามจริงใจกับคนอื่นโดยไม่ย่อท้อก็แล้วกัน

ถ้าคุณชื่อกับคนอื่น ไม่คิดหลอกคนอื่นได้ทั้งชาติ ชีวิตนี้คุณจะมีใจที่สะอาดของ ตัวเองเป็นเพื่อนแท้ และภพต่อไปคุณจะไม่ถูกกรรมเหวี่ยงไปอยู่ในหมู่คนอสังคย

อีกประการหนึ่ง ถ้าคุณต้องการหาเข็มในมหาสมุทรให้เจอก่อนตาย คุณไม่ควรรู้ว่าเข็ม มันอยู่ในมหาสมุทร คุณไม่ควรโดดตุ้มลงไปเฉยๆ ตรงไหนก็ได้ ก่อนอื่นคุณควรสืบให้พอรู้เป็นเค้า เป็นแนว ว่าเข็มน่าจะหล่นอยู่ในย่านใด แล้วค่อยใช้ความจริงใจดำดิ่งลงไปค้นหา จึงจะพอมีสิทธิ์เจอกันได้

ขอใหพิจารณาดู ปัจจุบันเรามีอินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งพบปะสังสรรค์กับผู้คนมากหน้าหลายตา พอจะหาคู่ หาคความรัก หาคความจริงใจ เราก็มักตระเวนไปตามเว็บบอร์ดหรือห้องสนทนาที่มีชื่อตรงตามเกณฑ์นั้นๆ เช่นเว็บหาคความรัก หรือห้องหาคคนจริงใจ ตรงดูเถิดว่าโอกาสจะได้เจอนั้นมีมากน้อยแค่ไหน เสือหิวย่อมรอตะครุบกวางตามแหล่งน้ำฉันท ไชยเจ้าเล่ห์ย่อมตักกรอสาวหน้าซื่อตามแหล่งถามหารักฉันทนั้น

บางทีที่เราไม่เจอสิ่งที่ต้องการก็เพราะเราแสวงหาผิดที่ เราคาดหวังว่าคงเจอคนจริงใจตามบ้านใกล้เรือนเคียง ตามอาคารสำนักงาน หรือตามสถานบันเทิง นั้นก็อาจเป็นไปได้ แต่ยากหน่อย เพราะตามความน่าจะเป็นเรามักเจอ ‘คนธรรมดา’ ที่คิดเอาเข้าตัวกันโดยมาก ทำไม่ไม่ลองมองว่าคนจริงใจควรอยู่ตามงานบุญ ตามเว็บธรรมะ หรือห้องสนทนาเรื่องศีลเรื่องธรรม

ไม่ต้องกลัวว่าตามงานบุญหรือตามแหล่งกิจกรรมธรรมะทั้งหลายจะชวนคุณคุยเรื่องหลุดพ้น ลุกเดียว และในอีกทางหนึ่ง ก็อย่าหวังว่าจะพบแต่คนดีๆ ในงานบุญหรือแหล่งกิจกรรมธรรมะ แต่อย่างน้อยให้คิดเสียว่าโอกาสจะเจอคนดีๆ ควรจะมีมากกว่าแหล่งกิจกรรมเพื่อความสนุกสนานขบถทั้งหลาย

ถ้าได้ยินคำว่า ‘ธรรมะ’ แล้วร้องกับตัวเองว่า ‘ยี้’ หรือ ‘น่าเบื่อจัง’ ก็ขอให้ทราบว่าคุณยังไม่ได้ต้องการความจริงใจเป็นเรื่องเป็นราว เพราะคุณจะเจอคนจริงใจได้ในหมู่คนมีธรรมะเท่านั้น

และเมื่อใดคลุกคลีกับธรรมะมากพอ คุณจะพบว่าธรรมะไม่ได้มีแต่ภาพกั๊กบริเวณตนเองเพื่อหลุดพ้นจากกิเลส คุณจะเห็นโลกในอีกมิติหนึ่ง คือไม่ใช่เอาแต่มองหารูปเสียงน่าชอบใจภายนอก แต่จะเริ่มแสวงหาความรู้สึกแสนดีนำครอบครองอันเป็นภายใน

คุณจะตระหนักว่าความรู้สึกแสนดีไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ ต้องมีวิธีอะไรอย่างหนึ่งหรือหลายๆ อย่างทำให้มันเกิดขึ้น เช่นกำหนดกรอบไว้ว่าจะไม่ปล่อยให้ความโลภและความโกรธทะยานแรงขึ้นถึงระดับที่จะกระทำการอันเป็นความเดือดร้อนของคนอื่น เมื่อรู้สึกตัวเองว่าเป็นความปลอดภัยให้คนอื่นได้ คุณก็จะรู้สึกถึงความไม่เดือดเนื้อร้อนใจของตนเองด้วย

จากนั้นเขยิบขึ้นไปอีก เช่นรู้จักสละสิ่งที่คุณมีให้คนอื่นทั้งที่ไม่จำเป็นต้องให้ คุณจะลืมคำว่า 'ให้ทำไมให้ใจ' แต่จะพบคำใหม่ในหัวตัวเองคือ 'ทำไมมัวใจไม่ให้มาเสียตั้งนาน' คุณจะรู้ว่าการให้โดยไม่หวังผลตอบแทนนั้นเป็นสุข และคุณก็อาจจะรู้ว่าในที่สุดแล้ว การเป็นผู้ให้โดยไม่หวังผลตอบแทนนั่นเอง จะพาคุณไปรู้จักกับคนประเภทเดียวกัน โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง ในวันใดวันหนึ่ง

สรุปคือถ้าแสวงหาคนจริงใจอยู่ และยังไม่เลิกย่อท้อ ก็ขอให้ปลุกฝังความซื่อสัตย์จริงใจให้เกิดขึ้นในตนเองก่อน และพยายามรักษามันไว้จนลมหายใจสุดท้าย พอเชื่อได้ว่าอย่างน้อยมีคุณคนหนึ่งในโลกที่ซื่อสัตย์และจริงใจ จะได้ไม่ต้องไปแสวงหาคำตอบจากที่ไหนว่าคนซื่อสัตย์และจริงใจมีอยู่แต่ในนิทานหรือมีตัวตนอยู่ในโลกความจริงนี้ด้วย

นอกจากนั้นถ้าจะแสวงหา ก็ควรแสวงหาในที่ที่มี อย่ามัวเสียเวลาไปแสวงหาในที่ที่ไม่มี ผมให้คำรับรองไม่ได้ว่าคุณจะเจอเมื่อไหร่ แต่เชื่อมั่นว่าวันหนึ่งคุณจะได้เจอกับ ด้วย 'กรรม' และ 'ความเข้าใจ' ที่ถูกต้องนั่นเอง

ตอนที่ ๗

- **ไม่เชื่อพรกสวรรณคดีมีโทษร้ายแรงแค่ไหน?**
- **ทำอย่างไรจะเชื่อคนที่บอกว่าเห็นมาจริง?**

ถาม : มักมีผู้กล่าวว่าถ้าไม่เชื่อเรื่องพรกสวรรณคดี ก็ถือว่ายังเป็นมิจฉาภิกษุ เป็นผู้หลงผิด เป็นผู้เที่ยงที่จะได้ไปสู่อบาย อันนี้จริงเท็จอย่างไร บอกตรง ๆ ว่าอยากเชื่อ แต่ไม่เคยปลงใจได้สนิท ในเมื่อไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นจะให้ลોકตัวเองว่ารู้แจ้งเห็นจริงอย่างไรไหว?

ตอบ :

เกี่ยวกับความเชื่อเรื่องพรกสวรรณคดีนั้น ชาวพุทธเรามีคนอยู่สองกลุ่มใหญ่ ๆ กลุ่มหนึ่งเชื่อว่ามีจริงชนิดสุดลิ่มทิ่มประตู ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งไม่เชื่อแบบค่านหัวชนฝา ส่วนพวกที่อยู่ตรงกลาง ๆ นั้นผมไม่ค่อยอยากนับ เพราะเมื่อสืบกันลึก ๆ แล้วพวกที่บอกว่าเชื่อใจไว้ทั้งสองแบบ ไม่ฝึกใฝ่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ที่แท้ก็แอบคิดเจียบ ๆ ไปในสุดโต่งข้างหนึ่งอยู่ดี ไม่เห็นจะเป็นกลางจริงสักคน

และการจะบอกว่าใครเอียงไปทางเชื่อหรือไม่เชื่อนั้น ต้องดูด้วยว่าเป็นจังหวะไหนของชีวิตเขา บางคนสมัยวัยรุ่นทำดีทำต่อกับเทวดามั่วไปหมดเพราะนึกว่าไม่มี เห็นเป็นเรื่องสนุกกับการทำทายเป็นที่ตนสรุ่ยว่างมง่าย แต่พอโตขึ้นอีกหน่อย ผ่านความประจักษ์แจ้งว่าสิ่งที่ตนไปทำทเอาไว้นั้นน่าจะมีจริง และสนองความอยากรู้อยากเห็นของเขาด้วยประสบการณ์แสบ ๆ คัน ๆ ก็เปลี่ยนเป็นคนที่มีศีระระน้อมลงไหวได้ทั่วทั้งสิบทิศไป บางรายกลายเป็นคนทรงเจ้าไปเลยก็มี

ชาวพุทธกลุ่มที่ 'เชื่อว่ามี' นั้น มักแสดงความเป็นห่วงเป็นใยคนไม่เชื่อไปต่าง ๆ นานา เข้าขั้นพยายามบีบบังคับแบบหักดิบทำนองว่า 'เธอต้องเชื่อ เพราะแค่ไม่เชื่อก็ต้องไปนรกแล้ว' นี่เป็นคำที่ศาสนิกชนทั้งหลายมักใช้ทิ่มแทงกัน ไป ๆ มา ๆ ความหวังดีก็กลายเป็นการสาปแช่งคนอื่นโดยไม่รู้รู้สึกตัว คือออกอาการทำนองว่าไม่เชื่อคนรู้ดีอย่างไรเรา เดี่ยวสวย เดี่ยวเจอนรกสถานเดียว เป็นต้น

การเชื่อแบบไม่รู้เห็นกับตัวว่านรกสวรรค์หน้าตาเป็นอย่างไร แถมไม่รู้จักเหตุแห่งการไปสู่ นรกหรือสวรรค์อย่างแท้จริงนั้น ยังไม่ถือว่าเป็นผู้พ้นจากความน่ากลัวนะครึบ เช่นที่เข้าไปสาปแช่งคนที่เขาไม่เชื่ออย่างเราเป็นประจำ ก็ได้ชื่อว่ายังนิยมในการเบียดเบียนด้วยวาจา ยังชอบทิ่มแทงให้ผู้อื่นเกิดความเจ็บใจ ยังติดนิสัยข่มขู่ให้ใครต่อใครหวาดกลัว อย่างนี้ย่อมเป็นผู้เหมาะที่จะได้รับผลสะท้อนกลับเป็นภพที่อาศัยอันเต็มไปด้วยการเบียดเบียน เต็มไปด้วยการทิ่มแทงให้เจ็บปวด เต็มไปด้วยความน่าพรั่นพรึงอยู่

คนเราชอบมีอำนาจ ชอบรู้สึกที่ตัวเองมีอิทธิพลเหนือคนอื่น แล้วก็มักจะนึกว่าความรู้หรือความปักใจเชื่อของตนคืออำนาจ สามารถเอาไปใช้บีบให้ผู้อื่นตกอยู่ภายใต้อิทธิพลทางความเชื่อของตน นี่จึงมักเกิดโศกนาฏกรรมทางวิญญาณ เช่นพรำพูดเรื่องนรกสวรรค์ด้วยวิธีขู่เข็ญบังคับหรือสาปแช่ง เมื่อชักใช้รายละเอียดเขาก็ตอบไม่ได้ เพราะไม่ใช่ผู้ที่รู้แจ้งเห็นจริงด้วยตนเอง เป็นแต่เพียงฟังคนอื่นมา ดังนั้นแทนที่ผู้ฟังจะเกิดความคล้อยตามก็กลายเป็นรู้สึกต่อต้าน พานจะทำให้เห็นนรกสวรรค์เป็นแค่เรื่องของคนงมงายไป

หากปรารถนาดีกับผู้อื่นอย่างแท้จริง ต้องเข้าใจให้ได้ว่าการบีบบังคับให้เชื่อว่านรกสวรรค์มีจริงนั้น อาจทำลายศรัทธาเสียก่อนที่ศรัทธาจะเกิดด้วยซ้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับยุคที่เต็มไปด้วยความหน้ากลางแกลงนี้

เคยมีคนทูลถามพระพุทธเจ้าท่านองว่าจะเชื่อหรือไม่เชื่อเรื่องพรรคนี้ด้วยวิธีใดดี พระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสตอบโดยใจความสรุปคือเมื่อเราเป็นผู้สั่งสมบุญ ย่อมเกิดสุขทางใจในปัจจุบัน และอุ่นใจว่าถ้าชาติหน้ามี เราย่อมเป็นผู้ได้เสวยสุขในสรวงสวรรค์ แต่หากเราเป็นผู้สั่งสมบาป ก็ย่อมเกิดทุกข์ทางใจในปัจจุบัน และต้องหวาดหวั่นว่าถ้าชาติมี เราอาจไม่แคล้วต้องไปเสวยทุกข์ในอบายภูมิ

นอกจากนั้นท่านยังตรัสไว้ว่าการสร้างเหตุปัจจัยที่ถูกต้อง มีความสำคัญเหนือการคาดหวังเหนือการพร่ำวอนเหนือการปักใจเชื่อตามๆ กันมา กล่าวคือเมื่อทำเหตุอันควรจะไปสู่นรกสวรรค์ แม้ไม่ปรารถนาหรือพร่ำภาวนาว่าเราจงไปสวรรค์ทุกคำเข้า เขาก็จะไปสู่นรกสวรรค์อยู่ดี ตรงข้ามเมื่อทำเหตุอันควรจะไปสู่นรก แม้ปรารถนาหรือพร่ำภาวนาว่าเราจงพ้นนรกทุกคำเข้า เขาก็ย่อมต้องไปสู่นรกอยู่ดี

แม้จะเป็นผู้มีความเห็นถูกต้องอยู่ส่วนหนึ่ง คือเชื่อว่านรกสวรรค์มี แต่ยังมีความเห็นผิดว่าตนเบียดเบียนคนอื่นไม่เป็นไร การผูกเวรกับใครๆ ไม่ต้องรับโทษ อย่างนี้เขาก็ยังได้ชื่อว่า เป็นมิจฉาทิฏฐิอยู่ และตกอยู่ภายใต้ความไม่แน่นอนว่าคติข้างหน้าจะร้ายหรือดีเช่นเดียวกัน หรืออาจจะยิ่งกว่าผู้ไม่เชื่อนรกสวรรค์เสียอีก

ถาม : จะเชื่อได้อย่างไรว่าใครเห็นนรกสวรรค์จริง ฟังเล่ามาแต่ละคนพูดกันไปคนละเรื่อง บางทีขัดแย้งกันอย่างสิ้นเชิง โดยเฉพาะพวกที่หลับตาไปเห็นแบบนั่งทางใน จะรู้ได้อย่างไรว่าพวกเขาไม่ได้คิดฝันไปเอง?

ตอบ :

ความเชื่อยุคใหม่ที่มีอะไรประหลาดๆ ได้ไม่จำกัด บางคนบอกว่าจะเชื่อนรกสวรรค์ก็ต่อเมื่อเห็นภูตผีปีศาจหรือเทวดานางฟ้าด้วยตาเปล่า บางคนหนักกว่านั้น คือบอกว่าจะเชื่อนรก

สวรรค์ก็ต่อเมื่อพูดให้เขาเชื่อด้วยหลักฐานและเหตุผลอันคิดตามได้ เรียกว่าเป็นพวกหัวดีเต็มพิกัด จะยอมลงให้กับคัมภีร์ไหนศาสนาใดก็ต่อเมื่อมีใครบ่อนภาพ เสียง สัมผัสที่เกี่ยวกับนรกสวรรค์ให้แก่เขา โดยที่เขาไม่ต้องลงทุนทำอะไรเลย ขอเป็นช่างกินอ้อยที่ถูกยื่นมาถึงปากเท่านั้น

หากเข้าใจว่าเราสามารถเห็นนรกสวรรค์ได้ด้วยตาเปล่า ก็คงไม่ต่างจากการเข้าใจว่า เราสามารถเห็นสัญญาณโทรทัศน์ได้ หรือฟังคลื่นวิทยุได้โดยไม่ต้องอาศัยเครื่องรับ และหากเข้าใจว่าเราสามารถตระหนักในความมีอยู่ของนรกสวรรค์ได้ด้วยความคิด ก็คงไม่ต่างจากการเข้าใจว่าเราสามารถล่วงรู้ถึงการมีอยู่ของเชื้อโรคเล็กๆ และแกแกลกซี่ใหญ่ๆ โดยไม่ต้องอาศัย กล้องจุลทรรศน์และกล้องดูดาว

อย่างไรก็ตาม ในทางตรงข้าม บางคนก็พร้อมจะศรัทธาภาพเสียงพิเศษบางอย่างรวดเร็วเกินไป เช่นเพียงหลังฝนซัดๆ หรือบางคนนั่งสมาธิได้ความนิ่งเพียงเล็กน้อยแล้วเกิดนิมิตต่างๆ นานา ก็หลงปักใจเชื่ออย่างเอาเป็นเอาตายว่าสิ่งที่ตนเห็นนั้นถูกยิ่งจริงแท้ แล้วนำมาขยายให้ผู้อื่นฟัง บางทีก็ใส่สีตีไข่เข้าไปตามอัตโนมัตินองตน หรือหนักกว่านั้นคือตั้งใจหลอกลวงชาวบ้านให้หลงเชื่อว่าตนเป็นผู้รู้เห็นนรกสวรรค์แจ่มแจ้ง ทั้งที่ทราบแก่ใจว่าตนเป็นเพียงหนึ่งในพวกสิบแปด มงกุฏเท่านั้น

ก่อนอื่นต้องเข้าใจว่าการประจักษ์ความมีอยู่จริงของนรกสวรรค์นั้น เป็นเรื่องรู้เห็นเฉพาะตัว พูดง่าย ๆ ว่าเป็นเรื่องที่คนๆ หนึ่งต้องสำรวจตนเองด้วยความซื่อสัตย์ว่าวิถีเห็นของเขานั้นน่าเชื่อเพียงใด สำหรับผู้ฟังซึ่งปราศจากญาณรู้เห็นนั้นเป็นเรื่องยากที่จะไปรู้ได้ของเขา

คงได้แต่กล่าวว่าคุณรู้จริงเขาสำรวจตัวเองกันอย่างไร เขาดูครบว่าขณะนั้นมีสิ่งใดทำให้จิต บิดเบี้ยว เห็นผิดเพี้ยนเหมือนมองผ่านกระจกฝ้าหรือกระจกนูนได้บ้างหรือไม่ หากมีเหตุปัจจัยที่ทำให้ บิดเบี้ยวได้อยู่ เขาก็จะค่อยๆ กำจัดปัจจัยนั้นทิ้งไปทีละข้อๆ จนกระทั่งจิตกลายเป็นเหมือน กระจกใสที่เรียบสนิท ไม่หลงเหลือแม้รอยขีดข่วนเป็นฝ่ามือสักนิดเดียว

สิ่งที่ทำให้จิตบิดเบี้ยวไม่อาจรู้เห็นอะไรได้ตามจริง จำแนกเป็นข้อใหญ่ๆ ได้ดังนี้

๑) **สิ่งปิดกั้นอย่างหยาบ** – เช่น ความโลภอยากรู้เห็น ความโลภอยากเป็นผู้รู้เห็นอื่น มนุษย์ ความเป็นผู้ไม่อาจสลัดความติดใจในราคะ ความเป็นผู้ไม่อาจหลุดจากความพยาบาท ความเป็นผู้มี ความหดหู่วังงุน ความเป็นผู้มีจิตฟุ้งซ่านซัดสายจับไม่ติด และความเป็นผู้คิดลึงเลสงสัย กลับไปกลับมาไม่หยุด หากปราศจากสิ่งปิดกั้นอย่างหยาบดังกล่าวมาแล้ว จิตก็จะสามารถตั้งมั่น เป็นสมาธิ มีความรู้เห็นคมชัด ทรงคุณภาพพอต่อการโน้มไปรู้สิ่งที่เกินหูเกินตาบ้างแล้ว

๒) **สิ่งที่ทำให้เกิดความเห็นพรั้าเพี้ยน** – เช่น ความช่างปรุงแต่งจินตนาการ ความปักใจ เชื่ออยู่ก่อนว่านรกสวรรค์เป็นอย่างไร ความตั้งมั่นของจิตที่ไม่ต่อเนื่องสม่ำเสมอ ความลึงโลดหรือขบ ลูกขบนชั้นในยามแรกเห็น ความเพลิดเพลนในปีติสุขอันเกิดแต่วิเวกในสมาธิซึ่งก่อนิมิตวิจิตรตระการ หากจิตมีความเป็นกลาง เทียงตรงเหมือนตาชั่งที่อยู่ ณ จุดพอดี ปราศจากความยินดียินร้ายใด ๆ ก็

สามารถน้อมไปรู้เห็นสิ่งลึกลับเหนือโลกได้ตามจริง หลายสิ่งจะเปิดเผยต่อจิตอันทรงอุเบกขานั้นแจ่มชัดยิ่งกว่าตาเห็นรูปและหูได้ยินเสียง

หากผู้ที่ทรงสมาธิได้เป็นปกติ น้อมจิตไปรู้เห็นนรกสวรรค์ได้เป็นปกติ ไม่ใช่เห็นแบบภาพลัมลุก หรือฟลุคเจอแบบนานทีปีหน ก็จะมีชีวิตที่ไม่จำกัดอยู่ด้วยกรอบคับแคบของหูดตา แต่จะมีชีวิตที่เปิดกว้างด้วยอายตนะรับรู้เหมือนมนุษย์ คล้ายเศรษฐกิจที่อาจเดินทางด้วยเครื่องบินเปลี่ยนบรรยากาศไปทุกมุมโลกได้ตามปรารถนา ไม่ต้องจำเจอยู่แต่เฉพาะในเมืองใดประเทศไหนเพียงหนึ่งเดียวเหมือนคนธรรมดาทั่วไป

สรุปรวบรัดว่าสำหรับคนธรรมดาทั่วไปที่ยังมีราคะ โทสะ โมหะเหนียวแน่น ไม่มีเวลาปฏิบัติภาวนาจนเกิดสมาธิผ่องแผ้วนั้น ควรหมั่นศึกษาให้มากกว่าอะไรเป็นประโยชน์ อะไรเป็นโทษ กระทั่งเกิดกุศลจิตอยู่เป็นปกติ จิตอันรวมเป็นกระแสมหากุศลนั้นจะบอกเราเองครับว่าถ้านรกมี เราก็คงไม่พรั่นเลย เพราะเราจะไม่ไหลลงนรกด้วยกระแสแห่งกุศลเป็นแน่

ขณะเดียวกันถ้าสวรรค์มี เราก็คงไม่รู้สึกละแวกหรือต่ำต้อยเกินกว่าจะเอื้อมถึงแต่อย่างใด เพราะจิตวิญญูณยอมอุบัติบสรวงสวรรค์ด้วยแรงส่งของพลังกุศลโดยแท้

ตอนที่ ๘

- แคนโกหกต้องตกนรกเลยหรือ?
- หากจำเป็นบ้างจะเป็นไรไหม?

ถาม : ได้ยินว่าแคนโกหกก็ต้องตกนรกแล้ว โทษหนักเกินไปหรือเปล่า? ในเมื่อชีวิตประจำวันของคนเรานั้นยากที่จะหลีกเลี่ยงการพูดเท็จจอย่างนี้

ตอบ :

ที่เคยได้ยินมานั้นพักไว้ก่อน ลองดูว่าคนที่รู้ดีที่สุดท่านพูดไว้อย่างไรดีกว่าครับ

‘การไปปดมดเท็จนั้น เมื่อใครเสพแล้ว เจริญแล้ว กระทบทำให้มากแล้ว ย่อมยังให้มีกำเหนิดในนรก ในดิรัจฉาน ในเปรตวิสัย วิบากแห่งมูสาวาทอย่างเบาที่สุดย่อมยังการกล่าวต่ด้วยคำไม่เป็นจริงให้เป็นไปแก่ผู้มาเกิดเป็นมนุษย์’

พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้อย่างนี้ พอลองดูอย่างละเอียดรอบคอบก็จะพบว่า มีเงื่อนไขของการไปนรกเพราะมูสาวาทอยู่ นั่นคือเสพจนติด เพาะเลี้ยงตัวโกหกจนมันเติบโตขึ้นเป็นนิสัยถาวร บั่นหน้าเป็นตัวบ่อยเสียจนชินชาหน้าไม่อาย

เมื่อเล็งเข้าไปที่จิตใจของผู้สร้างสมนิสัยไปปดมดเท็จจนเคยตัว จะเห็นว่ามี ความดำมืด มีความบิดเบี้ยวเลอะเลือน และที่ธรรมชาติเขาพิพากษาไว้ก็คือหากจิตชุ่มด้วยบาป สกปรก มะล่อมะแล่กดูไม่ได้ ก็จะต้องมีที่ไปเหมาะกับความสกปรกโสภมของตนเอง

อีกประการหนึ่ง ตัวมูสาวาทเดี่ยวมันเหมือนเชื้อโรคร้าย สามารถแตกกิ่งก้านสาขาออกไป เป็นโรคอื่นได้ไม่รู้จบ จะเปรียบเทียบกับเหมือนกับเอดส์ที่เข้าไปทำลายภูมิต้านทานโรคต่างๆ ในร่างกายมนุษย์ก็ได้ เมื่อใดที่ความละอายถูกทำลายลง เมื่อนั้นคนเราย่อมหมดความยับยั้งชั่งใจที่จะกระทำบาป พร้อมจะก่อเวรก่อกรรมได้ทุกชนิด สมดังที่พระพุทธเจ้ามีพระดำรัสคือ

‘เรากล่าวว่าคุณคนผู้ไม่มีความละอายในการกล่าวมูสาวาททั้งรู้ที่อยู่แก่ใจ ที่จะไม่ทำบาปกรรมแม้ห้อยหนึ่งหน้ ย่อมไม่มี’

โกหกหนึ่งครั้งคือสร้างความบิดเบี้ยวให้กับจิตหนึ่งหน สัจจะตกก็ได้รับ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ครั้งต่อไปถ้าผลลอปุดบดแบบรู้ทั้งรู้ว่าเรื่องมันไม่จริง พูดเสร็จใจให้ดูเข้ามาในใจตัวเอง จะเห็นความฟุ้งซ่านจับไม่ติด หรือแม้หากว่าพื้นฐานเป็นผู้ทรงสติเป็นเยี่ยม อย่างน้อยที่สุดคุณก็จะเห็นความเย็นชาของจิต มีความรู้สึกออยากเย้ยโลก และเห็นว่าการสร้างข้อมูลเท็จได้แนบเนียนคืออำนาจที่แท้จริง

ความจริงยิ่งกว่าสิ่งใดก็คือ **สัจจะความจริงนั้นแหละอำนาจสูงสุด** เมื่อคุณพูดถึงความจริงบ่อยๆ พูดอย่างมีสติทั้งรู้ว่าบางครั้งอาจก่อผลด้านลบให้กับตนเอง แต่ทุกครั้งคุณก็จะรู้สึกถึงความมั่นคงทางใจ และความสามารถรู้เห็นอะไรๆ ได้ตามจริงราวกับคนเคยตาสั้นได้แว่นที่จักษุแพทย์มอบให้

มาพูดถึงความจำเป็นต้องโกหกในชีวิตประจำวันกันบ้าง การโกหกมดเท็จนั้นมีหลายแบบ แบบที่เดือดร้อนคนอื่นมากก็มี ไม่เดือดร้อนใครเลยก็มี โกหกโดยเจตนาให้เกิดประโยชน์กับทุกฝ่ายก็มี โกหกเพราะมาดหมายเอาประโยชน์เข้าตนก็มี โกหกทุกวันจนติดเป็นนิสัยก็มี นานๆ โกหกทีก็มี โกหกแบบหยอกล้อเล่นหัวเพื่อได้หัวเราะกันก็มี โกหกแบบตลกเลือดจะให้ตระหนกตกใจปางตายก็มี

ตัวแปรต่างๆ จะทำให้เกิดน้ำหนักผิดแผกแตกต่างกันไป ที่เห็นผลใกล้ที่สุดก็คือความบิดเบี้ยวทางความรู้สึกอันเป็นของรู้เฉพาะตน (ผู้มีความสามารถหยั่งรู้วาระจิตก็ทราบได้ แต่คนทั่วไปเขาจะไม่รู้สึกถึงความบิดเบี้ยวอันนี้ในเราเลย)

ความบิดเบี้ยวทางจิตเป็นอย่างไร?

ขอให้อ่านดูตอนคุณโกหกคำโต เมื่อไหร่โกหกเสร็จลองพยายามรู้ตามจริงว่าหายใจเข้าหรือออกให้ได้สักสิบครั้ง นับดูสิครับว่าจิตมีความสามารถตามรู้ไปได้จริงๆ ก็ครั้ง เสร็จแล้วเอาใหม่ ถ้ามีโอกาสให้โกหกเพื่อประโยชน์ของเรา แต่เราไม่เอา จะเอาแต่ความจริง พูดแต่คำที่เป็นสัตย์ พูดออกมาจากใจที่ชื่อทางโลกแต่เจ้าปัญญาทางธรรม พอพูดเสร็จสังเกตดูว่ารู้สึกดีอย่างไร เกิดความมั่นคงทางใจแค่ไหน ขอให้ทราบว่ามันแหละอำนาจแห่งสัจจะที่เราได้รับในทันที ลองพิสูจน์ให้เห็นอำนาจนั้นชัดขึ้นด้วยการตามรู้ลมหายใจเข้าออกสิบครั้ง แล้วจะรู้ว่าเราทำได้ไม่ยากเลย

ความสามารถรู้ตามจริงนั้น โดยทั่วไปคนเราก็คือเป็นเรื่องผิวเผิน แต่ที่แท้มีความสำคัญยิ่งยวดกับชีวิต เพราะเมื่อสามารถรู้ได้ตามจริง ก็ย่อมเห็นว่าอะไรเป็นประโยชน์ อะไรเป็นโทษ คนเราเมื่อรู้จักประโยชน์ย่อมเก็บเกี่ยวแต่ประโยชน์มาสั่งสมไว้ให้พอกพูน แต่เมื่อไม่รู้ว่าอะไรเป็นโทษก็อาจพลาดตกตวงมันเข้ามาด้วยความละโมภโลกมาก เหมือนกองขยะแห่งบาปกรรมส่งกลิ่นเน่าเหม็นเพียงใดก็ไม่รู้สึก เพราะจมูกแห่งมโนธรรมมันตายด้านไปเสียแล้ว

นี่แหละ สังเกตจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับเราเอง เอาเราเองเป็นที่ตั้งของเครื่องวัด ก็จะทำให้พบว่าพระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ขี้เล่น ท่านตรัสชี้ว่าอะไรเป็นอะไรตามจริงต่างหาก

ถาม : ถ้าจำเป็นต้องโกหกบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ กฎแห่งกรรมถือว่าหยวน ๆ ให้อ่างไหม?

ตอบ :

ผมไม่ได้มีหน้าที่พิทักษ์กฎแห่งกรรมนะครับ คงไม่อาจเป็นตัวแทนธรรมชาติหยวนหรือไม่หยวนให้คุณ ๆ ได้สักแค่ไหน เอาเป็นว่าตัดสินใจอย่างไรก็ขอให้รู้ว่าคุณเองมีความละเอียดจิตติดวิญญาณแค่ไหนก็แล้วกัน

ขอให้พิจารณาตามจริงว่าแม้เราจะไม่โกหกเป็นประจำ แต่ลงถ้าได้เริ่มต้นออกจากจุดสตาร์ทแล้ว ก็มักจะเหมือนเราก็มั่วให้ใครเขาใช้ ถูกใช้ได้ครั้งหนึ่งก็จะอ่อนแอลงนิดหนึ่ง พอเขาใช้อีกเราก็อาจจะยอมก้มหัวอีก ในที่สุดหัวเราก็อ่อนลงเรื่อย ๆ จนกลายเป็นขี้ข้าตัวมูสาไปเต็มยศ นี่แหละ ผมสรุปว่าที่มาของการโกหกใหญ่ก็คือการโกหกเล็ก ๆ นั่นเอง โดยเฉพาะถ้าโกหกเล็ก ๆ โดยปราศจากความละเอียด

แรงขับเคลื่อนให้โกหกมักมาจากคำว่า ‘จำเป็น’ หรือ ‘หลีกเลี่ยงไม่ได้’ มันอยู่ที่เราตัดสินใจเลือก ถ้าใช้ความฉลาดกันจริงๆ ก็อาจไม่จำเป็นต้อง ‘โกหกเต็มๆ’ หรือ หลอกลวง เรื่องเราเอาความจริงส่วนที่ไม่เสียหายมาพูดได้ เพราะเราไม่จำเป็นต้องพูดทั้งหมดในทุกเรื่องอยู่แล้ว

ขอให้สังเกตจากชีวิตประจำวันว่าคำพูดนั้นเดินไปได้เรื่อยๆ ครับ ปากพูดอย่างหนึ่ง แต่ใจเล็งอีกอย่างหนึ่ง จิตคิดพูดของคนในโลกมักเบี่ยงเบน ไม่เป็นไปเพื่อการเห็นตามจริง แต่เป็นไปเพื่อตัวตน เป็นไปเพื่อให้คนอื่นเห็นเราตามที่เรายากให้เขาเห็น

ลองฝึกฝนดู ใจเล็งอย่างไรปากพูดตามนั้น ก่อนพูดก็ทำตัวเป็นนายคำพูด สั่งให้เกิดแต่คำพูดที่เป็นประโยชน์ หรือก่อให้เกิดผลกระทบด้านลบน้อยที่สุด เมื่อคิดก่อนพูดบ่อยเข้า ชีวิตจะลงตัวไปเอง ความจำเป็นต้องโกหกจะค่อย ๆ หายไปจากชีวิตเราจนกระทั่งไม่เหลือเลยจนได้แหละนะ ธรรมชาติเขาไม่ใจไม่ใส่ระกำกับคนตั้งใจดีมีใจจริงหรอกครับ

ตอนที่ ๙

ขับรถชนคนตายโดยไม่เจตนาบาปหรือไม่?

ถาม : ขับรถชนคนตายบาปหรือเปล่า?

ตอบ :

จะดูว่ากรรมใดเป็นบาปหรือเป็นบุญ พระพุทธเจ้าชี้ให้มองที่ประธานของกรรมคือเจตนา ซึ่งก็เหมือนกับกฎหมายที่ตราโดยผู้ทรงความเป็นธรรมทั่วโลก คือจะมองว่าใครผิดใครถูก หรือมีน้ำหนักควรลงโทษลงทัณฑ์อย่างไร ก็ล้วนแล้วแต่ขึ้นอยู่กับเจตนาทั้งสิ้น

ทว่าผู้บังคับบัญชาก็พิพากษาซึ่งถือกฎหมายไว้ในมือนั้น บางทีตัดสินว่าผู้ต้องหากระทำผิด เช่น สืบพยานประกอบหลักฐานแล้วถือว่ามิเจตนาร้าย พอลงโทษผู้ต้องหาไปหลายปี จึงค่อยพบหลักฐานใหม่ รื้อคดีใหม่ ถึงทราบว่าผู้ต้องหาบริสุทธิ์ นี่แสดงให้เห็นว่าแม้กฎหมายให้ดูเจตนาเป็นหลัก แต่ผู้ทำหน้าที่พิพากษาก็อาจมีข้อมูลไม่เพียงพอจะล่วงรู้ลึกซึ้งไปถึงเจตนาที่แท้จริงของผู้ต้องหาได้ และอาจตัดสินเจตนาของผู้ต้องหากันผิดๆ ถูกๆ ได้

ส่วนกฎแห่งกรรมซึ่งทำงานอยู่ทุกวินาทีในธรรมชาตินั้น ตัดสินสัตว์ทุกรูปนามอย่างเที่ยงตรงแม่นยำเสมอ และจะไม่กลับกลอกเป็นอื่นในภายหลังด้วย เนื่องจากเจตนาขณะก่อกรรมเป็นจริงได้เพียงหนึ่งเดียว หนึ่งเดียว เจตนาเกิดขึ้นอย่างไร ก็ปรากฏโดยความเป็นสัจจะอย่างนั้นได้ อาจเปลี่ยนแปลงได้ด้วยวิธีบิดเบือนล่อหลอกใดๆ กรรมที่เกิดขึ้นโดยเจตนาอันเป็นบุญหรือเป็นบาป ย่อมหนีบถอยหลังรอการออกดอกออกผลดีร้ายตรงตามเจตนาเหล่านั้น ๆ อย่างแน่นอน โดยไม่ต้องสืบพยาน ไม่ต้องผ่านการพิจารณาตรวจสอบหลักฐานจากใคร เนื่องจากเจตนาของเจ้าตัวนั่นเอง พิพากษาตนเองว่าเป็นบุญหรือเป็นบาปตั้งแต่ตอนลงมือทำไปแล้ว

ฉะนั้นถามว่าขับรถชนคนตายบาปไหม... ต้องดูกันในขณะแห่งการเกิดเหตุว่าคุณมีเจตนาอย่างไร เจตนาในขณะนั้นเป็นสิ่งที่ไม่มีใครตรวจสอบได้อย่างถ่องแท้เท่าตัวคุณเอง

ถาม : วันที่เกิดเหตุได้ขับรถกลับบ้านหลังจากเลิกงาน ฝนกำลังตก วิ่งประมาณ ๘๐ มีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่กลางถนนจึงเบรกไม่ทัน ชนเธอจนเธอกระเด็นไป พอดีมีรถอีกคันหนึ่งมาทับเธอและหนีไป ผมจอดรถและเรียกตำรวจ เรียกสามีเธอมา สามีเธอเมามาก พูดยังไม่รู้เรื่อง แต่ทราบในภายหลังว่าก่อนเกิดเหตุเธอทะเลาะวิวาทกับสามี

ตอบ :

แยกแยะเป็นรายละเอียดได้ตามนี้ครับ

๑) ขับ ๘๐ ขณะฝนตกถือว่าไม่ได้ประมาท เพราะฉะนั้นกรรมที่เกิดจากการขับรถโดยประมาทในสถานการณ์คับขันนั้นตัดทิ้งไปได้ (สำหรับข้อนี้ ขอบอกไว้คลุมๆ สำหรับทุกท่านว่า กินเหล้ามาแล้วยังฝืนขับรถ ถือเป็นโทษหนักซ้อนกันสองข้อ ข้อแรกคือทำบาปด้วยการยอมกายยอมใจให้สติพร่าเลือนด้วยน้ำเมา ข้อสองคือทำบาปด้วยการขับรถโดยประมาททั้งรู้ว่าไม่มีความสามารถรับมือเพียงพอ แต่สำหรับคุณผู้ถามคงไม่มีประเด็นนี้ะครับ เท่าที่ทราบคือถ้าขับรถชนคนตายขณะเมาก็ต้องติดคุกสถานเดียว หลีกเลี้ยงยากแม้มีเงินมากขนาดไหนก็ตาม)

๒) ผู้หญิงนั่งกลางถนนถือเป็นเรื่องเกินความคาดหมายของผู้ขับขี่รถยนต์ทั่วไป จากที่คุณทราบว่าเธอทะเลาะกับสามีในภายหลัง ก็พอสันนิษฐานได้ว่าเธอเจตนามานั่งอยู่ตรงนั้นเพื่อฆ่าตัวตาย นับเป็นกรรมหนักของเธอ ทั้งในแง่คิดทำลายชีวิตตัวเองขณะจิตใจเศร้าหมอง กับทั้งในแง่ที่ปล่อยให้ผู้อื่นต้องพลอยได้รับความเดือดร้อนไปด้วย เธอตายเพราะเจตนาของตัวเอง ไม่ใช่ตายเพราะเจตนาวางแผนฆ่าหรือแม้แต่เจตนาขับรถด้วยความประมาทของคุณ และแม้แต่รถอีกคันที่มาชนซ้ำ ก็ไม่ได้มีเจตนาฆ่าแกงใครเลย

๓) คุณเจอรถเรียกตำรวจ อันนี้น่าสรรเสริญ ถือว่าเจตนาหลังเกิดเหตุเป็นกุศล ไม่หนีเอาตัวรอดอย่างขาดเมตตาเหมือนเจ้าของรถอีกคัน สำหรับเจ้าของรถที่หนีไป แม้ไม่มีเจตนาฆ่าคนตายเป็นประธานในการก่อกรรม แต่ก็มีเจตนาหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบต่อชีวิตคน อันนี้ก็กลายเป็นกตัตตกรรมได้ คือเป็นกรรมที่ทำโดยไม่ได้เจตนาให้เป็นไปเช่นนั้น แม้มีตั้งใจฆ่า แต่จงใจหลบหนีไม่ไยดี ซึ่งอาจมีผลให้ผู้อื่นเสียชีวิตโดยหมดโอกาสรอด ถือว่าเฉียดกันกับการก่อกรรมช้อปนาติบาต (แต่เขาเห็นคุณเป็นคนชนก่อน และเห็นคุณหยุดรับผิดชอบไปแล้ว ก็อาจยกประโยชน์ให้ว่าโทษคงเบาลงอีกหน่อย)

รวมทั้ง ๓ ข้อนี้แล้วก็พอสรุปได้ว่า **คุณไม่ได้ทำบาปไปเลยแม้แต่ห้อย เพราะไม่มีเจตนาร้ายทั้งก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ** ฉะนั้นขอให้สบายใจได้ว่าในทางธรรม ในการตัดสินของกฎแห่งกรรม คุณไม่มีความผิดที่ต้องชดใช้แต่ประการใด และวิญญูณก็ไม่น่าตามมาหลอกหลอน เพราะคนฆ่าตัวตายต้องการยึดดาบในมือคุณมาแทงเขา จึงปราศจากจิตคิดแค้นเคืองอาฆาตเอากับคุณ เว้นแต่จิตคุณจะหลอกหลอนตัวเองเพราะความคิดมากไปเอง

อย่างไรก็ตาม ในทางโลกคุณอาจต้องวุ่นวาย ถูกสอบปากคำ ถูกเรียกค่าช่วยเหลือ หรือถูกตัดสินอะไรแบบที่ต้องให้เกิดความเดือดเนื้อร้อนใจไปอีกพัก **ตรงนี้ชี้ได้ว่าเป็นวิบากของกรรมใน**

อดีตอย่างแน่นอน เพราะเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นแล้วมีผลกระทบอย่างใหญ่ ย่อมไม่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ ต้องมีสาเหตุอยู่เบื้องหลังเสมอ

ผมรู้สึกเห็นใจคุณมากนะครับ เพราะห้ร้ายที่มาถึงตัวโดยไม่เคาะประตูเรียกหรือส่งสัญญาณเตือนนั้น ขอภาวนาอย่าให้เกิดขึ้นกับคุณและผู้อ่านทุกคนอีกเลย เรื่องอับมงคลทำนองนี้บั้นทอนสุขภาพจิตได้มากถึงมากที่สุดสำหรับผู้ยังมีจิตสำนึกดี ๆ ทั้งหลาย

ถาม : กรรมใดชักนำให้ต้องมาเจอเหตุการณ์แบบนี้ และจะอย่างไรต่อไป? (ขอทำแบบไม่ต้องใช้เงินมากเพราะเงินไม่ค่อยจะมี)

ตอบ :

ขอให้มองว่าวิบากที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้คุณต้องเดือดเนื้อร้อนใจ เป็นการรับเคราะห์ หรือกลายเป็นคนผิดทั้งที่ไม่ได้เจตนาทำผิด อีกประการหนึ่งคือคุณกับผู้ตายไม่รู้จักกันมาก่อน ไม่เคยพบเห็นกันมาก่อน เธอเอาตัวเองเข้ามาวางไว้ในตำแหน่งที่จะถูกยวดยานคันไหนชนก็ได้ ครั้งนี้ต่างฝ่ายต่างเป็นตัวเลือกลูกสมุขของกันและกัน จึงไม่ใช่การผูกเวรแบบจำเพาะเจาะจง วิบากประเภทนี้เกิดจากกรรมประเภทหนึ่งที่ตั้งสมมา หรือทบ ๆ กันมาจากอดีต คือไปยึดยึดความรู้สึกผิดและความเดือดร้อนให้คนอื่นโดยเขาไม่มีสิทธิ์ป้องกันตัว

กรรมของคุณเป็นผู้เลือกให้รถคุณเป็นอาวุธฆ่าตัวตายของเธอ ผู้คนส่วนใหญ่ก็ทำกรรมทำนองนี้มา เพียงแต่วันเกิดเหตุจนถึงตาคุณกับเจ้าของรถอีกคัน ด้วยความประจบเหมาะของตำแหน่งสถานที่ กำหนดเวลา และตัวบุคคล เช่นหากวันนั้นเธอไม่ถึงฆาต วิบากจะเลือกเจ้าของรถอื่นที่เห็นเธอก่อนและมีสิทธิ์เบรกทัน เป็นต้น

ส่วนที่ว่าควรทำอย่างไรต่อไป ทางคติโลกผมคงให้คำแนะนำไม่ได้ แต่สำหรับคติธรรม ก็อยากให้คุณทำเป็นข้อ ๆ ดังนี้

๑) ตระหนักว่านี่ไม่ใช่บาปกรรมอันเป็นของใหม่ของคุณ เพราะฉะนั้นสบายใจเสีย อย่ารู้สึกผิด อย่าคิดมาก อย่ากลัดกลุ้มกังวลเฝ้าคอยนึกถึงภาพหลอนในวันนั้น

๒) ตระหนักว่าเป็นวิบากเก่ามาทวงหนี้ ขอให้ยอมรับด้วยหน้าชื่น ไม่คิดร้ายกับใครให้เกิดการผูกเวรกันต่อ การยอมเป็นผู้เสียหายที่ไม่ผูกเวรจะทำให้วงจรแห่งความเคราะห์ร้ายทำนองเดียวกันนี้หายไป หรือลดลงได้อย่างมาก

๓) ทำบุญในทุกๆ ทาง ทั้งกาย วาจา ใจ เช่นกำหนดว่าจะถือศีลรักษาศีลสัก อาจจะทำสักอาทิตย์หนึ่ง หรือจนกว่าจะรู้สึกสว่าง อบอุ่น มีจิตที่สะอาดปลอดโปร่ง แล้วตั้งใจอุทิศส่วนกุศลที่คุณได้ใช้เลือดเนื้อแห่งความเป็นมนุษย์สร้างศีลสร้างธรรมขึ้นมาขึ้นให้กับเธอ คือคุณสว่างอบอุ่นอย่างไร

ขอให้เรารู้สึกถึงความสว่างอบอุ่นอย่างนั้นด้วย กระแสจิตของคุณจะได้เบี่ยงเบนจากความกังวลรู้สึกผิดให้เป็นสบายใจยิ่งขึ้น

๔) สำนวการกระทำของตนเองอย่างละเอียด เมื่อพบว่ากรรมใดของคุณมีค่าของการยึดเย็ดความรู้สึกผิดและความเดือดร้อนให้คนอื่น ก็อธิษฐานไปเลยว่าจะงดเว้นกรรมนั้นๆ อย่างเด็ดขาดเสีย หรือถ้าสำรวจไปแล้วไม่พบว่าชาตินี้คุณทำอะไรเช่นนั้นเลย ก็ขอให้ตั้งใจว่าจะไม่ให้เกิดขึ้นเป็นอันขาด

ตอนที่ ๑๐

- จะแก้ความตื่นเต้นได้อย่างไร?
- ผลของการยิทธิในบาปของผู้อื่นมีแค่ไหน?

ถาม : ความตื่นเต้นจัดเป็น จิตประเภทไหน อย่างเช่นเวลารอจะเข้าประชุมกับหัวหน้าใจจะเต้นเร็ว ๆ หายใจไม่ทั่วท้อง จะทำให้ไม่เกิดได้หรือไม่?

ตอบ :

ถ้าว่าตามประเภทของจิตก็คือจิตฟุ้งซ่าน แต่เป็นฟุ้งซ่านอย่างแรงนะครับ ฟุ้งซ่านจับไม่ติด กระทั่งกายตอบสนองเป็นอาการต่างๆ เช่นหัวใจเต้นเป็นรัวกลอง หน้ามืดมองอะไรข้างหน้าไม่ถนัด หายใจตื้นติดขัด เครียดเกร็งไปทั้งตัว ฯลฯ

วิธีง่ายๆ ที่จะแก้ความฟุ้งซ่านจัดก็คือหาเครื่องกระทบง่ายๆ ให้กายเกิดความรู้สึกชัดๆ ถี่ๆ เพื่อเอาชนะความถี่ของคลื่นความฟุ้งจัด ลองอุบายนี้ดูก็แล้วกัน

เอามือข้างที่ถนัดเกาะอกหลวมๆ ให้ปลายนิ้วกลางแตะตรงตำแหน่งกระดูกเหนือร่องอก แล้วกระดิกเคาะถี่ๆ โดยแขนและมือไม่เกร็ง หนักให้ได้ ๒๐ ครั้งแล้วหยุดเพื่อลากลมหายใจลึกๆ สบายๆ ทีหนึ่ง จากนั้นเคาะอีก ๒๐ ครั้งแล้วลากลมหายใจสบายๆ อีก ทำสักสองสามรอบน่าจะรู้สึกสงบลงเป็นปกติ เพราะจิตไม่หลงไปตามพายุความฟุ้ง แต่หันกลับมาอยู่กับผัสสะอันเป็นปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม อุบายแก้ตรงนี้เป็นการแก้ที่ปลายเหตุ หากเป็นผู้อบรมสติให้อยู่กับลมหายใจเข้าออกเป็นปกติก็จะไม่เครียด ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่ตื่นเต้นง่ายๆ ครับ ลมหายใจที่พวกเราปล่อยทิ้งปล่อยขว้างจนเป็นนิสัยนี้แหละ เครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจให้เป็นปกติได้ดีที่สุด

ถาม : สมมุติว่าเรานั่งว่าง ๆ อยู่ แล้วมันรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาเองเล็กน้อย แต่รู้สึกได้ ทั้งที่ใจก็ไม่ได้คิดอะไร มีเหตุปัจจัยอะไรได้บ้าง?

ตอบ :

มีปัจจัยได้ทั้งภายนอกและภายใน เอาเป็นว่าพูดเฉพาะปัจจัยภายในนะครับ จิตของคุณนับว่าอ่อนไหวง่าย แถมเข้าไปเหนี่ยวยึดอารมณ์กระทบอย่างเหนียวแน่น แม้ความคิดหรือความจำจางๆ ที่ผุดขึ้นชวนให้หวนประหวัดนึกถึงเหตุการณ์ระทึก จิตก็กระโจนเข้าไปจับไม่ปล่อยแล้ว

เวลาเกิดความตื่นเต้นขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ก็ให้ทำตามอุบายข้างต้น แต่ขออย่าว่านั่นเป็นเพียงการแก้ที่ปลายเหตุ ถ้าจะให้เลิกนิสัยทางจิตแบบเดิมๆ ได้ถาวร ก็ต้องอาศัยเครื่องอยู่ของสติดีๆ อย่างเช่นรู้ไปเรื่อย ๆ เล่นๆ เท่าที่จะทำได้ ว่าคุณกำลังหายใจออกหรือหายใจเข้า ลมหายใจนั้นยาวหรือสั้น ไม่ถึงกับต้องรู้ให้ต่อเนื่องตลอด ๒๔ ชั่วโมง แต่ขอให้รู้จนเกิดความเคยชินขึ้นมาระดับหนึ่ง คือพอว่างปั๊บสติไม่ล่องลอยไปไหน แต่วกกลับมาอยู่กับลักษณะลมเป็นอย่างไรเท่านั้น แรกๆ อาจเหมือนฝันและน่าเบื่อหน่าย แต่ทำๆ ไปจะรู้เองว่าของสนุกสุดเหวี่ยงมีอยู่กับตัวโดยไม่ต้องลงทุนไปซื้อหาจากไหนเลย

ถาม : ผลของการอนุโมทนาบุญหรือการยินดีในบาปของผู้อื่นจะเป็นอย่างไร?

ตอบ :

เอาที่พระพุทธองค์ตรัสเล่าเองนะครับ ครั้งหนึ่งท่านเคยเป็นลูกชาวประมง เห็นคนทั้งหลายฆ่าปลาแล้วเกิดความโสมนัส คือชื่นชมยินดีในบาปของผู้อื่น (เกิดอกุศลจิตประกอบด้วยโสมนัส) ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้นทำให้ชาติสุดท้ายพระองค์ต้องปวดพระเศียรขณะที่เจ้าศากยะญาติพระองค์ถูกไล่ล่าฆ่าฟัน

อีกเรื่องที่มีมาในพระไตรปิฎก พระอนุรุทธเถระได้ถามนางเทพธิดาคนหนึ่งซึ่งมีผิวพรรณงามยิ่ง รัศมีส่องสว่างไสวเรื่องรองไปทั่วทุกทิศ ว่าเคยทำกรรมอันใดมา นางตอบว่าเมื่อครั้งเป็นมนุษย์นั้นได้เป็นสหายแห่งวิสาขามหาอุบาสิกาผู้สร้างมหาวิหารถวายสงฆ์ ซึ่งนางเพียงเห็นมหาวิหารแล้วก็มีจิตเลื่อมใสอนุโมทนา และเพียงเพราะการอนุโมทนาด้วยจิตบริสุทธิ์แต่อย่างเดียวนั้น ก็ได้ผลคือวิมานอัศจรรย์อันเป็นที่รักแล้ว (ขอให้ทราบด้วยว่าผลแห่งความดีที่ทำเป็นประจำนำมาเกิดในสวรรค์ แต่เฉพาะวิมานอันงามแปลกนั้นเป็นส่วนที่ได้จากการอนุโมทนาประการเดียว)

สรุปแค่จากสองตัวอย่างข้างต้นนี้คือ การยินดีในบาปและการเลื่อมใสในบุญของผู้อื่นนั้น อาจให้ผลใหญ่หลวงอย่างคาดไม่ถึง สิ่งที่เราเห็นว่าเล็กน้อย นึกว่าเป็นเรื่องขี้ปะติ๋ว หรือที่กัทึกเอาเองว่าแค่อุดอยู่ในใจคงไม่เป็นไร แท้ที่จริงอาจเป็นเรื่องขอขาดบาดตาย และคะเนยากกว่าจะให้ผลเมื่อใด

คราวนี้ขอยกตัวอย่างในสิ่งที่ปัจจุบันเห็นได้ทันตา ในคอลัมน์เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัวซึ่งเพิ่งลงในบางกอกฉบับที่ ๒๔๑๘ นี้เอง คงจำได้ว่าผมขอให้ทุกคนทดลองตั้งใจรักษาศีลข้อแรก ไม่ประหารประหารสิ่งมีชีวิตแม้ยุงสักตัวให้ได้หนึ่งวัน กับทั้งขอให้ทำจิตอนุโมทนา ปลูกบปลื้มยินดีที่จะมีผู้อ่านได้ตั้งใจร่วมกันเป็นจำนวนมหาศาล

เท่าที่ฟังเสียงเล่าจากหลายคนคือรู้สึกถึงพลังบางอย่างที่เกิดขึ้นจริงขณะมีจิต
เลื่อมใสในการร่วมรักษาศีลข้อแรกนั้น บางคนเห็นผลทันที เช่นเป็นภูมิแพ้อากาศก็กลับ
โปร่งโล่งเป็นที่หาอาการ

มาลองใหม่อีกทีก็ได้ หลายคนฟังพุทธพจน์แล้วเริ่มเห็นคล้อยตามว่าทำทางบุญกรรมจะมี
จริง กรรมที่ให้วิบากเป็นสุข และกรรมที่ให้วิบากเป็นทุกข์ น่าจะไม่ใช่เรื่องหลอก ทำจิตเข้าไปใน
ความจริงว่ามีคนจำนวนมากเริ่มซาบซึ้งและศรัทธาในพระพุทธเจ้า รู้ทางถูกทางตรง ละทาง
ผิดทางพลาด หากเกิดความปลาบปล้ำยินดีในความจริงนั้น จะเหมือนตาสว่างขึ้นมาชั่ว
ขณะหนึ่ง

และหากจดจำความรู้สึกตาสว่างดังกล่าวไว้ ก็ จะเห็นความเปลี่ยนแปลงในตนเองในระยะ
ยาว คือจากที่เคยรู้ทั้งรู้ว่าเลือกอะไรด้วยความเขลา เหมือนมีผ้าหมอกหนาที่บดบังปัญญา
ต่อไปก็จะเหมือนผ้าหมอกนั้นเบาบางลง และพร้อมจะตัดสินใจเลือกสิ่งถูกต้องได้มากขึ้น

การอนุโมทนาบุญก็ดี การชื่นชมบาปก็ดี ล้วนแล้วแต่เป็นการเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งความดี
ความเลวนั้นๆ ลงในจิตวิญญาณของเรา ฉะนั้นถึงแม้ไม่คำนึงถึงผลอันเป็นรางวัลหรือโทษทัณฑ์
กระทบตัว ก็ขอให้คำนึงถึงแนวโน้มทางนิสัยที่จะต้องเป็นไปในแบบนั้นๆ ด้วย

พูดง่าย ๆ ว่า ความยินดีในกรรมใด ๆ ที่ผู้อื่นประกอบขึ้นนั้น ถ้ายกระดับขึ้นเป็น
ความตั้งใจแล้วละก็ หวังได้เลยว่าไม่ช้าก็เร็วคุณจะต้องก่อกรรมประการนั้น ๆ ด้วยตนเอง
อย่างแน่นอน

ตอนที่ ๑๑

- ทำอย่างไรจะเปลี่ยนคนใกล้ตัวให้ดีขึ้น?
- ใช้คาถาชินบัญชรในการผูกมิตรได้ไหม?

ถาม : สามีเป็นคนกิเลสหนา ชอบเห็นกงจักรเป็นดอกบัว มองไม่เห็นคุณและโทษตามจริง เห็นใครทำบุญก็ชอบขัดขวาง อัดตาแรง ชอบข่มผู้อื่น อยากให้เขากลับใจมาฝึกแผ่ธรรมะอย่างเราบ้าง จะมีอุบายวิธีแก้หัยบ้างไหม?

ตอบ :

ผมขออนุญาตแปลงคำถามใหม่ให้เกิดมุมมองที่ชัดเจนขึ้นนะครับ คุณกำลังถามว่า ‘ทำอย่างไรจึงจะสามารถเปลี่ยนชีวิตสามีให้เป็นตรงข้ามได้?’ เมื่อเห็นโจทย์ให้ชัดเจนเสียอย่างนี้ก็จะพอรู้ว่าต้องลงทุนลงแรงกันประมาณใด

การเปลี่ยนแปลงชีวิตทั้งชีวิต หรืออีกนัยหนึ่งคือการพลิกความรู้สึกนึกคิดของใครคนหนึ่งให้เป็นตรงข้ามกับที่ผ่านมาทั้งหมดนั้น ลองตรองดูนะครับว่าจะมีสิ่งใดยากเย็นเท่านี้ได้อีก คุณกำลังทำในสิ่งที่ท้าทายที่สุด ยากเย็นที่สุดแล้ว

ลองนึกดูว่าชั่วชีวิตเราเปลี่ยนแปลงตัวเองมากี่ครั้ง ชนิดพลิกจากหน้ามือเป็นหลังมือนะครับ ถ้าหากว่าเคยมีประสบการณ์เปลี่ยนแปลงชนิดพลิกคว่ำจะมาหางายมาก่อน ขอให้ลองถามตัวเองว่าคุณต้องพบเจอแรงบันดาลใจที่ทรงอิทธิพลเพียงใดจึงสามารถแปรคุณไปได้มากขนาดนั้น แน่หนอนว่าคงไม่ใช่การชักชวนเล่นๆ ง่ายๆ เหมือนใครชวนเราดูทีวีหรือตีปิงปองเป็นแน่

บางคนบอกว่าไม่ต้องมีใครชักชวน ก็ชอบธรรมะมาตั้งแต่เด็ก ๆ เพราะที่บ้านมีบรรยากาศธรรมะซึมโมอยู่แล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้นก็ขอให้มองว่าฐานชีวิตเป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้าพ่อแม่เริ่มพูดเรื่องธรรมะให้ลูก ๆ ฟังมาตั้งแต่เด็ก ๆ ก็ถือว่าลูก ๆ นั้นได้รับผลกระทบอันดีที่มีมาแต่ชาติปางก่อนแล้ว แต่เกิดมายังไม่ทันต้องชวนชวชวยใด ๆ ธรรมะก็เข้าหล่อหลอมจิตใจให้กลายเป็นคนดีมีศีลสัตย์เสียแล้ว

ใครมีชีวิตแบบไหน ก็จะมีชีวิตแบบนั้นเป็นของง่าย เห็นตัวเองอยู่บนเส้นทางที่เคยคุ้นเป็นอันดี แต่จะรู้สึกฝืนหรือเกิดแรงต้านในทันทีที่ถูกตะล่อมให้เปลี่ยนเส้นทางเป็นอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเส้นทางที่ชานกันราวกับไม่มีวันหาจุดตัดจุดข้ามได้เลย

หากคุณประสงค์จะให้เขาข้ามมา ก่อนอื่นต้องใช้ประโยชน์จากความเป็นคนใกล้ชิดกับเขาให้เต็มที่ นั่นคือทำตัวเป็นสะพานเชื่อมทางขนานที่ข้ามยากนั้นให้กับเขาครับ!

หากคนใกล้ตัวที่สุดเป็นแรงบันดาลใจอย่างที่สุด การเปลี่ยนแปลงเป็นตรงข้ามก็มีสิทธิ์เกิดขึ้นได้จริง

ถาม : ปัจจุบันเวลาสวดคาถาชินบัญชร ทำบุญ ทำความดีต่าง ๆ ก็มักอธิษฐานกับพระพุทธองค์เสมอว่าขอให้อานิสงส์แห่งบุญที่เราทำนี้ ช่วยดลบันดาลให้สามีสติตื่นขึ้นอย่าได้มัวหลับใหลเห็นกงจักรเป็นดอกบัวต่อไปอีกเลย หากอธิษฐานอย่างนี้เรื่อย ๆ ไม่ทราบว่าจะพอช่วยเขาได้บ้างหรือไม่?

ตอบ :

มักมีการบรรยายสรรพคุณบทสวดมนต์ต่าง ๆ กันมากครับ โดยเฉพาะในหมู่ชาวพุทธไทยเรา สวดก็จบ ๆ แล้วจะทำให้เกิดผลดีอย่างนั้นอย่างนี้ บางทีไปไกลถึงขนาดสวดบางบทแล้วไม่ต้องเกิดไม่ต้องตายอีก อยู่เป็นสุขค้ำฟ้าบนสรวงสวรรค์ชั่ววันวันครก็ยังมี

ก่อนอื่นเราต้องทำความเข้าใจว่าบทสวดมนต์คืออะไร จึงจะทราบอานิสงส์ของการสวดอย่างถ่องแท้ และอาศัยเป็นเครื่องช่วยได้ถูกเรื่องถูกทาง

หากคุณแปลบทสวดต่าง ๆ เป็นไทย จะพบว่าบทสวดมนต์ก็คือการท่องจำความรู้ทางศาสนาบ้าง บรรยายคุณลักษณะของสิ่งศักดิ์สิทธิ์บ้าง หรือสรรเสริญพระรัตนตรัยบ้าง สำหรับชินบัญชรนั้น หากใครเคยอ่านฉบับแปลเป็นไทยจะพบว่ามีการอาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์แบบจำเพาะเจาะจงชื่อของพวกท่านมาประดิษฐาน ณ ตำแหน่งต่าง ๆ ในเรา ซึ่งเป็นอุปเท่ห์หนึ่งทางไสยเวทวิทยา

ผู้ประพันธ์บทสวดต่าง ๆ ใต้นั้น ต้องมีอัจฉริยภาพเกินมนุษย์อยู่มาก นั่นคือนอกจากจะรู้เรื่องภาษาอย่างแตกฉาน ยังต้องมีทักษะในการร้อยเรียงให้ออกเสียงแล้วเกิดความไพเราะคมคาย โดยเฉพาะชินบัญชรจะเป็นตัวอย่างหนึ่งของการประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่ หากลองสวดเร็ว ๆ จะรู้สึกถึงความคมกริบจากกระบวนการแปลงคำโดยรวม คนคิดประดิษฐ์อะไรอย่างนี้ได้ต้องมีจิตที่แทงทะลุศาสตร์หลาย ๆ ด้าน เช่นเข้าใจเรื่องพลังสัมพันธ์อันเป็นนามธรรม เข้าใจสรรพคำวิเศษมาประกอบให้เกิดภาวะเข้มขลังอุกฤษฏ์ แม้ผู้ที่ท่องบ่นสวดภาวนาไม่มีความหมายเลย ก็เหนียวน่าให้เกิดกำแพงปกป้องนำเกรงขาม ตลอดจนเกิดรัศมีเสน่ห์ดึงดูดใจได้มากกว่าเดิม

ไม่น่าแปลกใจที่ผู้สวดชินบัญชรจะพบประสบการณ์หน้าอัศจรรย์ประการต่าง ๆ นับตั้งแต่รู้สึกตัวเองเข้มแข็งและคมคายขึ้น มีอำนาจในตัวสูงขึ้น ชินบัญชรจึงเป็นที่รู้จักและนิยมแพร่หลาย โดยเฉพาะในไทยตั้งแต่สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชทรงทำนุบำรุงให้สิ้นและ

ถวาย ร.๔ เป็นต้นมา (หลายคนเข้าใจว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล จริ่ง ๆ ไม่ใช่หะครับ ชิน บัญชร เป็นของโบราณที่แพร่หลายในหลายประเทศ ของเดิมยาวกว่านี้มาก)

อย่างไรก็ตาม ตบะอำนาจซึ่งเกิดขึ้นง่าย ๆ มักนำมาซึ่งความทะนง ความรู้สึกเหนือคนอื่น ตลอดจนการเห็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทางพุทธศาสนาไปในทางเดียวกับลัทธิที่นิยมมนต์กฤตยาอาถรรพณ์ คือมองว่าพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายเป็นผู้บันดาลบันดาลฤทธิ์อำนาจและความปลอดภัยทั้งหลายให้เรา ขอเพียงเราสวดวิงวอนร้องขอเท่านั้น

ตัวอย่างในกรณีนี้คือคุณอาจเชื่ออยู่ลึก ๆ ว่าถ้าสวดชินบัญชรแล้วจะอธิษฐานขอให้เกิดอำนาจเปลี่ยนแปลงจิตใจของสามีได้ ขอบอกตรง ๆ ครับว่ามีส่วนกระทบสามีได้จริง คือสามี คุณอาจเกิดความคร้ามเกรง หรือเห็นคุณมีความคมเข้มบางประการที่น่าเกรงใจ ตลอดจน ทำให้เขาขงหลุกได้ในบางครั้งเมื่อคุณบ่นทำนองขริม

ประเด็นสำคัญคือ ความน่าเกรงขามกับเสน่ห์ดึงดูดใจไม่ใช่สะพานเชื่อมระหว่างทางเก่าของเขากับทางใหม่ในธรรมสำหรับเขา และบางทีอาจจะไม่ใช่แม้แต่สายใยผูกพันอันลึกซึ้งระหว่างสามีกับภรรยาที่อยู่ร่วมกัน กระแสความเมตตาต่างหากที่เป็นจุดเริ่มต้นทั้งหมด ทั้งการเชื่อมทางเก่ากับทางใหม่ ทั้งการกล่อมเกล่าจิตใจ และทั้งเป็นสัมผัสสัมผัสละมุนให้รู้สึกถึงเงาสงบได้เริ่มธรรมในช่วงเริ่มต้นสำหรับเขา

ผมไม่ได้จะให้คุณเลิกสวดชินบัญชร แต่อยากให้ทดลองสวดบทอธิปิโสฯ ซึ่งเป็นการสรรเสริญพระรัตนตรัย จาระในคุณแห่งพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์โดยไม่มีหวังผลตอบแทน ซึ่งโดยธรรมชาตินั้น เมื่อเราสรรเสริญคุณวิเศษอันใด ก็เท่ากับเรายอมรับกระแสแห่งคุณวิเศษนั้น ๆ เข้ามาในเราด้วยอยู่แล้ว

ภาษาที่ร้อยเรียงขึ้นเป็นบทสวดอธิปิโสฯมีความเพราะพริ้งในแบบที่อ่อนโยน ก่อให้เกิดความชุ่มชื้นสบายใจ ที่สำคัญคือถอดแบบมาจากพุทธพจน์โดยตรง ใครสวดอธิปิโสฯทุกคำเข้าด้วยใจยินดี หรือตั้งใจไว้ในแบบรู้ทางที่จะสวดด้วยโสมนัสตั้งแต่ต้นจนจบได้หลาย ๆ ครั้ง จะรู้สึกถึงเมตตาที่ก่อตัวขึ้นเป็นทูนใหญ่ เมื่อรู้สึกถึงเมตตาเยือกเย็นแล้ว ลองอธิษฐานหนึ่ง ๆ อยู่ในความสุขนั้นว่า เมื่อคุณปรากฏตัวให้สามีเห็น หรือสามีได้ยินเสียงคุณพูด ขอให้สามีจงได้ส่วนแห่งความสุขเช่นเดียวกับคุณ

หากทำทุกเช้าค่ำ ทุกวัน นั่นก็คือการแผ่เมตตาครบวงจร คือทั้งในขณะที่ลับหลังกันไม่เห็นตัว ทั้งในขณะที่อยู่ต่อหน้าพูดจากัน คุณจะเห็นความเปลี่ยนแปลงในตัวเองก่อน แล้วจะเห็นผลเป็นความสงบอ่อนโยนลงในสามีเป็นอันดับต่อมาอย่างแน่นอน

การแผ่เมตตาให้กันเป็นพุทธวิธี เป็นสิ่งที่ผู้คนในยุคพุทธกาลนิยมกระทำกัน และได้ผลสำเร็จเป็นมิตรไมตรีไม่มีระคายต่อกัน เพราะเป็นการปรับพื้นฐานทางใจต่อกันใหม่ แล้วต่อยอดเป็น

พฤติกรรมอันเป็นที่รักในการอยู่ร่วมกัน มนุษย์มีสัญชาตญาณเอาดีเข้าตัว เมื่อใจเขาเห็นชัดว่า
ชีวิตแบบใดดีกว่า เป็นสุขกว่า เย็นรึหนาว ก็ยอมเลือกชีวิตแบบนั้นในที่สุด ไม่อาจทนต้าน
ได้ เมื่อเขาเลือกที่จะเย็นตามคุณ ก็แปลว่าคุณสามารถชักนำให้เขาไปพบพระ หรือนำ
หนังสือธรรมะไปให้เขาอ่านได้โดยไม่พบกระแสต้านดังเคย สำคัญคืออย่าเพิ่งผลิผลลาม รอดู
จังหวะที่เขาเป็นทุกข์และขอคำปรึกษาเอง ตรงนั้นจะเป็นช่วงเวลาเหมาะสมที่สุด

**นอกจากอาศัยเครื่องทุ่นแรงช่วยในเบื้องต้นดังกล่าวแล้ว ก็ควรมองให้เห็น
ความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับเขาอย่างชัดเจนด้วย**

๑) สำนวจด้านดีในตัวคุณที่มีอิทธิพลต่อความคิดของเขา เขาได้ส่วนนิสัยแบบใดในด้านดี
ของคุณไว้บ้าง ไม่ว่าจะเป็นในด้านความคิด คำพูด หรือการกระทำ คู่ผัวตัวเมียที่อยู่ร่วมกันนานๆ
ต้องมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งถ่ายเทถึงกัน ตัวอย่างเช่นแต่เดิมไม่ชอบให้อาหารสัตว์ พอเห็นเราให้อาหารสัตว์
บ่อยๆ จนเป็นภาพชินตา ก็อาจกลายเป็นแนวโน้มที่เขาจะชอบให้อาหารสัตว์ตาม เมื่อพบว่าด้านดี
ของเราอันใดแปรใจเขาให้โน้มเอียงมาใกล้เราได้ ก็ให้เร่งเพิ่มคุณงามความดีในด้านนั้น ๆ
ให้มากขึ้น ด้วยเจตนาให้เขาได้ส่วนดีจากการอยู่กับเราไปมากที่สุด

๒) สำนวจด้านเสียในตัวคุณที่มีอิทธิพลต่อความคิดของเขา เขาได้ส่วนนิสัยแบบใดในด้าน
เสียของคุณไว้บ้าง ไม่ว่าจะเป็นในด้านความคิด คำพูด หรือการกระทำ เช่นคนที่อยู่ร่วมกันมักแสดง
ความหงุดหงิดใส่กันง่าย ๆ เมื่อไม่ได้ดั่งใจ ไม่มีใครเห็นคนอื่นหงุดหงิดแล้วอยากคล้อยตามหรือ
อยากโอดตลอดไป มีแต่เห็นว่าเห็นใครหงุดหงิดใส่ก็อยากหงุดหงิดตอบ เมื่อพบว่าด้านเสียของเราอัน
ใดผลักไสเขาห่างจากธรรมะ ก็ให้เร่งลดนิสัยใจคอในด้านนั้น ๆ ให้น้อยลง ด้วยเจตนาให้เขา
งดเว้นอกุศลธรรมนั้น ๆ ตามเรา

**โดยสรุปคือเราอยากให้ใครเป็นอย่างไร ก็จำเป็นต้องใช้ตัวเราเองเป็นสะพานให้เขา
ข้ามมาจากปากเดิมของเขา และวิธีที่จะเป็นสะพานได้อย่างแท้จริง ก็คือเราต้องทอดตัวไป
ถึงฝั่งนั้นแล้วอย่างมั่นคงเป็นการกรุยทางให้ก่อนครับ**

ตอนที่ ๑๒

- จิตหม่นหมองขณะตายจะไปร้ายหรือไม่?
- จะแก้จิตหม่นหมองได้อย่างไร?

ถาม : เคยได้ยินมาว่าถ้ามีจิตที่หม่นหมองขณะใกล้ตาย จะทำให้เราไปเกิดในภพที่ไม่ดี อยากถามว่าลักษณะของจิตก่อนตายอย่างไรที่เข้าข่ายหม่นหมองดังกล่าว?

ตอบ :

ไม่ว่าจะใกล้ตายหรือขณะกำลังอยู่ดีมีความเป็นปกติอย่างนี้ จิตคนเรา หม่นหมองด้วยลักษณะเดียวกันหมดครับ คือไม่สามารถนึกถึงสิ่งที่เปี่ยมมงคล ไม่อาจรู้สึกชื่นชื่นตา ต่อให้จำได้หรือนึกออกว่าทำบุญอันใดไว้ ก็ไม่อาจยังจิตให้เป็นสุขได้ เนื่องจากไม่อาจถอนจิตจากแรงดึงดูดของบาปอกุศล

เมื่อจิตหม่นหมอง ก็ย่อมคิดถึงแต่เรื่องไม่ดี นึกถึงแต่เรื่องที่ทำให้เราเจ็บใจ นึกถึงแต่เรื่องที่เราไม่ประสบความสำเร็จ นึกถึงแต่เรื่องที่ไม่สมหวังต่างๆ นานา หรือกระทั่งยังไม่เคยเกิดเรื่องร้ายก็อุตสาหะจินตนาการไปล่วงหน้าว่าเดี๋ยวต้องเกิดแน่ๆ จนคล้ายชีวิตทั้งชีวิตช่างไม่มีสิ่งใดเป็นน้ำดีเอาเสียเลย ตรงนั้นแหละที่จิตอยู่ในสภาพเหมาะสมกับภพอันเป็นทุกข์ ไม่มีความสุข ไม่มี ความเจริญ

สรุปคือเป็นเรื่องจริงครับ ถ้าจิตหม่นหมองขณะใกล้ตายก็คงไม่แคล้วต้องเจอทุกคติ แม้ อุตสาหะสั่งสมบุญญาบารมี ทำดีให้ทานรักษาศีลมาตลอดชีวิต แต่พลาดตกม้าตายตอนจบ ตายด้วย อารมณ์เศร้าหมองแล้ว แทนที่จะไปดีเสวยสุขดังควร ก็อาจถูกความหม่นหมองเขี่ยให้ไปอยู่ร่วมกับ พวกเร่ร่อนในภูมิเปรต แซ่จมอยู่กับความวังเวงเงิบเหงา แต่ก็ไม่ได้ถึงกับถูกเผาด้วยไฟหรือ เครื่องทรมานสาหัสสัก และอาจติดอยู่กับภพของความเป็นเช่นนั้นในระยะสั้นๆ

สำหรับพวกบุญเก่าดี แต่ตายขณะจิตเศร้าหมองนั้น เมื่อใดระลึกถึงกุศลเก่าได้ หรือ มีญาติที่ผูกพันกันแน่นแฟ้นอุทิศส่วนกุศล หรือมีพระที่ชำนาญสมาบัติแผ่เมตตา ชนิด ที่มีพลังสะท้อนกระตุ่นเตือนให้รับรู้และอนุโมทนาบุญสำเร็จ พวกนี้มักจะหลุดบ่วงไปไม่ ยากนัก เพราะฐานเดิมมีแรงขับเคลื่อนพร้อมจะส่งไปสู่สุคติภูมิอยู่ก่อนหน้าแล้ว สำคัญคือใคร จะมีช่องทางส่งเสียบียงไปให้หรือเปล่าหะซี นั่นเป็นเรื่องขึ้นอยู่กับคนที่ยังมีชีวิตบนโลกล้วน ๆ

พวกบุญพอมมีแต่จิตเศร้าสร้อยก่อนตายนั้น อีกส่วนหนึ่งมักไปเป็นสหายแห่งดิรัจฉานหมู่ใด หมู่หนึ่ง ซึ่งต้องนับว่าแย่กว่าพวกเปรต เพราะพอเกิดเป็นสัตว์ดิรัจฉานเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์จะล้ม

อดีตแต่หนหลังหมด และมีจิตผูกติดอยู่กับประสาทหยาบ ใช้ชีวิตตามสัญชาตญาณและอารมณ์ หรือเหม่อลอยไร้จุดหมาย วันๆ เคลื่อนที่จากจุดหนึ่งไปหาจุดหนึ่งเรื่อยเปื่อย โดยไม่รู้จะทำอะไรให้เกิดความก้าวหน้าขึ้นกว่าเดิม แม้ใครอุทิศส่วนกุศลมาให้แรงขนาดไหน จิตก็ไม่อาจโง่หัวขึ้นรับรู้ (เว้นแต่จะมีผู้ทรงฌานแผ่เมตตาให้ตรงๆ แบบเจาะจง จิตก็อาจแปรสภาพเป็นกุศล สามารถคิดอ่านคล้ายคนขึ้นมาได้ชั่วขณะหนึ่ง แต่ไม่ถึงขนาดเลื่อนชั้นเลื่อนภูมิให้มันได้ เพราะมีเปลือกหนาๆ ของอัตภาพสัตว์ห่อหุ้มจิตวิญญาณอยู่)

หากไม่มีบุญหนุนเอาเสียเลย คือเป็นผู้ที่ตระหนี่ถี่เหนียว เป็นผู้มีศีลขาดทะเลาะเป็นรูใหญ่เกินปะชุน แถมก่อนตายนึกอะไรไม่ออก ได้แต่ถลอกหน้าไปมา จมปลักอยู่กับเรื่องอับมงคลอันเจือด้วยราคะ โทสะ โมหะแบบถอนตัวไม่ขึ้น อย่างนี้ก็เสร็จเลยครับ มีสิทธิ์เจอวิบากชั่วทั้งหลายเรียงคิวขอบ้อมบี้ยาวเหยียด ชำระหนี้บาปจากขุมหนึ่งก็อาจต้องระเห็จไปร้องจ๊ากๆ ต่อที่อีกขุมหนึ่ง หรืออาจตกอยู่ในความทุกข์ตรม ความหิวโหยไส้กิวทรมาณ ความคลุ้มคลั่งแบบเดียวกับข้างตมมัน (แยกว่าข้างตมมันตรงที่ต้องอยู่ในอาการตมมันนานแสนนานเหมือนไม่มีวันสิ้นสุด เพราะหน้าที่หนึ่งของนรกคือให้ผลเป็นทุกข์ยืดเยื้อยาวนาน)

ถาม : ความหม่นหมองเกิดจากอะไรได้บ้าง? ทุกวันนี้ถือว่าอยู่ในกรอบของความเป็นคนดี คบเพื่อนดี ไม่คิดทำร้ายใคร ไม่เที่ยวเสียหาย ทำทานบ้างตามโอกาส แต่กลับคิดมาก เครียดเก่ง ชีวิตดกกล้วยง่าย ๆ คล้ายไม่ต้องมีต้นสายปลายเหตุ อย่างนี้จะถือว่าจิตกำลังสะสมความหม่นหมองที่ละเล็กที่ละน้อยจนถึงขั้นร้ายแรงในที่สุดหรือไม่?

ตอบ :

คำตอบง่ายๆ เลยครับ สำหรับบางคน ความหม่นหมองเกิดจากความเคยชินที่จะหม่นหมองหรือยอมตนให้กับความหม่นหมองจนเคยตัว เรื่องไม่น่าคิดก็เก็บมาคิด เรื่องไม่น่าวิตกก็เก็บมาวิตก

หากเข้าข่ายดังว่านี้ ก็ขอให้คุณทราบเถิดว่าโรคช้ำวิตกมีต้นสายปลายเหตุ การยินยอมตกเป็นเบี้ยล่างของความวิตกโดยไม่หาทางทำอะไรให้ดีขึ้นนั่นเองคือต้นเหตุ เหมือนเราตกลงไปในหนองน้ำที่เห่าเหม็นและขึ้นแฉะน่ารังเกียจ แล้วตั้งคำถามกับตนเองว่าเหตุใดเหนือตัวเราจึงไม่แห้งเสียที่ เหตุใดกลิ่นเหม็นเหน่าจึงยังติดผิวกายเราอย่างน่าอึดอัดระอา นี่ก็เป็นเพราะเราไม่หาทางยกตัวขึ้นจากหนองน้ำนั่นเอง

หนองน้ำที่ว่านี้มีพิษด้วยนะครับ เหมือนทำให้สมองเราฝ่อลงได้ หดหู่ท้อแท้ และเชื่ออยู่ลึกๆว่าจะไม่มีวันขึ้นจากหนองน้ำได้ นับว่าแปลกแต่จริง ยิ่งนานวันก็จะยิ่งช้ำไปตามเนื้อตัว สะสมไว้ที่จุดต่างๆ คล้ายไขมันมีพิษ ทำให้ผิดปกติไปต่างๆ นานา บางวันหงุดหงิดง่าย แต่บางวันก็คล้ายเกิดอาการทอดอาลัยตายอยาก เป็นต้น

ส่วนที่ว่าอาจพัฒนาถึงขั้นร้ายแรงหรือไม่ก็ขอให้ตรองดู ถ้าคุณมีชีวิตที่ปราศจากความสุขอะไรมันจะเลวร้ายไปได้มากกว่านั้นอีก? ชีวิตที่ขาดความสุขนั้น แม้เคยเป็นดอกไม้ก็ต้องเปรียบกับดอกไม้ที่ขาดน้ำ ดอกไม้จะดูเป็นดอกไม้ที่อยู่หรือหากเหี่ยวเฉา? การปราศจากสุขทั้งที่ไม่มีเหตุให้ทุกข์อย่างชัดเจนนั้น แสดงถึงวิถีคิดที่ผิดพลาด เรียกว่าเหตุแห่งทุกข์ก็คือวิถีคิดนั่นเอง

ในระหว่างใช้ชีวิตอันเป็นปกติ หากยังตัดสินใจเลือกที่จะเป็นสุขไม่ได้ แล้วขณะใกล้ขาดใจตายจะมีความแน่นอนอันใดเป็นหลักประกันที่น่าไว้วางใจเล่า?

ไม่มีสิ่งใดเป็นศัตรูผู้ให้โทษกับเราได้เท่าการตั้งจิตไว้ผิดพลาดอีกแล้ว

ถาม : จะทราบได้อย่างไรว่าจิตเราหม่นหมองอยู่ในระดับตกต่ำร้ายแรงยากจะเยียวยาหรือไม่? จะใช้เกณฑ์ใดเป็นหลักวัดว่าแต่ละวันดีขึ้นหรือแย่ลง? และดีขึ้นแค่ไหนจึงแน่ใจได้ว่าจะไปถึงกำเนิดในสุคติภูมิ?

ตอบ :

เมื่อหงุดหงิดในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ถามตัวเองว่ารู้ตัวได้เร็วแค่ไหน

๑) ไม่ทันแสดงอาการก็ปฏิกิริยาออกมา พอเริ่มมีความรำคาญกรุ่นขึ้นจะทราบชัด แล้วความหงุดหงิดก็จางลง เปลี่ยนเป็นปลอดโปร่งได้ง่ายๆ หรืออย่างน้อยก็หันไปสนใจสิ่งที่ดีควรทำเฉพาะหน้า โดยปราศจากความเก็บกด

๒) แสดงอาการปฏิกิริยาหงุดหงิดให้เป็นที่ปรากฏ แต่ก็ระงับลงได้ในเวลาต่อมา โดยปราศจากความรู้สึกทึบแน่นหรือเก็บกด

๓) แสดงอาการปฏิกิริยาหงุดหงิดให้เป็นที่ปรากฏ และไม่แน่ว่าจะระงับได้ ไม่แน่ว่าจะปลอดโปร่งหรือเก็บกดในเวลาต่อมา

๔) แสดงอาการปฏิกิริยาหงุดหงิดให้เป็นที่ปรากฏ ระงับไม่ได้เลย และรู้สึกเก็บกดอยู่ตลอด

ทั้งหมดที่กล่าวนี้ คือขีดความสามารถในการปล่อยวางสิ่งที่ไม่ใช่สาระนั่นเอง หากจิตเราถูกอบรมจนกระทั่งอยู่ในสภาพไม่ยึดมั่นถือมั่นสิ่งไรสาระได้เมื่อไหร่ เมื่อนั้นใจของเราจะเข้าข่ายข้อแรก แต่ถ้าไม่อบรมจิตเสียบ้างเลย ก็มักตกไปอยู่ในข่ายข้อสุดท้าย แต่ละข้อถือเป็นขีดระดับความน่าจะเป็นว่าจิตมีทางไปอันดีหรือร้ายในตัวเอง

ผู้มีความปลอดโปร่งไม่ยึดมั่นถือมั่นได้เสมอๆ จะอุ้มน้ำใจกับตนเองว่าเราเป็นผู้ไม่มีความสำเร็จครอบงำโดยง่าย แต่ผู้มีความยึดอัดยึดมั่นถือมั่นปล่อยวางยาก อาจต้องกังวลว่าเราจะเป็นผู้มีความสำเร็จหมองในขณะแห่งมรณกาลหรือไม่

การสังเกตตนเองด้วยหลักวัดคร่าว ๆ ทั้ง ๔ ข้อข้างต้นวันต่อวัน จะช่วยให้เราทราบด้วยตนเองว่าดีขึ้นหรือแย่ลง และในระยะยาวภาพรวมจะปรากฏต่อสำนึกหลักของตนเอง เราเป็นผู้บอกตนเองได้ว่าชีวิตมีความสุขขึ้น เราเป็นผู้บอกตนเองได้ว่าบัดนี้ลดละนิสัยหวงทุกข์แบบเดิม ๆ ลงแล้ว เป็นต้น

ถาม : จะมีวิธีแก้ไขความหม่นหมองได้อย่างไร? ขอคำแนะนำแบบเป็นขั้น ๆ ที่สามารถเริ่มตั้งต้นปฏิบัติตามได้เลย

ตอบ :

๑) กระซิบบอกตนเองไว้เสมอๆ ว่า ‘อย่าคิดมาก’ นี้เรียกว่าเป็นการป้อนโปรแกรมให้กับจิตตนเองในระดับสำนึก เมื่อท่องบ่อยเข้าจนใจยินยอมตามโปรแกรม อาการไม่คิดมากก็จะค่อยๆ ปรากฏชัดขึ้นมาเอง

๒) หมั่นสังเกตใจตัวเอง หมั่นตั้งคำถามกับใจตัวเอง หมั่นจับผิดใจตัวเอง ว่าขณะหนึ่งๆ กำลังคิดมากให้เปล่าประโยชน์หรือคิดน้อยอย่างได้ประโยชน์ เราจะพบว่าแค่การปฏิบัติตัวอย่างง่ายๆ ตรงไปตรงมาเท่านั้น จะทำให้เป็นคนเล็กเฟื่องโตชคนอื่น มีความหงุดหงิดน้อยลงอย่างรวดเร็วเหลือเชื่อ

๓) เมื่อหงุดหงิด วิตกกังวลกว่าเหตุ หรือหุดหู่เศร้าหมอง อย่าพยายามเร่งเอาตัวเองออกมาจากภาวะนั้นๆ ทันทีทันใดตามใจนึก แต่ให้ตระหนักว่านั่นเป็นภาคมืดของจิต เมื่อใดมีแสงสว่างสอดเข้ามา ความมืดก็จะหายไปเอง ความสว่างนั้นอาจหมายถึงการไม่ยอมจมอยู่กับทุกข์ แต่หันไปเดินเล่นในสวน หันไปอ่านหนังสือธรรมะ หันไปสวดมนต์บ่อยๆ หรือหันไปปฏิบัติภารกิจของคุณด้วยความรู้สึกว่าจะสำเร็จ ถ้าทำให้ดี จิตใจเราจะปลอดโปร่งขึ้นกว่าเดิม ด้วยการประพฤติตนเช่นนี้ กำหนดใจไว้แบบนี้ ในที่สุดจิตจะฉลาดเลือกทำแต่เหตุให้เกิดความสว่าง และรังเกียจเหตุให้เกิดความมืดอย่างถาวร

ลองเถอะครึบ ความเป็นมนุษย์นั้นเหมือนสมิตที่คมกว่าเราคิด เอาไปเฉาะดินเล่นจนที่อกก็ได้ หรือเอาไปฟันฝ่าอุปสรรคในตัวเองก็ได้ และในเวลาที่ไม่เห็นชัดด้วย

ตอนที่ ๑๓

จะแก้คำสาปและคุณไสยได้อย่างไร?

ถาม : จะแก้คำสาปและคุณไสยได้อย่างไรครับ?

ตอบ :

ก็น่าแปลก ถึงยุคที่มีอินเทอร์เน็ตใช้กันแล้ว นับวันกลับมีปัญหาที่อกนี้เพิ่มมากขึ้นทุกที นี๊ว่า ตามที่รับรู้และมีเสียงขอความช่วยเหลือมานะครับ คงเห็นผมเหมือนหมอมผีเข้าไปทุกวัน ก็ดีแล้ว ก่อนอื่นขอบอกว่าผมเป็นแค่นักเขียนธรรมดาๆ เพียงแต่พอทราบหลักการทางพุทธอยู่บ้าง คงได้แต่แบ่งปันความรู้กันตามมีตามเกิดเท่านั้น

ความจริงผมไม่สนใจเรื่องพรรคนี้ รวมทั้งไม่อยากให้ใครสนใจด้วย แต่ถึงวันก็ยิ่งได้ยินได้ฟัง หรือพบคนโดนวิชาอาคมเล่นงานบ่อยขึ้น เอาละในเมื่อไล่ถามมากก็อยากเผยแพร่ทางแก๊ไปกว้างๆ หวังว่าคงช่วยกลับร้ายให้กลายเป็นดีกันได้บ้าง

คุณไสยเป็นของมืด เพราะโดยมากมักมากกับความเจ็บใจเป็นอันดับหนึ่ง มากกับความรอนวิชาอยากลองของเป็นอันดับสอง และอันดับรั้งท้ายแต่ร้ายไม่แพ้สองอันดับแรก คือมากกับความโลภทางเพศอยากครอบครองหญิงชายที่ตนปรารถนา ความโลภโมโหสั่นเหล่านี่เป็นฝักฝ่ายความมืดบอดที่ผลักไสให้ลงต่ำทั้งนั้น

ถ้าไม่โดนกับตัวหรือไม่เห็นกับตา ก็ยากที่คนส่วนใหญ่จะเชื่อว่าคุณไสยมีจริง และหลายครั้ง คนมักโดนดีก็เพราะแทนที่จะเก็บความไม่เชื่อไว้กับตัวเงิบๆ ก็ไปดูถูกดูหมิ่นทำทายนั่นเอง ความจริงการส่งคุณไสยไปทำร้ายคนอื่นไม่ใช่เรื่องลึกลับเกินสัมผัส ทำนองเดียวกับคำสาปแช่ง แม้คนโดนแช่งจะไม่ประสบความสำเร็จตามคำ แต่ถ้าหากได้ยินกับหูก็จะรู้สึกถึงแรงกระทำอันเป็นด้านมืดบางอย่าง อาจมีความหนักเหมือนโดนค้อนทุบ หรืออาจติดพันไม่สบายใจคล้ายโดนครอบด้วยตาข่ายไรต์นที่มีดทับ เป็นต้น

หากเป็นพ่อแม่ที่เผลอตัวสาปแช่งลูกด้วยความโกรธแค้น ผลร้ายบางอย่างมักปรากฏค่อนข้างทันตา เนื่องจากธรรมชาติความเป็นพ่อแม่เนั้นมีลักษณะ 'เหนือเกล้า' ต่อลูกอยู่ ถ้อยคำจากปากหากมาในรูปการอวยพรก็นับเป็นมงคลอันประเสริฐ แต่หากมาในรูปคำสาปแช่งก็กลายเป็นมหาอัปมงคลจนยากจะหาอะไรเปรียบ นึกดูง่ายๆ ถ้าพ่อแม่ตำลูกเสียๆ หายๆ เช่น 'อีกะหรี' เสียงจะติดหูยิ่งกว่าคนอื่นตำก็ร้อยเท่า และจะสร้างความโน้มเอียงให้ลูกอยากประชดด้วยการไปเป็นเช่นนั้นจริงๆ ได้สักขนาดไหน

คนที่ชอบสาปแช่งผู้อื่นเป็นนิตย โดยเฉพาะที่รู้สึกว่าเขาสาปแล้วคนโดนมีอันเป็นไปตามประกาศิตตน มักจะหลงลำพองทะนง เข้าใจว่าตนเป็นผู้วิเศษ ความจริงไม่ได้วิเศษวิโสอะไรเลย เป็นบุญเก่าบางอย่าง เช่นเคยรักษาสัตว์ รักษาคนทำทุกอย่างสำเร็จครบตามสัญญาทางวาจาเสมอ หรือฝึกเป่าเสียงซัดถ้อยซัดคำด้วยจิตที่หนักแน่นคมคาย ก็ก่อให้เกิดฤทธิ์ทางวาจา เป็นผู้มีความฉลาดแบบอ่อนๆ กันได้แล้ว

สำคัญคือเมื่อรู้ว่ามีความฉลาดแล้วผลอใช้ไปในทางสาปแช่งเมื่อใด เงามืดแห่งบาปอกุศลอย่างใหญ่ก็เกิดขึ้นต่อหุ้มจิตทันที สิ่งที่จะรู้สึกด้วยตนเองเป็นอันดับแรกคือจิตใจที่ก้าวร้าว เขี้ยวเกรี้ยว และคิดอ่านในทางมุ่งร้ายทำลายล้าง อันดับต่อมาคือการมีกระแสลม ก่อแนวโน้มให้เกิดเหตุร้ายหรือเรื่องราวน่าร้อนใจไม่หยุดหย่อน

คุณไสยก็มาในทำนองเดียวกับคำสาป ความต่างที่ชัดเจนคือคำสาปนั้นมาเดี่ยวได้ ไม่ต้องมีครู ไม่ต้องมีพิธีครอบครู ส่วนไสยศาสตร์จะมาเป็นหมู่ เป็นพรรคเป็นพวก วิชาจะเกิดผลต้องมีความศรัทธาในครู หรือเคยสัมผัสพลังจากครูจนเชื่อมั่นและรู้สึกถึงความเป็นของจริงเสียก่อน จึงจะประสบความสำเร็จได้ น้อยคนจะเกิดฤทธิ์ได้เองโดยไม่ต้องพึ่งครูช่วยประสิทธิ์ประสาท

สรุปคือทั้งคำสาปและคุณไสยเป็นพลังชนิดหนึ่ง อยู่ฝ่ายมืด ไม่ได้นำพิศวงไปกว่าการแอบเป่าลูกดอกอาบยาพิษใส่คนอื่น คำถามน่าแปลกใจจึงไม่ใช่คุณไสยมีหรือไม่มีจริง แต่ประหลาดตรงที่ทุกคนทราบดีว่าใครริเล่นเข้าแล้วสุดท้ายต้องลงเอยด้วยการมีอันเป็นไปในทางร้าย ทำนองเดียวกับคนเล่นพิษย้อมพลาดโดนพิษเข้าสักวัน ก็ยังมีแกใจศึกษาเล่าเรียนสืบทอดวิชามืดพรรคนี่ไม่จบไม่สิ้น

มาดูว่าคนโดนคุณไสยที่พบกันบ่อยๆ มีสภาพเป็นอย่างไร โดยมากถ้าเป็นแบบอ่อนๆ จะรู้สึกเหมือนมีเงามืดติดตามตัว และเงามืดนั้นบีบคั้นให้คิดเรื่องชั่วร้ายที่ตลอดมาไม่เคยคิดมาก่อน เช่นถ้ากำลังถือมิดอยู่แล้วใครเดินผ่านก็อาจอยากแทงขึ้นมากะทันหัน หรือไม่มีอาการจิตหลอน ได้ยินเสียงกระซิบเรียกตัวจากสวรรค์ ขอให้ฆ่าตัวตายจะได้ไปช่วยเหลือกิจของเทพ เป็นต้น พวกที่ 'โดนดี' แบบอ่อนๆ นี้จะยังสามารถรู้สึกว่ามันเป็นความคิดแปลกปลอม ยังห้ามตัวเองไม่ให้ทำตามเสียงกระซิบหรือกระแสกดดันได้อยู่ พุดง่าย ๆ ยังเป็นตัวของตัวเองมากพอ แต่ก็ไม่อาจแน่ใจได้ว่าจะเป็นตัวของตัวเองตลอดไป อาจพลาดขึ้นมาได้ในวันใดวันหนึ่ง จึงรู้สึกกลัดกลุ้มจนแทบประสาทกิน

อย่างระดับกลางคือประเภทรู้สึกถึงลมเพลมพัด คล้ายมีลมแปลกๆ ที่ต่างจากสายลมสบายตามธรรมชาติทั่วไปอัดเข้ามาเป็นระลอก โดนที่ก็เหมือนมีความแน่นอก แน่นท้อง อึดอัดทั้งเนื้อทั้งตัวอย่างหนัก หรือคลื่นไส้อาเจียน พวกที่โดนอย่างนี้จะคุ้มดีคุ้มร้าย บางทีหัวเราะออกมาอย่างบ้าคลั่งอย่างไร้สาเหตุ หรือหาเรื่องทะเลาะกับคนใกล้ตัวอย่างไม่มีเหตุผล ในทางตรงข้ามถ้าโดนเสน่ห์ยาแฝดก็จะเกิดระแคะระล่ำ ถวิลหาใครบางคนทั้งที่เคยเกลียดชังอย่างแรง เป็นต้น

ระดับร้ายแรงที่สุดคือจะหมดความเป็นตัวของตัวเองอย่างสิ้นเชิง ทำนองเดียวกับผีเข้า คลุ้มคลั่งเกือบตลอดเวลา หรือเจอพวกอาคมแก่กล้าเสกของเข้าร่างจนได้รับความเจ็บปวดทรมานอย่างต่อเนื่อง พุดง่าย ๆ ว่าอาการสาหัส ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่นอย่างเดียว พุดจากกันไม่รู้เรื่องแล้ว

อย่างไรก็ตาม ระดับอ่อนกว่าระดับกลางอาจเกิดขึ้นจากการโดนวิบากบีบให้เกิดจิตหลอน เช่นถ้าเคยยั่วให้ผู้ชายหลงและหลอกใช้ใครต่อใครมามาก ถึงเวลาวิบากให้ผลก็อาจไปหลงรักคนเลว ไร้อนาคตได้อย่างเหลือเชื่อ หรืออย่างในโรงฆ่าสัตว์ที่ต้องตัดชีวิตกันด้วยวิธีใช้ค้อนทุบหัวทั้งเป็น ก็อาจส่งผลให้ปวดศีรษะรุนแรง เกิดภาพหลอนต่าง ๆ หรือออกอาการคล้ายหมูกำลังจะตาย ชวนให้คนใกล้ชิดนึกว่าผีเข้าได้ เรื่องพวกนี้แยกแยะยากสำหรับคนทั่วไป

แต่ขอให้ทราบเถิดว่า ผลของบาปอกุศลบางอย่างอาจบีบจิตให้เกิดอุปาทานหลอนเลวร้ายต่าง ๆ ได้เทียบเท่าหรือยิ่งกว่าโดนคุณไสย ฉะนั้นสิ่งที่น่าระวังยิ่งกว่าคุณไสยก็คือความคิดอันเป็นบาปอกุศลของเราเอง เพราะคุณไสยนั้นบางทีจะแก้ง่ายกว่าวิบากชั่วทางความคิดเสียอีก!

กรณีของพวกที่เจอพวกโดนคุณไสยของจริง ชนิดหมดสภาพ ไม่อาจควบคุมตนเองได้นั้น บางทีอาจมีอะไรแปลกๆ ปรากฏให้สัมผัสอย่างเป็นรูปธรรมได้ เช่นมีกลิ่นมันเนยหรือกลิ่นเหม็นเน่าระเหยออกมา อันนี้มักเป็นไปตามรูปแบบพิธีกรรมที่ใช้เล่นงานกัน ไสยดำมักอาศัยอุปกรณ์จำพวกของต่ำๆ ของสกปรกลามกเป็นหลักอยู่แล้ว

การแก้ไสยดำมีอยู่หลายวิธี โดยมากถ้าเป็นพื้นบ้านทั่วไปก็มักไปพึ่งพาไสยขาวซึ่งเป็นวิชาที่มีเจตนาเป็นตรงข้ามกัน แต่ก็ต้องอาศัยหลักประกอบพิธีกรรม และเป็นของมีครูคล้ายคลึงกับไสยดำ

ถ้าอยากสบายใจ อาศัยหลักการแบบพุทธที่ไม่อิงไสยศาสตร์ใดๆ ทั้งขาวและดำ คือมีความปลอดโปร่งโล่งใสไร้สี ไม่ข้องแวะกับขอบเขตสนธยาใดๆ ก็พึงยึดหลักของพระพุทธเจ้าคือได้ตอบการทำร้ายด้วยการทำดี เช่นถ้าโดนใครสาปแช่งต่อหน้าก็อย่าโกรธเกรี้ยวหรือสวนกลับด้วยการแข่งคืน แต่ให้ตั้งสติพิจารณาว่าคนแข่งกำลังโดนไสยดำจากธรรมชาติเล่งงาน เป็นคนหน้าสงสาร เราควรเป็นฝ่ายใจเย็นเพื่อช่วยเหลือทั้งเขาและเราเอง ไม่พินาศไปในเงามืดแห่งบาปอกุศลพร้อมกันทั้งคู่

เมื่อ 'คิดเป็นเมตตา' ได้ในระหว่างการปะทะกับไอร้อนของความโกรธเกลียด จะมีความรู้สึกหนึ่งผุดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ นั่นคือความสุข ความมีปีติดีมีดำ หรือความเยือกเย็นทางใจอันลึกซึ้งในความสุขความเยือกเย็นอันเป็นสมบัติส่วนตัวที่ได้มาฟรี ๆ นั้น หากคิดเจือจาง นึกปรารถนาให้คู่ปฏิบัติปฏิบัติผู้สาปแช่งเราได้ส่วนแห่งความสุขความเยือกเย็นจากเราแล้ว คำสาป

ของเขาจะไม่มีผลในทางลบกับเราแต่อย่างใดเลย นอกจากนั้นถ้ากระแสความเย็นของเราเป็นจริงเป็นจิงจนสัมผัสได้ชัดพอ เขาก็อาจรู้สึกคล้อยตามและสงบลงกว่าเดิม หรืออาจกระทั่งขอโทษขอโพยเราด้วยซ้ำ

เช่นเดียวกับการป้องกันตัวจากคำสาป เราสามารถถอนคุณไสยด้วยหลักเดียวกัน คุณไสยมาจากจิตที่มีดี ก็แก้กันด้วยเมตตาอันรินมาจากจิตที่สว่าง เมื่อแสงสว่างมา ความมืดก็สลายไปเอง ปัญหาคือความมืดแบบไสยดำนั้นมาในรูปแบบฝ้ามอกหนาทึบ ทำอย่างไรเราจึงจะสร้างแสงสว่างให้แรงพอจะสลายหมอกนั้นได้?

คำตอบคือ **ให้อัญเชิญมงคลสูงสุดมาไว้ในตัว อาศัยใจที่มีศรัทธาในพระพุทธคุณ นำหน้า ใจอันเปี่ยมศรัทธาที่เปรียบเสมือนหน้าต่างที่เปิดอ้ารับแสงสว่าง การสวดอิติปิโสเพื่อสรรเสริญพระพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณเป็นอนุบายลัด ๆ เพื่อก่อศรัทธาขึ้นในใจ ขอให้จำไว้ว่าทันทีที่เรากล่าวสรรเสริญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด เท่ากับเป็นการอัญเชิญกระแสสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นมาคุ้มเกล้าแล้วโดยอัตโนมัติ**

คุณวิเศษของพระรัตนตรัยในบทสวดอิติปิโสขนั้น ไม่ใช่ใครประพันธ์ขึ้นโดยเฉพาะ แต่เป็นการถอดแบบจากพุทธพจน์โดยตรง เมื่อใดอ้างอิงพุทธพจน์ เมื่อนั้นคุณกำลังอ้างความจริงอันเป็นสัจจะ การอ้างสัจจะความจริงอันเป็นมงคลสูงสุดย่อมบังเกิดผลไพบูลย์สูงสุดไปด้วย **สิ่งที่ทุกคนประจักษ์ตรงกันเมื่อสวดหลาย ๆ จบ คือความรู้สึกสว่าง อบอู่ใจ และเหมือนมีความศักดิ์สิทธิ์บังเกิดขึ้นรอบตัว** แม้คนไม่ทราบคำแปลเลยก็เกิดประสบการณ์เดียวกัน แต่ถ้าทราบคำแปลด้วยก็จะยิ่งบังเกิดความเลื่อมใสและมีความแน่วแน่ง ๆ ขึ้น

ขอให้ทดลองดูเถิดครับ จะเห็นผลทันตาทันใจ หากสวดอิติปิโสด้วยความเลื่อมใสสักสองสามรอบกระทั่งเกิดความอบอู่และสว่างในภายในแล้ว ก็ขอให้หมั่นนึกว่าความอบอู่สว่างใจนี้จึงได้แก่ผู้ทำร้ายเรา ผู้สาปแช่งเรา หรือผู้กระทำคุณไสยใส่เรา

ตรงนี้สำคัญ เป็นขั้นตอนของการแผ่เมตตาโดยตรง เสนียดหรือเงามืดทั้งหลายจะหายไปอย่างแน่นอนชนิดฉับพลันทันที เห็นกันจะจะ **ไม่ต้องเดินทางไปรดน้ำมนต์หรือหาหมอไสยขาวใดๆ ทั้งสิ้น เพราะการมีกระแสพระรัตนตรัยอยู่ติดตัวนั้น ประเสริฐและให้ผลคุ้มครองเหนือกว่าการทำพิธีปิดเป่าใดๆ ในโลกอยู่แล้ว**

หากสวดช่วงเช้าแล้วยังไม่หายขาด เหมือนมีอะไรมืดๆ หรือกระแสหยาบๆ นาระคายติดตามอยู่อีก ก็ให้สวดอีก ๓ รอบในช่วงบ่าย สวดอีก ๓ รอบในช่วงเย็น ถ้าเป็นหนักก็สวดไปเรื่อยๆ เป็นชั่วโมงๆ จนจิตเกิดความเลื่อมใสตั้งมั่น จะไม่มีเงามืดใดๆ ครอบงำได้เลย และชีวิตจะมีแต่ความสุขสว่างเจริญรุ่งเรืองด้วย ไม่จำเป็นต้องสวดบทอื่นใดเสริมเติมอีกก็เห็นความจริงนี้ถนัด

ในกรณีที่ผู้ถูกคุณไสยขาดสติ ไม่อาจจับฟังคำชี้แนะ ไม่อาจช่วยเหลือตนเองด้วยการสวดมนต์ภาวนา ให้หาผู้มีศีลสะอาดมาคนหนึ่ง ยิ่งถ้ารักษาว่าเป็นสัตย์มาตลอดได้ยิ่งดี โดยไม่จำเป็นต้องรู้รูปเทห์หรือเคล็ดกลางพิธีกรรมใดๆ มาก่อน

ผู้รักษาศีลได้สะอาดย่อมมีหนังสือธรรมะประจำใจอย่างน้อยเล่มหนึ่ง ที่เคยอ่านแล้วกระจ่างแจ้ง เกิดศรัทธาปสาทะในหนังสือเล่มนั้นอย่างแรงกล้า จิตของเขาย่อมเห็นเหมือนหนังสือธรรมะดังกล่าวมีรัศมีสว่างเรืองในตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนำมาคิบบไว้ด้วยง่ามมือขณะพนมสวดอิติปิโสฯ ๓ จบ ใจจะสัมผัสถึงความอบอุ่นจากหนังสือได้มากเป็นพิเศษ แม้หลับตาก็จะรู้สึกเหมือนบังเกิดแสงโอภาสฉายจากหนังสือแรงกล้าราวกับเป็นอนุภาทาน

ขอให้มีความเลื่อมใสในรัศมีศักดิ์สิทธิ์ที่เกิดขึ้นและรับรู้ด้วยใจนั้น และแผ่เมตตาผ่านธาตุลมจากปาก โดยนำหนังสือธรรมะไปวางลอยอยู่เหนือกระหม่อมของผู้ถูกคุณไสย ปิดตาเป่าปากผ่านหนังสือ ถ้าจิตกำลังใสเบาตั้งมั่น จะเห็นเหมือนลมปากเป็นลำสว่างผ่านทะลุหนังสือไปถึงกระหม่อมของผู้ถูกคุณไสยได้ และเขาจะมีความรับรู้เสมือนมีลมใหญ่มาปะทะให้สดชื่นขึ้น

หากใครเป่าจนชำนาญและเกิดความมั่นใจ จะเห็นว่าสามารถช่วยคนที่อยู่ทางไกลได้โดยไม่ต้องเดินทางไปถึงตัวด้วยซ้ำ

เป่าสองสามครั้งน่าจะเห็นผลชัด ถ้ายังไม่เกิดผลก็ให้สันนิษฐานว่านั่นไม่ใช่เรื่องของการถูกคุณไสย หรือสันนิษฐานว่าผู้เป่าไม่มีกำลังใจแน่นแฟ้นเพียงพอ เลื่อมใสไม่พอ หรือศีลสัตย์ไม่หนักแน่นพอ

ท้ายที่สุดอยากให้ทำความเข้าใจดี ๆ คือไสยศาสตร์ไม่ใช่วิชาของพุทธ คริสต์ หรืออิสลาม สาวกผู้สืบทอดที่แท้จริงของศาสนาต่าง ๆ จะรู้ว่าคัมภีร์ของตนดำเนินแต่เพียงศาสนาธรรมมีต้นอันเป็นโทษด้วยกันทั้งสิ้น แต่คัมภีร์ของศาสนาต่าง ๆ ก็ให้ทางแก้มาด้วย ไม่ได้เห็นเป็นเรื่องเหลวไหลหรือควรหม่าเป็นอนุภาทานล้วน ๆ

บทสวดสรรเสริญพระรัตนตรัย

๑. พุทธคุณ

อิติปิโส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะ สัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อนุตตะโร ปุริสะธัมมะสาระถิ สัตถาเทวมนุสสานัง พุทโธภะคะวาติ

๒. ธรรมคุณ

สวากขาโต ภะคะวะตาธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตังเวทิตัพโพ วิญญูหิติ

๓. สังฆคุณ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทังจัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัญญาปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนโย ปาหุเนโย ทักขิเนโย อัญชาลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ

คำแปล

พุทธคุณ แม้เพราะอย่างนี้ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นพระอรหันต์ผู้บริสุทธิ์เป็นผู้ควรแนะนำสั่งสอนผู้อื่น ควรได้รับความเคารพบูชา เป็นผู้ตรัสรู้ชอบเอง เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและความประพฤดี เป็นผู้เสด็จไปได้แล้ว เป็นผู้รู้แจ้งโลก เป็นสารถิฝึกบวชที่ฝึกได้ ไม่มีใครยิ่งไปกว่า เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้ตื่นและเบิกบานแล้ว และเป็นผู้จำแนกแจกธรรม

ธรรมคุณ พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสดีแล้ว อันผู้ปฏิบัติจะพึงเห็นชัดด้วยตนเอง ไม่ขึ้นอยู่กับกาล ควรเรียกให้มาดู ควรน้อมเข้ามาในตน อันวิญญูชนพึงรู้เฉพาะตน

สังฆคุณ พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเป็นผู้ปฏิบัติดี เป็นผู้ปฏิบัติตรง เป็นผู้ปฏิบัติถูกทาง เป็นผู้ปฏิบัติสมควร เป็นผู้ควรแก่ของค่านับ เป็นผู้ควรแก่การต้อนรับ เป็นผู้ควรแก่ของทำบุญ เป็นผู้ควรแก่การทำอัญชลีกราบไหว้ เป็นนาบุญอันยอดเยี่ยมของโลก

บทส่งท้าย

เสบียงที่เตรียมง่ายที่สุด

ดังที่ผมได้ยกพระพุทธรูปพจนานานาตั้งแต่ในส่วนของคำนำ ว่าเสบียงเดียวที่คนเรานำติดตัวไปโลกหน้าได้คือกรรมดี ทรัพย์สินอื่นนอกเหนือจากนั้นต้องทิ้งไว้ในโลกนี้ทั้งหมด

อาจมีคนตั้งข้อสงสัยเกิดถามทำอีกด้วยว่าในเมื่อเกิดใหม่ก็ลืมหมด เพราะฉะนั้นก็ไม่จำเป็นต้องใส่ใจอะไรอื่น โกยบุญโกยกุศลเข้าตัวให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ก็พอ อันนี้มีส่วนถูกแต่คำถามคือบุญแบบไหน กุศลแบบใดเล่า ที่มีค่าเท่ากับเกี่ยวสูงสุด?

เพื่อให้คำถามมีความหมายชัดเจนยิ่งขึ้น ผมขอแจกแจงคุณสมบัติของ ‘ความเป็นที่สูงสุด’ เป็นข้อๆ ดังนี้

- ๑) เป็นการลงทุนน้อยที่สุด หรืออีกนัยหนึ่งคือเป็นเสบียงที่เตรียมได้ง่ายที่สุด
- ๒) เป็นเครื่องประกันความปลอดภัยตลอดเส้นทางเวียนว่ายตายเกิดได้สูงสุด
- ๓) เป็นสัญญาณนำร่องให้เลือกเส้นทางกรรมอันไปดีที่สุด
- ๔) เป็นกรรมดีที่ให้ผลพิสูจน์ชัดตั้งแต่ชาติปัจจุบันอย่างรวดเร็วสูงสุด
- ๕) เป็นหวัชบวนชักลากกรรมดีอื่นๆ ให้ตามมาไม่สิ้นสุด

คุณๆ หลายคนคงอดสงสัยไม่ได้ว่าลงทุนน้อยแต่กำไรมากขนาดนั้นมีอยู่จริง ๆ หรือ? มีจริง ๆ สิครับ มิฉะนั้นบทส่งท้ายของ ‘เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว’ จะเป็นชื่อที่เห็นได้อย่างไร

เรื่องง่าย ๆ แต่ได้ผลดีที่คนมองข้ามมีอยู่มากมาย ทำนองเดียวกับการบริหารร่างกายอย่างถูกต้องเพียงสองสามท่า ก็อาจทำให้ระบบหมุนเวียนเลือดดี มีอายุยืนยาวขึ้นกว่าเดิมได้ กฎแห่งกรรมวิบากก็เช่นกัน ขอเพียงคุณรู้ช่องทาง รู้จักประตูกลและทางลัดดีพอ ก็สามารถกวาดเก็บคะแนนสะสมแบบทวีคูณไว้เป็นโบนัสใหญ่เกินใครได้ง่ายแสนง่าย

คนเราไม่ว่าสมัยก่อนหรือสมัยนี้มีความไม่รู้ ความสำคัญผิด และความเชื่อสับสน ๆ กันมา เป็นตัวการให้ประกอบกรรมดำ แต่เข้าใจว่ากำลังประกอบกรรมขาว ยกตัวอย่างเช่นนี้ก็จะเช่นสรวงบุชาเทพเจ้านั้น ต้องลงทุนมาก เตรียมพิธีการมาก ฆ่าสัตว์จำนวนมาก แม้ปัจจุบันก็ยังมีมนุษย์อยู่หลายกลุ่มที่เชื่ออย่างนี้ และปฏิบัติกันอย่างนี้อีกมากนะครับ อย่าเข้าใจว่าสาบสูญไปจากโลกนี้

แล้ว บางคนเขาก็ว่าเป็นการปลดปล่อยวิญญาณสัตว์จากพันธนาการอันต่ำต้อย อยากทำบุญแต่กลับทำบาปเสียนี้ เป็นไปได้ทั้งนั้นหนอมนุษย์เรา

พระพุทธเจ้าตรัสถึงการบูชาที่ต้องอาศัยเครื่องสังเวทเป็นชีวิตสัตว์ว่ามีผลน้อย อาณิสสก็ น้อย ถึงแม้จะเตรียมมาก ใช้ทุนทรัพย์มาก นึกดูคงเห็นนะครับว่าต้องเหนื่อยยากเพียงใดกับการ คร่าชีวิตสัตว์มาเข้าพิธีเอ็กเกริก แต่แทนที่ผลตอบแทนจะงอกเงยไปบุญล้นตั้งบรรพบุรุษกรอกหูไว้ กลับจะต้องเวียนว่ายอยู่ในวัฏวนของการเบียดเบียนไม่รู้จักจบจักสิ้น

มีระบุไว้ในธรรมบทว่า การนำอาหารหรือเครื่องยัญไปบูชาเทพเจ้าตลอดปีหนึ่งนั้น ทั้งหมดก็ไม่เท่าหนึ่งในสี่ของการการอภิวัตน์ทำผู้ดำเนินไปอย่างถูกต้องตรงทางทั้งหลาย อาณิสสย่อมเจริญแก่ผู้มีการอภิวัตน์เป็นปกติ คือ

๑) เป็นผู้มิอายุยืน คือไม่ตายเสียแต่ต้นวัย เมื่อเกิดเป็นมนุษย์ก็จะไม่ทำกาละตั้งแต่ยังไม่ทัน สร้างกรรมไว้เป็นเสบียงติดตัว

๒) เป็นผู้มิตระกูลสูง คือไม่ไปเกิดกับตระกูลต่ำในสังคมยุคนั้นๆ ไม่เป็นที่ดูถูกของใครๆ ว่าเป็นชนชั้นไพร่ ไม่มีรูปร่างหน้าตาให้ใครหมิ่นว่าเป็นนายกระจอกหรือนางกระจิบ

๓) เป็นผู้มีความสุข คือถ้าไม่ใช่เพราะกำลังเสวยวิบากชั่วก็จะอยู่ดีมีสุข ไม่ร่วงหล่นลงสู่ห้วง แห่งทุกข์ขนาดตะกายขึ้นจากกันเหวไม่ไหว เป็นผู้มิบุญซ้อนให้ขึ้นจากทะเลทุกข์ได้ ไม่จมนาน

๔) เป็นผู้มิอำนาจในตัว คือภาวะที่ไม่มีใครข่มเหงได้โดยง่าย ไม่มีใครเห็นแล้วอยากรังแก หรืออีกนัยหนึ่งมีบารมีนำเกรงขามในตนเอง หรือนำเกรงขามโดยปัจเจกแวดล้อม

สรุปคือ แค่นี้ผู้ควรจะไหว ไหวให้เป็นปกติ ไหวให้เป็นนิสัย ก็เกิดผลยิ่งใหญ่เกิน กว่าที่จะคาดด้วยวิธีนึกคิดตันเดากันแล้ว

ที่นี้ถ้าใส่เงื่อนไขเข้าไปอีกคือ ถ้ากราบกรานบุคคลอันควรบูชาสูงสุดจะเกิดอะไรขึ้น? แนนอนว่าอาณิสสย่อมบังเกิดสูงสุดเช่นกัน!

แม้ปัจจุบันพระพุทธเจ้าไม่มีพระชนม์อยู่ให้พวกเรากราบไหว้บูชาแล้ว แต่ก็ยังอาศัยพระ ปฐมมา หรือพระพุทธรูปประจำบ้านเรือนกันได้ หากกราบกรานด้วยความเคารพ เลื่อมใส นอบน้อม ทั้งเศียรเกล้า เข้าใจว่าพระองค์ท่านมีบุญคุณอย่างไร ก็ให้อาณิสสไฟศาลประมาณไม่ถูก เรียกว่า เป็นกรรมขาวที่สว่างมาก และเป็นบุญขนาดเล็กๆ กราบองค์จริงของท่านทีเดียว ดังจะได้แจ่มแจ้ง เป็นข้อๆ ให้สอดคล้องกับความเป็นเสถียรที่เตรียมง่ายคือ

๑) ไม่ต้องลงทุนลงแรงมากไปกว่ากระทำการอภิวาทด้วยกาย วาจา ใจ ไม่ต้องตระเตรียมพิธีการ ไม่ต้องซื้อหาหมู่เห็ดเปิดไก่ ไม่ต้อง ไม่ต้องเชิญแขก ไม่ต้องท่องจำอะไรเลยยังได้ ขอเพียงมีรูปแทนเพื่อทำความเคารพ ก่อนออกจากบ้านแค่ก้มลงกราบสามหนก็นับว่าใช้ได้แล้ว

๒) เมื่อยังต้องเป็นผู้เวียนว่ายตายด้วยกรรมนาเกิดในภพต่างๆ ก็ถือว่าได้หลักประกันความปลอดภัย เพราะผู้ทำความเคารพพระพุทธองค์ด้วยใจ ย่อมเชื่อว่าได้ทำกรรมอันจะนำไปสู่ภาวะที่เอื้อเพื่อให้พบพระพุทธเจ้าองค์ต่อๆ ไป

๓) ความอ่อนน้อมยอมเป็นสัญญาณนาร่องที่ดี คือช่วยให้มีความพึงใจในการเป็นผู้ซื้อตรงและอ่อนโยน นั่นจะเป็นพื้นฐาน หรือเป็นกำลังส่งเสริมให้เลือกประพฤติปฏิบัติตนในทางที่ถูกที่ควรได้ อย่างน้อยก็ไม่ก่อกรรมหนักด้วยจิตใจกระด้างหยาบซัดงัดที่คนจำนวนมากหลงทำกัน

๔) เป็นกรรมดีที่ให้ผลพิสูจน์ชัดตั้งแต่ชาติปัจจุบันอย่างรวดเร็วสูงสุด ความอ่อนน้อมนับเป็นมงคล เป็นองค์ประกอบหนึ่งของเสน่ห์ในหมู่มนุษย์ หากตั้งอกตั้งใจฝึกกราบอย่างนุ่มนวล มีกิริยาเรียบร้อยสำรวม และให้ทุกความเคลื่อนไหวเป็นไปด้วยความอันประณีต ไม่ทำแบบแข็งๆ ไม่ทำแบบฟืดฟักกระโดดกระเดก และไม่ทำแบบลวกๆ ขอไปที่ อานิสงส์ที่เกิดขึ้นปัจจุบันทันด่วนคือจิตใจจะสงบเยือกเย็นลง คิดอ่านอะไรได้กระจ่างชัดขึ้น และมีความเป็นที่รักของเหล่ากัลยาณชนคนดี

๕) เป็นหัวขบวนชักลากกรรมดีอื่นๆ ให้ตามมา อย่างเช่นเลือกที่จะใช้สันติวิธีในการแก้ปัญหา ไม่ก่อกรรมอันเจือด้วยโทสะง่าย ๆ ไม่เป็นผู้ทะเลาะลงตบแม้กำลังเสวยอำนาจวาสนา นอกจากนั้นยังทำให้ใฝ่ใจคิดใคร่พัฒนาจิตใจให้มีความตั้งมั่น ก้าวหน้าในเส้นทางสว่าง โดยยื่นมือคือส่งเสริมให้เกิดศีล สมาธิ และปัญญาอื่นๆ ขึ้นไป

การกราบนั้นมีธรรมชาติที่น่าประหลาดอย่างหนึ่ง ยิ่งน้อมลงได้ต่ำเท่าไร จิตใจยิ่งสูงส่งขึ้นเท่านั้น เช่นถ้าใครมีกำลังใจกราบผู้ควรเคารพได้ถึงเท่า ก็ยิ่งเป็นการแสดงถึงความนอบน้อมได้ถึงที่สุด แม้หาพระบาทของศาสดาองค์จริงไม่ได้ ก็อาจอาศัยพระบาทขององค์ปฏิมาตามโบสถ์ในวัดวาอาราม หรือเท้าของพระสงฆ์องค์เจ้าที่เราลงใจให้ท่านได้สนิทเป็นการปูทางไว้ก่อน เมื่อใดหน้าผากของคุณจรดลงถึงระดับเดียวกับเท้าของท่าน เมื่อนั้นคุณจะรู้สึกถึงความเหลือศูนย์ของทิฐิมานะ และตระหนักว่าความเบาจากทิฐิมานะนั้นดีอย่างไร สอดคล้องกับเป้าหมายปลายทางของความเป็นพุทธเพียงใด

ถ้าถามว่าจะกราบพระพุทธรูปได้ต้องมีบุญขนาดไหน? ก็คงต้องตั้งคำถามว่าการกราบพระพุทธรูปนับเป็นลาภปานใดก่อน ถ้าคุณเห็นการกราบพระพุทธรูปโดยความเป็นลาภใหญ่ หรือโดยความเป็นเสียบ้างอันประเสริฐไว้เลี้ยงตัวทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ก็ย่อมต้องทราบด้วยว่าต้องมีบุญญาริการยิ่งใหญ่มากว่ามนุษย์อื่นอีกหลายพันล้านชีวิตที่ไม่เคยคิดกราบพระพุทธรูปกัน

ลองถามตัวเองดูเถิดว่าคุณเป็นผู้หนึ่งที่กราบพระพุทธรูปได้ไหม?